

HARLEQUIN™

TM
10
ноември '93

Изкушение
TM

СЪДБОВЕН ЗАЛОГ

Рене РОШЕЛ

РЕНЕ РОШЕЛ СЪДБОВЕН ЗАЛОГ

Превод: Теодора Давидова, Здравка Славянова

chitanka.info

Али Фийлдс е натоварена с куп отговорности, както и с дълговете на бившия си съпруг. С поредната изгодна сделка тя е на път да внесе известен ред в живота си, ала среща Рурк Ронтри и всичко отново се обръща с главата надолу...

ПЪРВА ГЛАВА

В живота си Алиса Бийн Фийлдс стриктно се придържаше към две основни правила. Правило номер едно: не губи самообладание. Правило номер две: правило номер едно не допуска изключения.

Този ден бе извършила недопустимото.

Ужасяващите последствия бяха налице — огромната врата към имението Ронтри зееше широко отворена, сякаш готова да приеме всеки похитител и крадец, дошъл да плякосва и убива, и всичко това по вина на Алиса.

Много повече я плашеше мисълта, че по време на отсъствието ѝ крадецът е могъл да отнесе някой от ценните предмети, които нейният екип бе нает да подготви за разпродажба.

Алиса гневно прехапа устни. Даваше си сметка, че като шеф на фирмата носи отговорност за опазване на имението по време на престоя им тук. И ето че още първия ден, дори в първата минута, бе проявила престъпна безотговорност.

— Голяма сигурност, няма що — промърмори тя саркастично. — Алиса Бийн Фийлдс, ти се оказа истинска глупачка!

Отчаяна, че в момента с нищо не може да изкупи вината си, младата жена отметна кичур коса от изпотеното си чело и влезе в къщата. Прохладна, потънала в тишина, тя напомняше изоставен храм.

Вратата зловещо изскърца, сякаш да я смърри за нелепото сравнение, но Алиса не успя да се отърси от обзелото я странно усещане. Имаше чувството, че предстои да се случи нещо страшно, нещо съдбовно. Това трябва да бе причина за налудничавото желание тутакси да грабне телефона, за да провери дали Джена е в безопасност.

Най-сетне затвори и второто крило и боязливо се озърна. Огромното преддверие се осветяваше единствено от високите сводести прозорци над вратата. За момента поне всичко изглеждаше както преди час, когато се бе втурнала навън като обезумяла, и тя въздъхна с облекчение.

Куфарите ѝ все още си стояха на мраморния под, единият изправен, другият килнат настрана. Нямаше спомен да го е бутнала в бързината, но по всяка вероятност тъкмо това бе сторила. В онзи ужасен миг съзнанието ѝ бе изпълнено единствено с мисълта за малката ѝ дъщеричка, която безпомощно пляска с ръце в пълната вана, миг преди да се удави.

Тръсна глава да пропъди спомена. Крайно време бе да престане с тия проверки, когато майка ѝ и леля Мърл гледат поредната серия на „Страсти в семейство Лънстром“. Докато траеше трийсетминутното предаване, те напълно забравяха околния свят и се пренасяха сред измислените герои в този съвременен Содом и Гомор — Голдънвил, Калифорния.

Ето и този път, когато най-сетне вдигна телефона, Мод изписка: „Дави се!“. Али бе треснала слушалката и тутакси позвъни на деветстотин и единайсет, след което се спусна да спаси детето си.

Когато връхлетя в апартамента, завари спокойно заспалото дете, заобиколено от няколко пожарникари с брадвички в ръце, а майка ѝ и леля ѝ кипящи от негодувание срещу нейната излишна тревога.

Леля ѝ Мърл дръпна една пространна реч пред целия аварийен екип за това как Али си въобразявала, че никой друг, освен нея не бил способен да се грижи за едно дете. След което обясни, че давецата се жертва била Агатина Слат, безобидната съседка на коварния Рикардо Лънстром, и ако не бил красивият гамен, бедната Агатина отдавна вече щяла да играе канаста с рибите.

Али тихичко се изсмя, като си спомни изражението на двамата пожарникари. Те едва прикриваха насмешката си, докато леля ѝ Мърл се опитваше накратко да им разкаже за драматичното развитие на събитията в края на днешния епизод. Злодеят се оказал отдавна изчезналият племенник на Рикардо, Ланскейн, наскоро възстановил се от загуба на паметта. И какъв късмет, бяха извили в един глас Мод и Мърл, че Ланс се прибрал в дома си в Голдънвил точно в мига, когато ехтели писъците на Агатина за помощ.

Али се надяваше, че никога вече няма да ѝ се налага да звъни на деветстотин и единайсет. Сигурно вече бе в списъка на паникьорите и едва ли следващия път ще обърнат внимание на нейния зов за помощ.

Слава Богу, поредната серия бе приключила благополучно, а детето също бе здраво и невредимо; засмукало розово пръстче, то

спеше като ангелче.

Тя чу собствения си смях да отеква в просторното фоайе и с изненада забеляза щастливото си отражение в стената с огледала. Напоследък рядко ѝ се случваше да се засмее. Прокара ръка през дългата си буйна коса и сбърчи нос срещу стройната фигура в избелели джинси.

Колко не на място се чувстваше тя редом с позлатените конзоли в стил „Луи Петнадесети“. Разкошен букет копринени цветя върху изящен старинен скрин сякаш възпроизвеждаше пъстрите багри на градината отвън. Семейният бизнес неведнъж бе отвеждал Али в луксозни домове, но този тук бе направо изумителен. Дори когато баща ѝ беше жив, не бяха получавали такава грандиозна поръчка. Именно на това се дължеше и безпокойството ѝ. А може би защото след неговата смърт преди три месеца на нея бе останала грижата за майка ѝ, леля ѝ и малката Джена. Или пък защото днес бе направила една наистина сериозна грешка, а добре си спомняше как след развода с Джек се бе заклела, че никога повече няма да греши. От този ден нататък се бе опитала да бъде силна, като пое на плещите си цялата отговорност.

Днес обаче бе загубила самообладание.

Затвори очи за миг. Когато ги отвори отново, изражението ѝ се бе променило. Край на самообвиненията. Случката трябваше да ѝ послужи за урок... Така както катастрофално завършилият брак с Джек ѝ бе като обеща на ухото. Предстоеше ѝ да разопакова багажа си, да подготви вещите в имението за разпродажба, а толкова много време бе загубила.

Тръсна глава и решително грабна един от тежките си куфари. Преди няколко часа бе открила, че проходите от двете страни на стената с огледала водят към двукрило широко стълбище, което стигаше до площадката на втория етаж. До стаята си на третия етаж можеше да стигне само по задната стълба. Пътем тя надникна в прохода и замръзна на място. През една от полуотворените врати се процеждаше жълтеникав лъч светлина.

— Всемогъщи Боже! — простена тя. Значи все пак някой бе успял да се промъкне.

В първия миг Али реши да позвъни в полицията. Изпусна куфара, който шумно тупна на пода. Сетне се насочи към музикалния

салон вляво, където предишния път бе намерила телефон. Направи няколко стъпки, но внезапно спря, като се питаше дали не е по-добре да се отдалечи от къщата на безопасно разстояние и едва тогава да позвъни в полицията. О, не! Това значеше отново да набере деветстотин и единайсет. Али примигна смутено. Просто няма изход, трябва да го направи отново. Дано не ѝ се изсмеят.

Тъкмо се канеше да побегне, когато забеляза как нечия сянка препречи пътя на светлината и застина. Всемогъщи Боже! Ей сега ще влезе!

Заотстъпва объркана и се спъна в другия си куфар. Той тупна на земята, остарелите ключалки щракнаха, капакът се отвори и отвътре изхвърча една обувка, чифт джинси, флакон със защитен спрей и туба паста за зъби.

Изплашената млада жена се олюля и падна на земята. Силната болка ѝ подежда като удар през лицето и бързо я върна в реалността. Как е възможно? Точно тя, твърдо решила да направлява сама живота си, вече цял ден се суетеше и препъваше, преследвана единствено от собствената си паника! Мисли с главата си, глупачке!

В стремежа си да потисне страха тя се сви зад куфарите и сграбчи флакона със спрей, благодарна на съдбата, че поне има с какво да се защити. Всеки път, когато загубеше контрол върху обстоятелствата, тя побесняваше, а ето че нахълтването на крадеца бе непредвидено обстоятелство, което отново я поставяше в зависима позиция. Тя стискаше здраво флакона и трескаво се мъчеше да си спомни какво би направила Джесика Флечър, любима нейна героиня от полицейските романи.

В този миг пред очите ѝ се появи широкоплещеста мъжка фигура. Али преглътна и се ококори. Опита да си вдъхне кураж.

Никога преди не бе виждала престъпник, да не говорим за крадец, който се готви за обир. Разтревожи я фактът, че не вижда нищо в ръцете му.

В интерес на истината той разкопчаваше ризата си и очевидно се канеше да я съблече. Чувствена, плътна и въпреки всичко, мъжествена уста стискаше здраво цигара, а волевата брадичка бе потъмняла от наболата брада. Дългата къдрава коса покриваше яката на поомачканата риза.

Дълбоко разположените тъмни очи я гледаха в упор. И защо пък не? Кой би пропуснал да се позабавлява с гледката на свита на земята изплашена жена, храбро стиснала защитен спрей?

Мъжът спря насред просторното фоайе, без да откъсва поглед от нея. Пръстите му продължаваха да разкопчават ризата.

О, не, ужаси се Али. Нима този грубиян се готви да ме изнасили? Къде съм попаднала?

Младата жена придърпа куфара към гърдите си, но в резултат на непредпазливото ѝ движение капакът се отвори още по-широко и шумно тупна на мраморния под. Той сигурно си бе помислил, че му предлага да се преоблече, щом не харесва ризата си.

Джесика без съмнение би измислила някакъв начин да го спласи или поне да отвлече вниманието му. Но тя беше като вцепенена и не можеше да откъсне очи от пристъпващия напред непознат.

Али вдигна заплашително флакона със спрей. Поне се надяваше да е така. За пръв път бе искрено благодарна на телевизионното предаване „Покупки за дома“... Вторият сериозен порок на майка ѝ и леля Мърл.

Мод бе купила за дъщеря си това елементарно средство за защита преди няколко седмици, но на Али така и не ѝ остана време да прочете упътването. Помнеше единствено предупреждението, че не бива да натиска копчето, защото имало опасност да се нарани.

— Хей ти, само посмей да си махнеш ризата и ще те ослепя — обади се най-сетне Али, съзнавайки колко неубедително звучи гласът ѝ.

Пръстите на мъжа спряха на последното копче. С отегчен израз крадецът насилник дръпна дълбоко от цигарата и промърмори:

— Я каква си къдравка!

Суровата ѝ решимост отстъпи на трескаво объркване. Ако бе казал: „Не ме интересува, лягай на земята!“, тя знаеше какво да прави. Щеше да натисне копчето и да се опита да го обезвреди. А после ще набере номера на полицията. Но какво да прави с човек, който в такъв момент би изтърсил подобна нелепица? А и лицето му оставаше все така безизразно.

Докато се колебаеше, той пристъпи. Разкопчал бе и последното копче и с леко мръдване на раменете свали ризата.

— Аз наистина ще ви напръскам! — изкрещя тя и отстъпи назад. Смелите хора, които владеят положението, не остават седнали на земята. Не помнеше Джесика някога да е лазила в краката на противниците си.

Тъмнокосият мародер задържа поглед върху нея миг-два, сетне, стиснал със зъби цигарата, се ухили. Усмивката му бе саркастична и въпреки всичко нелишена от чувственост. Али потръпна.

— Вижте, уважаема — започна той сухо, — ако се опитвате да ме привлечете в някаква ваша измислена сексуална игра, обадете ми се утре. В момента единственото, за което мечтая, е да се наспя.

„Да се наспя...“ — проехтяха думите в съзнанието ѝ. Значи така! Той е скитник и търси сухо прохладно място, за да прекара нощта. В Уичита наистина става доста горещо през август. Али отпусна ръка, без да е съвсем сигурна може ли да вярва на този човек.

— Ами... За хора като теб си има определени места.

— Ако имате предвид ада, вече бях там.

Събрала сили, Али се изправи, но за своя изненада установи, че почти нищо не спечели от това усилие — мъжът бе поне педя и половина по-висок от нея.

— Не. Става дума за подслон за скитници — рече тя. — Мога веднага да се обадя на един човек...

Мъжът се намръщи, извади цигарата от устата си, пусна я на мраморния под и я смачка с тока на обувката си. Али забеляза, че не носеше чорапи. Джинсите му бяха избелели и протрити. Нова мисъл прорязва съзнанието ѝ. Този висок полусъблечен мъж изглеждаше доста добре запазен за скитник.

— Би трябвало... Би трябвало да се отнасяте с по-голямо уважение към частната собственост... — Тя продължаваше да отстъпва, обмисляйки как да избяга. Размаха спрея. — Мисля, че е най-добре да си вървите.

— Така ли мислите — скръсти той мускулестите си ръце.

Али трескаво опипваше стената зад гърба си с надеждата да стигне час по-скоро до дръжката на вратата. Надяваше се, че ще успее да побегне достатъчно бързо, за да стигне до близкия магазин и да привлече вниманието на полицейския патрул. Най-сетне улови топката и я завъртя. Мъчеше се да пропъди страха от лицето си. По дяволите!

Заяде! Трябваше да се обърне с гръб и да натисне с всичка сила ключалката. Само че в това време онзи окаян човек щеше да я стигне.

— Да — с престорена усмивка промълви тя. — Според мен трябва да си отидете. Разбирате ли... — Дърпаше яростно топката, като се опитваше да заглуши тракането ѝ с по-високия си глас. — Отговарям за това имение.

— Сигурна ли сте? — прониза я той с преценяващ хладен поглед.

Али си помисли, че долавя лека ирония в гласа му. Той знаеше кой отговаря тук и повече от ясно бе, че не вярва това да е Али Фийлдс. Господи, колко мразеше този човек, който се опитваше да я превърне в своя жертва. Е, добре, нямаше да успее. Тя се закашля, за да прикрие поредния опит да отвори вратата.

— Повече от ясно е, че заяжда — обади се мъжът.

— Какво по-точно? — попита тя в старанието си да спечели време.

— Вратата. И не ме питайте коя врата. Онази същата, която се опитвате да отворите, като се мъчите да не ви забележа.

— Не се приближавайте! — извика младата жена и вдигна флакона, без да трепне. — Махайте се оттук! — Али никога не си бе давала сметка колко смразяваща може да бъде една усмивка, но когато миг по-късно този небръснат натрапник се ухили, тя усети, че краката ѝ омекват. — Вие какво, да не сте се нагълтали с опиати?

— Няма такова нещо — презрително тръсна той глава и посегна да ѝ отнеме оръжието.

Едва сега тя забеляза, че здраво е стиснала не защитен спрей, а паста за зъби. Смутена от глупостта си, прибегна до първата лъжа, която ѝ хрумна.

— Съпругът ми е отвън.

— И вероятно зарежда автомата си — с досада подхвърли непознатият. — Вижте, госпожо Фийлдс, зная коя сте и защо сте тук. Осведомих се от адвоката си още щом пристигнах.

— Вашият адвокат ли? — прошепна тя. — О, Господи! Значи вие сте синът!

— Браво, госпожо Фийлдс, заслужавате поздравления. Той ми съобщи също, че в завещанието си майка ми е пожелала вие и вашите помощници да се настаните у дома, докато се разпродадат нещата ѝ.

— Да... Познаваше се с баща ми и вероятно е искала да му осигури малко работа. Но някой ми беше казал, че вие пътувате.

— Е, прибрах се у дома и имах намерение да си отпочина на спокойствие. Вашето присъствие не е най-приятната изненада за мен.

— Аз и моите помощници сме професионалисти. Тук просто ще си гледаме работата.

Не ѝ се мислеше дори за това как две полуглухи, крещящи си една на друга жени и едногодишното ѝ бебе ще осигурят спокойствие на тоя своенравен саможив ерген.

— Ами... — заекна тя — трябва да си донеса и останалия багаж.

— Не очаквайте да ви спра, госпожо Фийлдс — с презрение обърна той гръб и се отдалечи.

Вбесена от грубостта му, тя с ужас си помисли, че ще трябва да прекара следващите четири седмици под един покрив с него и някак неволно от устата ѝ се изтръгна:

— Все пак нищо няма да ви стане, ако си вдигнете фасата! Редно е да пазите този красив италиански мрамор, господин Ронтри.

— На ваше място не бих се грижил за моя фас, госпожо Фийлдс — иронично подхвърли той през рамо с ехидна усмивка и се отдалечи.

Али зяпна от изненада. Излезе, че укорът ѝ към него прозвуча като неуместна женска закачка.

Този привлекателен саможив лентяй твърде много ѝ напомняше на нейния бивш съпруг Джек. На собствения си гръб бе изпитала колко трудно е да общуваш с обаятелен и в същото време безнадеждно разглезен мъж. Безволев и мързелив, Джек трудно успяваше да си намери, макар и временна, работа, какво остава да осъществи безумните си идеи за бързо забогатяване. В същото време у дома се държеше деспотично и грубо. Когато мечтите му не се осъществиха, той се превърна в безцеремонен и нахален пияница. Бременна в третия месец, Али го напусна, като си даде дума, че никога повече няма да бъде жертва на друг чаровен безделник.

Господин Ронтри бе точно такъв. Привлекателен и чаровен безделник. Тя ни най-малко не харесваше наследника на милионите на Ронтри и в същото време по необяснима за нея причина не откъсна очи от него, докато не го загуби от поглед. Имаше вид на отегчен от живота човек — точно така бе изглеждал Джек в деня, когато го напусна. Тя знаеше много добре какво ще направи богатият наследник с парите,

които ще получи от разпродажбата. Ще ги пропилее по коли, пътешествия и жени и само след няколко години от него ще остане само един впиянчен застаряващ неудачник. Истинска отрова.

Али отчаяно въздъхна. Предстоеше ѝ да прекара повече от месец под един покрив с него. Чувала бе да се говори, че излъчването на едно семейство остава в къщата дълго след като то я напусне. Но никога не го бе изпитвала сама. Атмосферата на хладна отчужденост витаеше в този дом и тя не можеше да си обясни как човек като Рурк Ронтри се вписва в нея.

Младата жена реши, че е крайно време да се заеме с работата си; извърна се и натисна с всички сили заялата топка на вратата. Двете крила поддадоха едновременно и с лекота и тя едва не се просна на плочите отвън.

Вдигнал крака върху украсеното с резба бюро в библиотеката, Рурк се вслушваше с досада в звуците на къщата. Тъй трудно бе взел решението да се върне в Уичита и да застане лице в лице срещу натрупалите се проблеми. Отпи от уискито в чашата си. Вече два дни пиеше непрестанно, а оная безчувственост, забравата, която жадуваше, така и не идваше. Зад вратата се разнесе шум. По дяволите! Ето я отново. Слаба, с вечно чорлава червеникава коса, тя му приличаше на пакостлива горска фея. Той се усмихна на собственото си хрумване.

Ведрото му изражение я накара да се престаши. Лицето на този мъж толкова рядко се проясняваше, че досега не бе посмяла да го заговори. Вече четирийсет и осем часа бяха прекарвали под един покрив, а единственото, което той правеше, бе да се налива и да крещи.

— Какво има сега? — изръмжа той. Али бе застанала на вратата с поредния кашон в ръце.

— Тук пише „Лични вещи“, господин Ронтри Желаете ли да...

— Изхвърлете го — промърмори той. — Колко пъти да повтарям, щом не става за продажба, изхвърляйте. Не държа да пазя спомени от миналото.

— Да, сър — рече тя и се обърна да си върви.

Колкото и да е странно, не му се искаше тя да си отиде точно сега.

— Ако вашата така наречена група за охрана, госпожо Бийн Фийлдс, състояща се от две глухи баби, едно бебе и крехка млада жена,

не вдъхва неистов страх в съзнанието на местните крадци, нищо под слънцето няма да успее да го стори.

Най-сетне бе успял да я извади от кожата. Видя как стисва устни и вече чакаше всеки момент тя да избухне. Беше му все едно какво ще каже, но незнайно защо му се щеше да я чуе да крещи — много повече, отколкото му се искаше да бъде сам.

— Господин Ронтри — съвсем тихо започна тя. — Казвам се Алиса Бийн Фийлдс; Звучи необичайно, зная, но ще ви бъда много благодарна, ако ме наричате просто Али.

Мъжът се усмихна. Напушваше го смях. Ядосана, тази жена изглеждаше дяволски хубава.

— Колко мило — успя да изрече. — Чувствам се истински поласкан.

Сигурен бе, че тя едва сдържа гнева си. Напипал болното ѝ място, той се надяваше, че тя всеки миг ще избухне.

— И второ — процеди тя през зъби, — моята майка, леля ми и аз винаги досега сме успявали да осигурим достатъчно надеждна охрана за поверените ни вещи.

— Но когато аз пристигнах, вратата беше отключена. Вижте, Али. Всеки друг на мое място би се оплакал.

Младата жена премигна — сигурен знак, че дълбоко я е засегнал.

— Грешката бе моя, господин Ронтри, за което моля да ме извините. Няма да се повтори. — Лицето ѝ пребледня.

Желанието му да я дразни се изпари. Защо се заяждаше с тази жена? Защо му се искаше да я засегне? Та тя просто си вършеше работата. Никой не е съвършен. Ако някой все още се съмнява в това, то това не е той.

В последно време единственото, с което се занимаваше, бе да си причинява сам болка. Като че ли вече не бе способен на друго, освен да наранява. Отпи солидна глътка. Сетне изръмжа:

— Махайте се!

Погледът му остана прикован в току-що затворената врата. В някоя от многобройните стаи Мод и Мърл нещо си подвикваха. Ставаше дума за описване на сребърни подноси. Рурк изруга и затвори очи. Разнесе се и бебешки плач и той усети, че главата му се стяга от болка, която сякаш изпълваше цялото му същество.

Очите му се навлажниха и той гневно изтри с юмрук предателските сълзи. Самосъжаление! Единственото му занимание през последните шест месеца. Какво себично копеле се бе оказал! Самосъжаление, самообвинение, саморазрушение... На нищо друго не бе способен и въпреки всичко не бе стигнал до никакъв отговор. Да не говорим за някакъв покой.

Майка му бе починала от сърдечен удар и сега бе принуден да дели дома си с тези шумни, макар и временни, съквартиранти. Образът на жената, която току-що бе наранил, изникна в съзнанието му и той изпита остро чувство на вина. Какво презряно себично създание е той! Измъкна цигара от пакета и я захапа. Миг по-късно отвратен я смачка в шепата си. Отпусна глава на облегалката и въздъхна.

— Следващия път, глупако, просто я щипни за брадичката! — процеди той през зъби.

ВТОРА ГЛАВА

Разстроена от грубото му държане, Али цялата трепереше. Наистина първокласен грубиян! Тя и нейните отдавна преминали първа младост съдружнички чудесно можеха да се справят с работата си. Мъже сред тях наистина нямаше, но те не бяха от вчера в този занаят. Виж, докато беше жив баща ѝ — едър, макар и лишен от качествата на добър бизнесмен, благ човек, — клиентите на фирмата имаха чувство на сигурност и без колебание поверяваха ценностите си в неговите ръце.

Когато преди три месеца силен ураган вдигна колата му от пътя и я запрати в скалите, съобщението за трагичната му смърт се появи на първа страница в повечето всекидневници. Али бе потиснала дълбоко в себе си скръбта и за нищо на света нямаше да допусне Рурк Ронтри да разбере колко усилия ѝ струваше да поеме ръководството на фирмата, единствен източник на средства в тяхното семейство. Те и трите знаеха как да заключват врати и да пазят ценности, при това къщата бе снабдена с модерна алармена инсталация.

Али въздъхна и потътри крака през широкото преддверие. Спомни си презрителното изражение на Рурк. Последните два дни почти през цялото време се наливаше и смръщено я следеше на всяка крачка. Нищо не го интересуваше. Това бе очевидно. Сигурна бе, че майка му би се ужасила, ако знаеше как с лека ръка изхвърля събирани с толкова години семейни реликви, албуми със снимки, писма. Нея самата подобно отношение не я изненадаваше. Много наследници пет пари не даваха за семейната история. Време бе да свикне с това. Но в случая с Рурк Ронтри я поразяваше не липсата му на привързаност към спомените, а по-скоро фактът; че той изобщо не се интересуваше от собственото си бъдеще. Бавно и упорито вървеше към самоунищожение.

Можеше да се каже дори, че го мрази... Мразеше го заради това отсъствие на морална устойчивост, но „омраза“ сякаш не бе точната дума. Около него витаеше атмосфера на небрежност към вещите в

която имаше известно очарование. Присъствието му винаги я държеше в напрежение. Опъваше нервите ѝ, пречеше ѝ да се съсредоточи. Самият въздух около него сякаш трептеше като заредено електрическо поле. Винаги когато влезеше в стаята, колкото и безшумно да се промъкваше, тя усещаше погледа му с всяка фибра на тялото си. Мразеше се заради своята свръхчувствителност към присъствието му. Боеше се, че сближат ли се, това ще е пагубно за нея. Ала много повече той вредеше на собствената си личност, сякаш с безумно упорство вървеше към неизбежното падение.

Младата жена понесе тежкия кашон нагоре по стълбите. За пореден път се питаше защо съдбата я бе проклела винаги да живее под един покрив с неудачници. Слабохарактерни, себични, объркани мъже. Първо Джек, а сега Рурк Ронтри. Не, този път нямаше да допусне същата грешка. Нека впиянчения наследник си приказва, нека да крещи и ръмжи, нека се трови колкото иска с алкохола и цигарите. След месец бездруго щеше да напусне дома му и то завинаги.

В стаята Али завари двете си помощнички, заети да описват сребърни предмети. Приблужи единия от прозорците, опря кашона на широкия перваз и отвори двете крила. Бутна товара си навън и той шумно се сгромоляса сред цветята долу. Затвори отново прозореца и се обърна към Джена. Момиченцето ѝ се усмихна и подаде гумената играчка, която дъвчеше допреди миг. Недалеч от кошарката ѝ леля Мърл се бе настанила на голям сандък. Опряла куфарчето с портативния компютър на коленете си, тя усърдно записваше под диктовката на сестра си.

— Не се цупи — подвикна Мод. — Пак ти повтарям, мастилница. Записа ли?

— Много бързаш. Знаеш, че тая машинка ме изнервя.

— Дай на мен — предложи Али и взе куфарчето от леля си. — Аз ще продължа. Най-добре заеми се с онази голяма кутия и опиши съдържанието ѝ в бележник. Докато обядваме, ще въведа списъка ти в компютъра.

— Какво съкровище си, Али — въздъхна Мърл с облекчение. — Мразя нововъведенията. А от прахта компютърът съвсем обезумява.

— Записа ли мастилницата? — изкрещя Мод от другия край на стаята. — Схванах се вече.

— Готово — провикна се Али и се почуди дали в радиус от пет мили е останал някой, неизвестен, че семейство Ронтри са притежавали сребърна мастилница.

След час Джена вече хленчеше от глад. Мърл и Мод също нервничеха. Освен това бе време за поредната серия от „Страсти в семейство Лънстром“. Спуснаха се в гигантската кухня, където от всичко имаше по две — две печки, два грамадни хладилника, пералня с размерите на апартамента на Али и маса за поне осем души. Мърл и Мод се настаниха пред телевизора заедно със сандвичите си. В това време Али нахрани детето. Скоро го сложи да спи, изяде набързо една ябълка и се залови да въведе в компютъра списъка на Мърл. За човек, който с такава точност умееше да определя цената на бижутата, почеркът на леля ѝ бе твърде неразбираем.

Сериалът бе погълнал вниманието на двете възрастни жени и Али реши да си потърси по-тихо място за работа. Затвори компютъра и тръгна надолу към градината. Изкуственото езеро в центъра бе покрито с лилии. Ограждаха го високи листати дървета, бухнали папрати и снежнобели азалии, рози и декоративни храсти във всевъзможни цветове и форми. От време на време от водата изскачаха войнствено настроени шумни жабчета, чието крякане създаваше приятно оживление в тишината.

Младата жена тръгна бавно по пътеката, докато стигна сенчеста каменна пейка. Вятърът люлееше клоните на дърветата и донасяше миризмата на топла пръст и напечени камъни. Птичките пееха в клоните над нея и тя усети как полека–лека започва да се отпуска. Замисли се за своите вече застаряващи помощнички. Крайно време бе да им осигури постоянен подслон, нещо, от което щеше да има нужда и Джена. С последен поглед към прекрасната картина тя отвори компютъра и отново се залови за работа.

Имението Ронтри бе огромно и изискваше вниманието ѝ поне дванайсет часа в денонощието. Не можеше да си позволи никаква почивка, нито днес, нито в близкото бъдеще. Тя въздъхна уморено и без особено желание се върна към списъка.

Погледна часовника си. Сигурна бе, че серията за семейство Лънстром е приключила и Мод и Мърл отново се ровеха в кашоните. Какви неуморими, весели и незаменими помощнички, помисли си тя с любов.

Страшно ѝ се искаше сега, когато баща ѝ го нямаше, успешно да приключи разпродажбата. Бен Бийн бе чудесен човек, добронамерен, но за разлика от жена си, доста непрактичен. И тъй като мъжете от неговото поколение обикновено ръководеха живота в семействата си, той бе оглавил фирмата за оценка и разпродажба на старинни предмети. Решенията му рядко биваха удачни. Когато неочаквано си отиде от този свят, майката на Али, безпомощна и привикнала да я ръководят, отстъпи на дъщеря си отговорността да оглави фирмата.

— Дано не съм ви попречил — долетя дълбок мъжки глас от сенките наблизко. — Бях забравил, че хората по това време почиват.

Али се сепна, дори не бе разбрала кога е притворила очи, отпуснала глава на широкия ствол зад гърба си. Мълчаливата сянка встрани от езерото трябва да беше Рурк Ронтри. Този човек нямаше ли да се научи да се облича? Беше се ухилил самодоволно от постигнатия ефект. Не само я бе уплашил, но и я накара да се смути.

Без да продума повече, той безшумно се гмурна във водата. Така, както си беше с джинсите и обувките. Този човек трябва да беше или пиян, или луд. В западното крило на сградата тя бе видяла прекрасен басейн с олимпийски размери, а той сега плуваше в плиткото изкуствено езерце, пълно с жаби и кой знае още какви плъзгави създания.

Сигурно се е ударил в дъното, получил е мозъчно сътресение и вече умираше. Али неспокойно сложи компютъра на пейката и вече се готвеше да скочи на крака, за да се хвърли да го спасява въпреки змиите и жабите.

В този миг той изскочи от водата и тръсна гарвановочерната си коса. Али се сепна и едва не извика от изненада.

— Какво правите? — попита тя, като се постара да прикрие уплахата си. — Да не се каните да извършите самоубийство? Колко е дълбоко това езеро?

— Три стъпки.

— Моля? — възкликна тя в недоумение. — Като нищо можехте да се пребиете.

Тук сред гъстата зеленина на градината очите му бяха придобили цвета на нощта. На тъмния фон на небръснатото му лице искрящо белите зъби се откरोиха още по-рязко.

— Вашата загриженост, Али, е направо трогателна — ухили се той. — Но аз плувам в този басейн повече от трийсет години, така че знам какво правя.

Мъжът се измъкна от езерото и седна на ръба. Лесно изгарям — поде той отново с ироничен тон. — Слънцето е доста силно. — Измъкна обутите си в джинси крака и ги обгърна с ръце. — Не са ли ви казвали, че най-добре човек изгаря между десет и два?

Младата жена пъхна крака под пейката, сякаш се боеше да не би случайно да докосне мокрия мъж.

— Навярно очаквате да ви потърся слънчобран.

— По-скоро се надявах да ми предложите компанията си. Така поне ще бъда спокоен, че има кой да се погрижи за мен, ако получа топлинен удар.

Подразнена от подигравателния му тон, Али се изправи.

— Оставям ви да си плувате, господин Ронтри. Още много неща съм предвидила да свърша до довечера.

— Нима ми отказвате! А аз разчитах, че ще се позабавляваме.

— Винаги ли се подчинявате на моментното си хрумване?

— Така ми е най-удобно — невъзмутимо отвърна той.

— Не се съмнявам. — Тя чувстваше, че трябва да си тръгне. — В такъв случай ви оставям да следвате своята така добре планирана програма. Мен обаче ме чака работа.

Али се готвеше да влезе в къщата, когато неочаквано си спомни нещо. За да не рискува отново да се срещне с него, реши, че тъкмо сега е моментът за един от неотложните делови въпроси.

— Предполагам какво ще ми отговорите, но тъй като задачата ми е да ви освободя от нежеланите от вас предмети по един или друг начин, длъжна съм да ви предупредя, че една от стаите на втория етаж е пълна с кутии. Очаквам инструкцията да ги опиша за търга или да ги изхвърля.

Мъжът пристъпи към нея, по цялото му тяло се стичаше вода. Мисълта, че се кани да ѝ отправи поредното непристойно предложение, отклони за миг вниманието ѝ. Очакваше в следващия миг да започне да разкопчава панталоните си. Тя здраво прегърна куфарчето с компютъра, сякаш за да се предпази.

— Продължавайте, госпожо Фийлдс...

Осъзнала, че е мълчала прекалено дълго, Али пламна.

— Ами аз... — Всемогъщи Боже, забравила бе дори за какво ставаше дума. Изгубила бе нишката на мисълта си. Иронично килнал глава настрани, той ѝ се притече на помощ:

— Говорехте за някаква стая на втория етаж...

— О, да — прекъсна го тя. На всички кутии е изписано името Пърл. Предполагам, ще искате...

— По дяволите! — изруга той. Имаше вид на човек, получил удар в стомаха. — Изхвърлете... — спря се насред думата. — Не, недейте още. Ще помисля.

— Нямаме много време — не пропусна да му припомни тя.

— Дяволите да ви вземат, Али, казах вече, ще помисля — изсъска той.

И преди да успее да каже каквото и да било, той бързо се извърна и се гмурна в езерцето. Али стоеше като вцепенена, докато не забележа как главата му се появи в отсрещния край. С мощен мах на ръцете мъжът излезе от водата и много скоро се изгуби сред дърветата.

— Коя ли е Пърл? — промърмори тя почти на себе си.

На Рурк му бяха нужни близо два часа, за да събере сили да се качи на втория етаж. Стоеше на вратата и усещаше как сърцето му бие в гърлото.

Първия път, когато Пърл влезе в тази стая, той я бе донесъл на ръце. Цялата розова, тя бе не по-голяма от ръката му. Огромните ѝ сини като неговите очи го гледаха неотклонно, невинни и доверчиви. Тогава той бе сигурен, че ще бъде нейният голям сигурен татко, който ще я брани от всичко. Оказа се, че греши. Беше я изоставил, нея и жена си Меган... Загубил ги бе, дори преди да ги опознае както трябва.

При спомена за онзи миг, когато му съобщиха, че са мъртви, буца заседна в гърлото му. Дори не ги бе целунал за сбогом. Както винаги, бе прекалено зает. Той бе мъжът, който, следвайки стъпките на своя баща, непрестанно доказваше, че е най-добрият специалист в самолетната индустрия. Семейството бе на втори план. А ето сега семейство нямаше. И най-неочаквано този най-зает от всички мъже бе лишен от всичко любимо.

Цялото му същество се противеше да прекрачи прага на тази стая. Ала присъствието му тук бе част от неговото наказание, част от

онзи ад, който сам бе създал в страстното си желание да ръководи своята империя, своето семейство.

Детската стая му се стори по-малка и по-тъмна въпреки стената от прозорци, която гледаше към тенискортовете и плувния басейн. Белите дантелени пердета ги нямаше, мебелите също липсваха. Всички детски картинки и плакати бяха свалени от жълтите стени. За страничния наблюдател това бе една най-обикновена стая. Естествено, преди да замине, Рурк бе наредил да изнесат всичко оттук. Това бе и една от причините да напусне къщата. Скарал се бе с майка си, която настояваше вещите да останат по местата си, за да запази спомените.

Грубо се бе подиграл със старческата ѝ сантименталност. А сега си даде сметка, че всъщност е бил обзет от чувство за вина. Именно това чувство за вина го бе накарало да се разкреши на майка си, да вдигне такъв скандал, че прислужниците се криеха от него като от зъл демон. Нарездането му да се приберат нещата на бебето бе само един отчаян опит да се скрие от себе си.

Опитал се бе след смъртта на жена си и детето да се вземе в ръце. Мъжете в семейство Ронтри бяха известни със своята устойчивост и самообладание, а и фирмата имаше нужда от присъствието му. Откакто се помнеше го подготвяха да оглави семейния бизнес. Оказа се, че има талант и обичаше работата си. Шест месеца след нещастieto той опита да се върне, но опитът се оказа неуспешен. Всяко съвещание, което оглавяваше, всеки проект за промяна, който замислеше, му напомняха какво бе загубил.

Посред един официален обяд най-неочаквано му бе хрумнала мисълта, че той никога не е живял свой собствен живот, че винаги е бил продължение на личността на баща си. Движела го бе единствено лоялността към семейния бизнес, но едва сега осъзнаваше, че освен гняв, вина и безнадеждна самота нищо друго не е спечелил. Именно тогава между доматената супа и агнешките флейки той взе онова свое решение. Каквото и да се случи оттук нататък, то трябваше да бъде само негово желание. Дори ако това означаваше самоунищожение.

Рурк бе разпродад акциите в самолетната компания за огромно изумление на майка си, която в резултат на неговите действия бе станала още по-богата. Там, където трябваше да се намира сърцето му, бе останала само огромна зееща дупка.

Той прекрачи прага на стаята и се огледа тревожно. По дяволите, колко му се пиеше! Без да иска, се спъна в една от кутиите и се подпря на коляно. Напипа свободния край на лепенката и я дръпна рязко. Капакът се отвори, вътре се показа някаква бяла материя. С треперещи ръце той напипа снежнобяло мече. Споменът болезнено прониза сърцето му. Преди близо година бе помолил секретарката си да купи някакъв подарък за първия рожден ден на Пърл. Беше прекалено зает за подобно нещо. Още помнеше как детето се бе вкопчило в пухкавото бяло мече и колко щастливо бе тогава. Рурк завъртя ключето на гърба на куклата. Заслуша се в мелодията като вцепенен. Звуците върнаха всички ужасни спомени, от които толкова дълго бе бягал. Мъжът заби пръсти в меката козина и притисна мечето до гърдите си.

— Пърл — простена той, — толкова ми е мъчно...

В десет часа вечерта Али и семейството ѝ решиха, че е време да приключват за деня. Леля Мърл бе нахранила Джена и я бе сложила да спи. Али си взе душ и слезе в кухнята, където майка ѝ и леля ѝ бяха приготвили студена вечеря — салатата от риба тон. С огромна изненада завари там само Рурк. Вдигнал крака на масата, той си бе сипал от салатата и похапваше с удоволствие. Когато вратата се отвори, той вдигна безучастен поглед.

— Запазих ви едно свободно място.

Чудеше се какво да прави. Наистина твърде малко се интересуваше от неговото мнение, но бе смутена от факта, че ще я види с коса, увита в кърпа. Преодоляла вътрешната си съпротива, тя приближи до най-близкия хладилник и извади купата със салатата.

— Мислех, че отдавна сте в леглото — подхвърли през рамо.

— Никога не си лягам преди полунощ. Рибата я бива. Вие ли я приготвихте?

— Не, леля Мърл е специалистка по рибата — обади се тя, след като си сипа една порция. — Аз съм световноизвестна с уменията си да приготвям картофена салатата.

— Така ли? Значи за нея чух в Бейрут.

— Най-вероятно. — Тя за малко да се усмихне.

— Седнете тук до мен — посочи той най-близкия стол.

Али се настани на отсрещния край на масата колкото е възможно по-далече от него. Ироничната му усмивка не убягна от погледа ѝ. Въпреки всичко тя се зарече да не му обръща внимание и се зае с вечерята си.

— Тъй страшно гледате, че започвам да се плаша — шеговито подхвърли той след малко.

— Ами не ми се мяркайте пред очите и нищо лошо няма да ви се случи. Най-добре заключвайте нощем стаята си.

— За ваше сведение нямам такъв навик... Ако желаете, възползвайте се.

Али зяпна, стъписана от недвусмисленото предложение.

— Вие наистина сте циничен тип.

— Е, не всекиму е даден талантът да приготвя картофена салата — призна той саркастично. — Всеки с възможностите си.

— Предполагам, възнамерявате да ядете от нашата храна през целия месец — промълви тя най-накрая преодоляла гнева си. — Това не влиза в уговорката, струва ми се.

— Зная, обмислям този въпрос.

— А колко време ще останете тук?

Мъжът срещу нея се усмихна, но очите му останаха мрачни.

— Не зная. Колко време е нужно на човек, за да осмисли живота си? — Очите му бяха все така студени, личеше, че мислите му полетяха в друга посока. Али смутено смръщи вежди. Скоро той поде отново темата: — Да речем, че поръчвам и плащам продуктите, а вие и вашият екип пригответе храната.

— Ще се наложи да не сте много придирчив — побърза да му напомни тя. — Нямаме време за изискани рецепти.

— Аз за много неща съм доста непридирчив. Нима не сте го забелязали?

Тъкмо се канеше да му каже, че и слепец би го забелязал, но усети, че той очакваше точно това. Ето защо замълча. Познат глас отвлече вниманието ѝ и тя извърна глава към екрана на телевизора, чийто звук бе доста намален. Вървеше предаването за покупки по домовете. Енергичната блондинка, която водеше продажбите весело разговаряше с клиент по телефона.

— Да, здравей, Мод. Радвам се да те чуя отново.

— О, не — простена Али, — това е майка ми.

— Само преди петнайсет минути Мърл купи трико, обшито с пайети — обади се Рурк.

— Не е възможно! — рязко се обърна Али и след миг додаде: — Забавлявате се, нали?

Рурк наистина изглеждаше развеселен. На всичко отгоре се бе приближил толкова много, че тя усети миризмата на уиски и сапун. Младата жена отстъпи назад, но се удари в плота. Близостта на този мъж, както и доста трудно предвидимото му поведение, я тревожеше.

— Истински зелени пайети — рече той. — Споменаха, че това е сделката на живота ѝ. Осемдесет и девет долара и деветдесет и девет цента. Мисля, че Мод се кани да купи къса тясна черна рокля.

— Дъщеря ми ще изглежда прекрасно в нея — разнесе се гласът на майка ѝ.

Али рязко се обърна към екрана и простена:

— О, Господи!

— Честно казано, тя е права — съвсем близо до ухото ѝ промълви Рурк.

— Пет пари не давам за мнението ви, господин Ронтри.

Устните му се свиха насмешливо.

— А какво давате?

Този човек наистина минаваше всички граници.

— Моля ви, дръпнете се! Трябва да намеря майка ми, преди да е купила роклята.

Тя го блъсна с всичка сила, предполагайки, че ще ѝ окаже някаква съпротива. Но Рурк отстъпи веднага и тя едва не се строполи върху него. Щом се съвзе, тя тръгна към вратата и тъкмо се чудеше къде ли майка ѝ е открила телефон в тази гигантска къща. Дочу гласа му:

— Натам.

Али рязко се извърна и кърпата се свлече от главата ѝ. Мъжът сочеше вратата срещу кухнята.

— Благодаря — промърмори тя и тутакси смени посоката.

— Само че вече е късно. Тази изключително оригинална рокля на моделиера Алфонс от Канзас Сити е ваша само за двайсет и девет и петдесет.

— Не може ли да се пререже кабелът? — простена тя, триейки нервно слепоочията си. — Не искам тази рокля! Събирам пари, за да

мога да изпратя Джена в колеж — промърмори тя по-скоро на себе си, отколкото на него. — Зная, че мама е с добри намерения и просто иска да бъде в крак с модата, но...

— Ако с тази рокля отидете в подходящо заведение, ще си хванете богат мъж и тогава няма да имате проблеми с парите за колежа.

— Виждам, че съм ви направила чудесно впечатление. Или може би си въобразявате, че всички жени са продажни по душа.

Лицето му помръкна.

— Спокойно, мила моя! Това беше шега.

— Може, но не е смешно. Никой ли не ви е казал, че сте откачен, господин Ронтри?

Ноздрите му се разшириха от гняв. Почти мигновено той се ухили, все едно незасегнат от обидата.

— Откачен ли, госпожо Фийлдс? Аз ли? Внимавайте, че така може да ми завъртите главата.

Той се обърна и хлътна в най-близката врата, която водеше към просторна трапезария. Али бе почти сигурна, че го чу да мърмори:

— Трябва да пийна нещо.

— И не ме наричайте „мила моя“ — възмути се със закъснение тя.

Единственият отговор, който получи, бе лекото скърцане на летящата врата, чиито крила се полюшваха все по-бавно и по-бавно.

ТРЕТА ГЛАВА

Празната бутилка се въргаляше на пода. Рурк седна на ръба на леглото си и погледна часовника на радиото. Беше почти осем и половина сутринта. Нищо чудно, че се чувстваше така, сякаш го бе прегазил автобус. Цяла нощ се бе наливал и бе пресушил бутилката.

Разтри слепоочията си и реши, че има нужда от няколко глътки, за да прогони махмурлука. Седна в леглото с празен поглед и изпъшка. Усещаше главата си като надут до пръсване балон, в който цял отряд войници набиват токове. Изведнъж се сети, че в дневната на третия етаж някога имаше бар. Като се стараеше да не обръща внимание на шумовете в главата си, там, където теоретично би трябвало да е мозъкът му, той стана бавно и се насочи към стълбите.

Насред салона с изненада съзря проходилка с увиснало на нея пълничко бебе. Гледката събуди мъчителни спомени и той усети как стомахът му се обръща.

По дяволите! — промърмори мрачно и с несигурни стъпки се насочи към старинния бар в ъгъла. Намери бутилката, за която бе дошъл, и се приготви да си върви. На пътя му отново се изпречи бебето и той сам не усети как се наведе над него.

От устата му се отрони цветиста ругатня. Пърл бе носила също такива розови леки дрешки. Мразеше тези шумни досадни същества. Това дете обаче му се усмихваше и весело бърбореше нещо, сякаш пет пари не даваше за махмурлука му. Миризмата на бебешка пудра съвсем му завъртя главата.

Мъжът затвори очи, мъчейки се да пропъди болката, надигаща се в сърцето му. Нима алкохолът не бе успял да я притъпи? Защо бе все така силна? Би трябвало да не усеща вече нищо. Толкова усилия бе положил, за да потъне в пълна забрава.

— Хлапенце, ако имаш малко разум в главата, стой далеч от мен!

— Ще се опитаме да запомним това — долетя зад гърба му напрегнат женски глас.

Али грабна бебето и го притисна до гърдите си.

— Добро утро, Али — усмихна се някак криво той. Вдигна бутилката и добави: — Ще ми правиш ли компания за закуска. Този бърбън е дванайсетгодишен. Много си нервна за тоя ранен час.

— А вие сте отново пиян. И мъжът ми беше същият!

— Само че аз не съм алкохолик, мила моя. И съвсем нямам намерение да се пропия.

Тя подпря бебето на хълбока си и му обърна гръб.

— Вие сте разглезен и мързелив — подхвърли през рамо. — Всекиму се налага понякога да претърпи провал. Силните хора просто се съвземат и продължават напред. А от вас, господин Ронтри, направо ми се повдига.

Жената напусна стаята. Рурк все така безпомощно се полюшваше пред затворената врата, неспособен да ѝ отвърне. Бе съзрял възмущението и презрението в погледа на Али. Това крехко създание не бе лишено от проницателност.

Представата му за самия себе си не включваше определения като разглезен и мързелив. Вероятно онова, което през първите трийсет и пет години от живота си бе наричал лоялност, сега се бе оказало липса на собствена позиция. През всичкото това време той се бе старал да бъде поне на стъпка по-напред от стария. Винаги бе работил до изнемога, съумявал бе да владее положението поне в бизнеса. А в крайна сметка се оказваше, че през цялото това време е бил марионетка на Гейп Ронтри. Отличната му диплома от Станфорд и бракът му с дъщерята на един от най-старите приятели на Гейп, и борбата да стане вицепрезидент на фирмата, всичко това бе правил, за да спечели одобрението на баща си, и не бе получил нищо в замяна.

Не бяха му останали дори спомени, само огорчението от собственото му глупаво, неподлежащо на съмнение, желание да изпълнява хрумванията на баща си. А след неговата смърт преди пет години се бе превърнал в негово копие. Пристрастен към работата, едва ли не гостенин в семейството си и изключително взискателен към подчинените си.

Негово решение бе преди шест месеца да захвърли всичко. Оставаше въпросът, който той така и не успя да удави в алкохол: Какво да прави оттук нататък? Да продължава безумно да се налива, да слива нощите с дните и така до пълно самоунищожение?

Защо пък не? Щом това си е лично негово решение... Но някакъв далечен, съвсем слаб глас дълбоко в него се противеше, настояваше, че все още има надежда. Ала точно сега не му се мислеше за това.

Пристъпи несигурно напред и тежко се отпусна в рамката на вратата. Спомни си ужасеното лице на Али, грабнала бебето. Сигурно ѝ приличаше на злодей.

По дяволите, колко силна бе болката! Нямахте сили повече да я крие. Нито нея, нито разяждащата го вина. Тази помия рано или късно трябваше да излезе наяве. За нещастие малката Али Бийн Фийлдс щеше да стане свидетел на пълното му падение.

Отблъсна се с лакът от гладкото дърво, засмя се горчиво и тръгна по коридора. Спря пред вратата на спалнята за гости.

— Е, какво, значи съпругът ти е бил противен пияница. — За негова собствена изненада въпросът му прозвуча почти нежно. Али пребледня, но не отговори. — Знам, че мнението ти за мен не е никак ласкаво, но аз не нападам млади майки, нито децата им.

Видът му съвсем не ѝ вдъхна успокоение и тя отстъпи.

— Добре де, добре, отивам си. Просто очаквах да признаеш, че и ти си преглътнала не един горчив хап.

Защо ли бе така изненадан, че тя мрази пияници? И какво чудно имаше в това, че грабна детето си?

Рурк дълбоко и искрено се засрами, задето я бе уплашил.

— О, Господи... Боже мой! — пицеше Мърл.

В този момент Али седеше пред шкаф, пълен с изящни фигурки от китайски порцелан, и описваше предметите в своя каталог. При писъка на леля си тя изтръпна. Само преди две години Мърл си бе счупила крака. Младата жена се молеше да не се е случило отново нещо подобно. Когато стигна до дневната, където работеше леля ѝ, тя с изненада забеляза едрата жена, паднала на колене и заровила пръсти в купчина искрящи камъни.

— Добре ли си, лельо? — попита тя тревожно.

Вместо отговор Мърл протегна ръка, стиснала диамантена огърлица, обсипана с рубини тиара и няколко изумрудени украшения.

— Виж какво намерих под кръглата маса.

Али вдигна очи и видя въпросната маса, която бе паднала настрани. Под плота някой бе измайсторил тайно скривалище, пълно с красиви бижута.

Али взе двойна огърлица от черни перли с красива нефритена закопчалка.

— Великолепна е! — въздъхна тя.

— Сигурно струва поне петдесет хиляди. Петдесет хиляди триста и двайсет, за да бъдем по-точни.

Събудена от шума, Джена се бе размърдала и хленчеше. Али набързо смени пелените, сетне я обърна по коремче и разтри гърба ѝ, за да я успокои.

— Най-добре някой да съобщи на господин Ронтри какво сме намерили — извика Мърл.

— Господин Ронтри вече знае — разнесе се познатият дълбок мъжки глас. — Бях в стаята на долния етаж, когато масата падна. Помислих си дори, че някой сериозно е пострадал.

— Вижте какво намерихме — обади се Али.

Той извърна очи към възглавничката на канапето, отрупана с бижута. Али забеляза, че мъжът вече не се олюляваше и макар че не изглеждаше добре, поне бе сменил дрехите си. Очите му бяха все още зачервени, с дълбоки тъмни кръгове. Отдавна небръснатото му лице създаваше впечатление, че месеци наред е бил държан затворен в мрачно подземие.

— Под масата ли бяха? — попита той, прекъсвайки мислите на Али. — Предполагам, това означава отделна разпродажба.

— Боя се, че ще се наложи — рече Али. — И, разбира се, ще е необходима предварителна оценка! Мърл е доста способна, но не е бижутер.

Повече от ясно бе, че вестта за проточване на процедурата никак не се понарава на Рурк.

— Това е наистина една прекрасна колекция, господин Ронтри — продължи Али. — В интерес на истината заслужава самостоятелна разпродажба. Пуснах съобщение в специализираните издания за разпродажбите на мебелите, порцелана и колекцията от статуетки, изработени със специална технология. Колкото и да не ни се иска, за тази изключително ценна колекция ще трябва да направим отделна

брошура, да пуснем нови съобщения и да определим друг ден за продажбата.

— Добре, правете каквото знаете, но само гледайте да стане бързо.

Потънала допреди миг в сметките си, Мърл възторжено се провикна:

— Четири милиона триста деветдесет и седем хиляди шестстотин и дванайсет долара и деветнайсет цента! Плюс-минус петдесет цента.

Али се усмихна на старата жена, обзета от гордост.

— Благодаря ти, лелю, няма да забравя. — Обърна се към Рурк и добави: — Щом опиша предметите, ще се обадя на няколко колекционери, които положително ще се възползват от възможността да си купят поне част от бижутата. Интересно как са попаднали тук.

— Пет пари не давам! — уморено въздъхна Рурк. — Най-вероятно майка ми ги е скрила, след което е забравила за тях. Често ѝ се случваше. — Мъжът понечи да си тръгне, но сетил се за нещо, спря и попита: — Между другото, кой беше правил кафето тази сутрин?

Изненадана от бързата смяна на темата, Али отвърна спонтанно:

— Аз, защо?

— Беше много хубаво — отбеляза той и посегна към дръжката.

— Бих изпила една чаша. Черно с две бучки захар — закачливо подхвърли Мърл.

Саркастичният смях на Рурк отекна в коридора. Али се почувства засегната от факта, че леля ѝ не разбра забележката на Рурк и реши при първа възможност да ѝ донесе чаша кафе. След пет минути, за нейна огромна изненада, Рурк се появи отново с две чаши димящо кафе. Подаде едната на Мърл, а другата на Али. Тя пое чашата и озадачено смръщи вежди.

— Защо правите това? — попита тихо, смутена от неочакваната проява на добросърдечност.

— Вероятно опитвам да се извиня за държането си тази сутрин — отвърна той. — Нямах намерение да ви уплаша.

Али се изчерви.

— Няма нищо.

— Голямо говедо трябва да е бил мъжът ви.

Кой му дава право да се бърка в личния ми живот запита се тя, а на глас продължи:

— Не е ваша работа. Обичах го безумно.

— Е, добре. Грешката е моя — промърмори той, но Али чудесно разбра, че е усетил лъжата ѝ.

— Всъщност къде е майка ви?

— Довършва нещо във вестибюла.

— Аз пък си помислих, че прави покупки по телевизията.

— Не е възможно, тя ми обеща! — трепна Али и без малко да разлее чашата.

— Не ставайте подозрителна, мила моя. Не се съмнявам, че е там, където сте я оставили.

Али остави чашата на земята и го погледна ядосана. До гуша ѝ беше дошло от неговото заяждане. Очевидно той искаше да си върне за това, че го излъга за Джек.

— Не съм ли ви казвала, че не търпя да ме наричат „мила моя“, особено случайни познати.

— Не е ставало дума досега, струва ми се.

— Е, сега вече знаете. Гледайте да го запомните. Това е една празна фраза, която издава единствено глупашка самонадеяност.

— В такъв случай заслужавам да ме наричат с камшик — подхвърли той иронично.

Подразнена, че той не приема сериозно думите ѝ, Али добави:

— И не само това. Не желая да ми подхвърляте вашите груби намеци.

— Какви например? — вдигна учудено вежди той.

— Ами като онази ваша забележка колко добре съм щяла да изглеждам в черната рокля. — Съзнаваше, че не звучи убедително, но не можеше да му обясни, че я тревожи по-скоро предизвикателната му усмивка и начинът, по който я наблюдаваше изпод спуснатите си клепачи.

— Съжалявам, че сте го възприели по този начин. Аз наистина смятам, че подобна рокля би ви стояла добре. За в бъдеще ще се постарая да ви спестя еротичните намеци.

— За ваше сведение, господин Ронтри — Али сниши глас, за да не би леля ѝ да чуе, — дори да пуснете в ход всичките си умения на съблазнител, по-скоро ще скоча в гнездо на змии, отколкото да търпя

вашето присъствие. — Тя стана и го погледна с презрение. — И никак не се шегувам! Напротив, говоря напълно сериозно!

Мъжът също се изправи и застана доста близо до нея.

— Точно колко ви напомням за вашия съпруг, когото сте обичали толкова страстно?

Тя усети, че лицето ѝ пламва.

— Има нещо в мен, което ви напомня за него и неудържимо ви привлича... Мразите се точно заради тази слабост, нали? Смея ли да предположа, че са ви свързвали най-вече пламенните нощи? И тъкмо те ви липсват най-много.

Онемяла от възмущение, тя го прониза с гневен поглед. Не можеше да не признае, че въпреки неугледния си вид той силно я привличаше и я караше да се чувства още по-безпомощна. Така е, крещеше цялото ѝ същество. Напомняш ми за него. Прекарвахме страхотни нощи! И ако има нещо, за което да се мразя, то е, че толкова силно ме привличаш! Имаше усещането, че той чете мислите ѝ.

Лицето на мъжа неочаквано се изопна, погледът му стана жесток и студен.

— Ще видите, че лесно ще ме намразите — изръмжа. Горчива усмивка изкриви лицето му. — От известно време единственото ми занимание е саморазрушението. Отдавам се без задръжки на секс, пиянство, изобщо всичко, което може да ви мине през ума. Рурк Ронтри е човек, от когото наистина трябва да се пазите... Повярвайте ми, казва ви го пияница, който ги разбира тия неща. Но искам да ви кажа и нещо друго, госпожо Фийлдс. Ако решите все пак да се измъкнете от уютното гнездо на змии, за да дойдете в леглото ми само защото с нещо ви напомням за вашия бивш страстно обичан съпруг, не разчитайте, че ще ви изпъдя. Не притежавам стоицизма на галантните мъже.

Той се завъртя на пета и напусна стаята. Али с мъка си поемаше дъх. Този мъж толкова много я смущаваше и разстройваше всеки път и, както обикновено, едва след като си бе отишъл тя успяваше да промълви онова, което бе искала да му каже:

— Бездушен звяр!

Колкото и да се мъчеше, не можеше да го убеди в дълбокото си презрение. Нямахше да позволи за втори път един привлекателен, но

неспособен на нищо пияница да ѝ завърти главата. Беше си го обещала.

— Али? — обади се Мърл.

— Да, лельо — с все още прегракнал от гняв глас се обади тя.

— Къде отиде той?

— В царството на Хадес, надявам се!

— Защо, някакъв сериал ли дават? Не очаквах господин Ронтри да прояви интерес към тези наситени с разюздан секс и убийства филми.

Леля Мърл бе познала, без да иска, основния интерес на Рурк. Той сам го бе казал и Али го мразеше заради това. Щом го видеше, изпитваше неудържимото желание да изпищи и да побегне в обратната посока. Младата жена се отпусна на земята до компютъра. Кипеше от гняв, по-скоро към самата себе си, отколкото към Рурк. И дума не можеше да става за привличане, но в него имаше нещо необяснимо. Зад този мрачен циничен поглед сякаш се криеше вродено благородство, което се набиваше в очите ѝ в най-неочаквания момент. Подобно нещо ѝ се бе случило и с Джек. Струваше ѝ се, че никога няма да забрави първата им среща по време на едно родео. Той бе известен състезател по обзядване на мустанги и изглеждаше толкова привлекателен и неустоим, седнал направо на оградата.

„Здравей, красавице“ — ѝ бе подхвърлил. Толкова рус, загорял от слънцето и самоуверен! Влюбила се бе от пръв поглед. Беше само на деветнайсет години, а той ѝ се стори толкова зрял и мъжествен на неговите двайсет и седем. Оженили се бяха два месеца по-късно. Много скоро след това звездата му залезе и злополуките последваха една след друга. Междувременно тя посещаваше колежа, работеше с баща си и следваше турнетата на родеото. След като напусна състезанията, Джек се залови със съмнителни сделки и бързо пропиля и малкото, което бе успял да спести. Не само това, затъна до гуша в дългове. След време престана дори да прави опити да се залови за работа, като предпочиташе да живее с доходите на Али от търговете. И тогава един ден той пусна юмруците си в действие. Младата жена потрепери при спомена.

— Глупачка... Истинска глупачка — промълви тя през зъби, опитвайки се отчаяно да прогони останките от съжаление към Рурк Ронтри. — За нищо на света не бива да се забъркваш с него! Няма

значение какво виждаш или би искала да видиш в този мъж. Не си губи времето да търсиш злато там, където никога няма да го намериш.

Към единайсет вечерта времето се разхлади. Джена отдавна спеше дълбоко, но Али и не мислеше да си ляга. Разхождаше се напред-назад, но безпокойството ѝ така и не изчезваше.

От сутринта не беше виждала Рурк, а когато не се появи и на вечеря, тя въздъхна с облекчение.

Излезе навън в ясната звездна нощ, а мислено непрестанно си повтаряше колко малко я интересува, че в момента той вероятно се налива до безсъзнание. В далечината се дочуваше кроткото жабешко крякане и съссъкът на автоматичната пръскачка. Лек ветрец рошеше косите ѝ и тя дълбоко вдишваше прохладния въздух с аромат на трева и августовска нощ. Постепенно в душата ѝ се възцари спокойствие и тя се настани на един от покритите с възглавници сламени столове на верандата. Долови нечий смях и любопитно наостри уши.

— Представяш ли си каква книга открих днес? — В гръмовния глас на леля Мърл се усещаха заговорнически нотки. — „Първи стъпки в любовта“, издание от хиляда деветстотин и двайсета. Направо не повярвах на очите си. Пише например как мъжът трябва да предразположи жената.

— Да я предразположи ли? Как? — попита сестра ѝ.

— Ами пише, че мъжът трябва да внимава какво говори, да избягва вулгарни думи. Или пък например да има подръка амоняк, та ако девойката припадне, бързо да я свести. Като казах „припадне“ — закиска се Мърл, — си спомних Куокстън Нитуиг.

— Това да не беше оня идиот, дето припадна, когато се опита да те целуне? На всичко отгоре беше с такъв дълъг нос...

— Нали знаеш какво значи дългият нос.

Али поклати глава и се усмихна. Реши, че ѝ е време да се прибира. Този разговор не беше предназначен за чужди уши. Тя се извърна, но не можа да направи и крачка. Блъсна се в познатото ѝ вече мускулесто тяло. Пред нея бе мъжът, чийто парфюм добре познаваше, мъжът, когото така упорито бе избягвала през целия ден. Както винаги той беше гол до кръста. Протегна ръка, за да се увери, че тя стои здраво на краката си.

— Сега можете да ме пуснете — рече Али.

— Мога ли? — Ръцете му се заключиха около нея. — Пък аз си мислех, че отново търсите начин да ме насърчите.

Неволно тялото ѝ последва извивката на неговото. Топлината на ръцете му, на голите му гърди, създаваше уют, на който не можеше да устои. Разумът ѝ повеляваше да се махне оттук, но краката не я слушаха, цялото ѝ същество отказваше да се съпротивлява.

Докосването му, категорично и нетърпящо възражение, бе пълно с обещание. Али проклинаше парализираните си крайници. Тези предателски нейни ръце! Скованият ѝ гръб, омекналите колене. Преглътна няколко пъти в отчаян опит да продума. Но нищо не се получи.

— Знаеш ли, че загубих девствеността си на петнайсет години?
— проехтя гласът на Мърл.

— Лъжеш!

— Край брега на езерото с патици. Бях отишла там с Хармън Даурипъл.

— Мърл, той стана свещеник.

— Да, защото отказах да избягам с него.

— По всичко личи, че жените във вашия род не са безразлични към секса — засмя се Рурк. Устните му почти докосваха косите ѝ.

Али направи неимоверно усилие и вдигна поглед шия към лицето му. Слава Богу, можеше да мести поне главата си. Когато зърна смеха в погледа му, тя прокле нежеланието на тялото си да ѝ се подчини. Да можеше да отклони поне за миг вниманието си от волевите черти на лицето му и от тези съблазнителни плътни устни. Младата жена усети, че за нищо на света не иска да се освободи от тази прегръдка, и това я изплаши много повече, отколкото мъжественото му присъствие. На всяка цена трябваше да избяга, по някакъв начин да го принуди сам да се отдръпне. Сякаш някъде в далечината разговорът между леля ѝ и Мод не спираше.

— Право да ти кажа, и сама можех да напиша сценария за онзи филм с Марлон Брандо. Нали си спомняш, Последно танго в... Къде беше?

— „Последно танго в Къде-беше“ — повтори Рурк и тихо се засмя. — Май съм го изпуснал.

Припомняйки си кой всъщност е Рурк — мързелив, неспособен за нищо впиянчен егоист, който се интересува единствено от няколко приятни мигове в леглото, тя сякаш изтрезня и отблъсна ръцете му.

— За ваше сведение, господин Ронтри — изрече с дрезгав глас, — ще се наложи да пропуснете и този филм. А сега, ако обичате, извинете ме. — Тя го заобиколи и се отправи към вратата. — А между другото, не е ваша работа какви са жените от моето семейство, но се обзалагам, че мъжете във вашето собствено семейство са били импотентни нещастници, които не са знаели какво да правят със съпругите си без наръчник.

Отвърна ѝ единствено сърдечният му весел смях на човек без проблеми в тази област. Младата жена тръшна вратата, така че стъклата издрънчаха. За сетен път тя се закле да стои далече от всеки привлекателен безделник, който се изпречи на пътя ѝ. Колкото и изкушаващи да са ръцете му, колкото и силно да го желае! Никога вече! Няма да го позволи. Иначе тежко ѝ!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Рурк се беше отпуснал на един от столовете в библиотеката и бе забил поглед в украсения с дърворезба таван. Вдигнал крака върху бюрото, отпиваше от уискито и разсъждаваше на глас.

— Какво става, Ронтри? Май не ти се нрави да тъгуваш в самота. Не пропускаш случай да нараниш тази смела жена. И какъв е смисълът? В един миг ти се ще да я пратиш по дяволите, а в следващия търсиш начин да я видиш.

Той с рязко движение пресуши чашата, изправи се и отиде до прозореца. Беше близо седем часът. Западният край на къщата закриваше залязващото слънце. Долу в градината, настанила се в един от плетените столове, Али съсредоточено записваше нещо в компютъра. Мъжът се усмихна. Това бе по-скоро гримаса на горчива насмешка. Та тя не спираше нито за миг. Работеше почти непрекъснато, хапваше на крак и отново тръгваше по стайте. Откъде това желание да направи живота ѝ още по-труден? Вероятно само така неудачници като него чувстваха превъзходството си. Доста отскоро се бе наредил в тази категория и вероятно желанието да наранява бе нещо естествено за такива хора. Изсумтя недоволно, усетил, че без да иска, се е върнал към разсъжденията си отпреди шест месеца. Мекушавите безделници нямат стриктни правила, към които да се придържат. Именно липсата на такива правила ги отличава от останалите.

Мъжът се облегна на прохладните стъкла. Тревогата не му даваше покой. От снощи, когато за малко не я целуна долу на верандата, мисълта за нея не го напускаше. Какви ли номера играеше болният му мозък?

Дали го тревожеше нейната праволинейност? Струваше му се прекалено отдадена на работата. Дали не трябваше да отслаби темпото? Очевидно блазнеше го мисълта той да бъде човекът, който ще ѝ помогне да го направи.

Познат му бе неутолимият стремеж към съвършенство. Именно той изсмукваше живота, докато накрая от теб остане само гола

обвивка. Али толкова много му напомняше за него самия — какъвто бе преди година, преди пет години, преди двацет години... Стремително се носеше напред подобно на товарен влак по стръмен склон.

Поставил си бе за задача да постигне съвършенство, да стане водач и всичко това, за да го забележи баща му. Какво ли тласкаше Али по този път? Защо толкова много държеше сама да управлява съдбата си? Снощи не беше твърде трезв и вероятно си е въобразявал, че като я целуне, ще ѝ помогне, ще ѝ вдъхне поне част от своята убеденост, че човек губи, когато се стреми към крайностите, дори това да е съвършенството. Много скоро и тя щеше да се озове в оная пропаст, която доскоро бе погълнала самия него.

Той тръсна глава. Всичко това бяха глупости. Дори желанието му да докосне устните ѝ бе безсмислено. Очевидно тя не искаше да има нищо общо с неудачници и пияници. Опитът ѝ с тях бе повече от горчив.

А и достатъчно се бе намесвал в живота на хората. Щом изпитва такова голямо желание да се провали, нейна си работа. Но мисълта за устните ѝ... Тези упорито стиснати устни! Ако ги бе докоснал, те бързо щяха да се отпуснат, да се подчинят...

По дяволите устните ѝ! Мъжът рязко се дръпна от прозореца, отиде до бюрото и си наля нова чаша уиски.

Над главата на Рурк се разнесе силен удар от падащ предмет, последван от пронизителен писък. Мъжът замръзна и се ослуша. Това беше бебето. Нещо се беше случило.

— Мод! Мърл! Али! — изкрещя той.

Никакъв отговор. Писъкът ставаше все по-отчаян.

По това време течеше поредната серия на „Семейство Лънстром“. Сигурен бе, че Мод и Мърл са така погълнати от събитията, че дори да нямаха проблеми със слуха, пак нямаше да чуят нищо.

Очевидно той трябваше да се заеме. Спусна се навън и връхлетя в стаята на Али. Едва не се спъна в малкото момиченце. Претърколило се на пода, то плачеше с цяло гърло. На челцето му се виждаше голяма цицина. Паднала бе от кошарката си.

— Али? — провикна се отново Рурк, тъй като не знаеше как да постъпи. Огледа се безпомощно, след което се наведе и вдигна детето.

— Не плачи, Джена — помърмори той. — Може би е най-добре да сложим нещо студено. — Влезе в банята, пусна водата да се източи и приседна на ръба на ваната.

Момиченцето примигваше с натезали от сълзи очи и като не спираше да хълца, се загледа в обраслото лице на мъжа. Той притисна подутината с кърпа, намокрена със студена вода, като тихичко мърмореше:

— Ето така няма да остане синина. — Чувстваше се като пълен идиот. Какво ли разбираше едно бебе от първа помощ?

Джена кихна, позакашля се, сетне протегна ръчичка и лекичко докосна брадата му. В първия миг той дръпна глава назад, но когато тя за втори път посегна, реши, че може би така ще ѝ отвлече вниманието от болката и остави дебелите пръстчета да си играят с челюстта му.

— Как е сега? — попита той.

Джена му се усмихна, а по розовите бузки блестяха забравените вече сълзи. Детето се размърда на коляното му, загука с до болка познат бебешки език и сграбчи ризата му. Мъжът усети как стомахът му се свива болезнено и цялото му същество се изпълва с мъка при спомена за Пърл.

— Май по-добре да сложим лед — промърмори той. — Значи трябва да отидем до кухнята.

Момиченцето го награди с широка усмивка, така че четирите ѝ зъбчета блеснаха.

— Та-та-та-та.

— Какво става тук? — чу се задъхан женски глас от вратата. — Слязох за пет минути долу и като се върнах, от Джена нямаше и следа.

— Паднала беше от кошарата — обяви Рурк.

Али зяпна. Очите ѝ потърсиха радиотелефона, който винаги стоеше на колана.

— Но аз нищо не чух. — Тя бързо посегна към детето. За нейна изненада обаче бебето здраво се бе вкопчило в ризата на Рурк.

— Може батериите да са се изтозили — рече Рурк и освободи ризата си от пръстчетата.

— Не, съвсем нови са.

— Ще трябва да го отворя. Ако намеря отвертка, ще го проверя. Ще снижа и дюшека към пода, за да не се случи отново.

Али, която в този миг разглеждаше внимателно главата на дъщеря си, вдигна изненадано очи.

— Много мило... Благодаря...

След около час, когато Али влезе отново в стаята с дъщеря си, завари Рурк да затяга последния винт на леглото. Той вдигна поглед.

— Какво каза лекарят?

— Нищо й няма, добре е.

Али с изненада се загледа в сръчните движения на ръцете му. Очаквала бе обещанието му да се окаже поредният сапунен мехур. Години наред ги бе слушала от Джек.

— Значи сте намерили отвертка — отбеляза тя, като се стараеше да прикрие учудването си.

— Доста порових в мазето.

— Мод и Мърл трябва да са ги прибрали, не си спомням да съм виждала инструменти в къщата. Да не би случайно да сте открили повредата в бебешкия предавател?

— Дребна работа, една жичка се беше откачила. — И той й подаде устройството. — Проверих го, работи.

— Наистина съм ви много благодарна — промърмори тя.

— Няма за какво — рече мъжът и се наведе да прибере инструментите.

— Аз ще събера всичко — побърза да го спре Али.

— Не се съмнявам, госпожо Бийн Фийлдс — ухили се Рурк. — Убеден съм, че можете да се справите с абсолютно всичко и сама. Но пътят ми така и така е към мазето. Намерих долу прашна касетка старо уиски.

Али сви вежди, но замълча и остави измореното дете в кошарката. Беше искрено благодарна на Рурк и сърце не й даваше да се кара с него точно сега.

— За в бъдеще, моля, не пречете на моята програма за саморазрушение. Много взех да изоставам.

Тя застана нащрек. Не успя да се ядоса, така както и двамата очакваха. Наместо да избълва поредното гневно порицание, се загледа в нежния блясък на сините му очи.

— Съжалявам, господин Ронтри, ще се постарая да не ви безпокоя повече. — Канеше се да му каже още нещо, но замълча навреме.

Усмивката на мъжа замръзна, той постоя така миг-два, сетне се извърна и с бързи крачки се отдалечи.

Подпряна на кошарката, Али се пребори с надигащото се в нея топло чувство към този човек. Не се размеквай, глупачке, напомни си строго тя. Също като Джек и той бе ударен от живота, а тя нямаше сили отново да изтърпи лутанията на поредния неудачник.

Днешният му жест според нея бе една случайност, която не биваше да повлияе на твърдото ѝ решение никой да не се меси в живота ѝ. И какво толкова, че един богат наследник ѝ бе помогнал! Той сам ясно бе дал да се разбере, че не желае това да се превърне в обичайна практика.

Защо ли наистина го направи? Рурк се взираше в гладко избръснатото си лице, отразено в огледалото.

— И без брада имаш вид на обречен нещастник, за когото суровата присъда е единствено въпрос на време.

Тази сутрин очите му изглеждаха далеч по-бистри и въпреки всичко приличаше на гонен от полицията престъпник. Може би не на пропаднал рецидивист, но все пак чорлавата му коса и тъмните кръгове без съмнение биха събудили подозрения у пазителите на реда.

Нахлузи чиста спортна риза и се отправи към кухнята, откъдето вече се носеше миризма на прясно сварено кафе и току-що опечен сладкиш. Приятно бе да усеща отдавна забравеното чувство на глад. Нищо чудно то да бе резултат от факта, че поне тази нощ не беше се наливал. Не помнеше откога не му се бе случвало.

— Гледай ти! — възкликна Мърл, щом го съзря. — Я виж кой е дошъл на закуска! При това свежо избръснат. Да нямате рожден ден, господин Ронтри?

— Просто ми омръзна да ходя брадясал — провикна се той, за да го чуят.

— Чак сега забелязвам колко хубави черти имате. Не съм ли права, Мод?

— Готово ли е кафето? — попита вяло Рурк, пропускайки забележката покрай ушите си, и се огледа за Али.

— При това с благороден нос — все тъй гръмко додаде Мод.

— Но, за Бога, той не си бръсне носа — възрази Мърл и като се обърна към Рурк, рече: — Да ви сипя ли?

— Благодаря, сам ще си наляя.

В този миг в кухнята влезе Али с Джена на ръце.

— Как хубаво мирише... — Забеляза Рурк и онемя. След миг се съвзе и поздрави: — Добро утро.

— Искате ли кафе? — попита Рурк и посегна към шкафа за чаша.

— Да, благодаря — промърмори тя, докато настаняваше Джена във високото ѝ столче.

— Не мислиш ли, че господин Ронтри изглежда много хубав днес, Али — попита Мърл.

Младата жена едва не се задави. За пръв път от десетина дни той се явяваше на закуска. При това днес се бе избръснал. Мъжественото му лице ѝ се стори силно и привлекателно. Без брадата чертите се открояваха чисти и благородни.

— Добре ли сте? — попита я Рурк и я потупа по гърба.

Тя закима енергично.

— Не ме ли чу, Али — отново започна Мърл, — какво ще кажеш за господин Ронтри...

— Много благодаря за закуската, уважаеми дами — прекъсна я Рурк и стана. Извърна поглед към Али и добави достатъчно тихо, та Мод и Мърл да не го чуят: — Точно сега е моментът да им кажете, че не бихте ме погледнали дори да съм последният мъж на земята. — Сетне се отдалечи.

— Моля? Това не го чух — викна Мърл.

Ироничният смях на Рурк проехтя отвън.

— Лельо Мърл, няма значение какво е казал. Просто отбеляза, че не е мой тип и това действително отговаря на истината. Разбра ли ме сега?

— Просто казах, че изглежда добре, а ти сега го превърна във въпрос от национално значение.

— Много си нетактична — прекъсна ги Мод. — Остави децата на мира, Мърл.

Мърл сви рамене обидено, сложи в чинията си ново парче кейк и промърмори:

— Добре де, млъквам. Коя съм аз, че да се обаждам! Стара мома, дете никой за нищо не я слуша.

Али усети, че леля ѝ твърде бързо се предава.

— Нека да сме наясно, лельо, не искам да чувам повече приказки като „колко е привлекателен“.

— Заклучвам си устата. — И Мърл по детски завъртя свития си юмрук. — Обещавам. Но помни ми думите, той е много хубаво момче. Не вярвам да познаваш друг като него.

— Джек също беше хубав — напомни тя с горчивина.

— Джек беше нехранимайко! — в един глас викнаха сестрите.

— Същото важи и...

Силен трясък прекъсна изречението ѝ на средата. Джена бе обърнала купата с каша на земята. Али въздъхна с облекчение и коленичи да избърше пода. В това време майка ѝ смени темата и взе да се вайка колко неприятна работа имат да вършат днес в онзи пращен мръсен таван.

Докато почистваше след закуска, Али искрено се молеше двете ѝ помощнички да забравят завинаги въпроса с необикновената привлекателност на Рурк Ронтри.

Стаята на госпожа Хелена Сейнт Олбин Ронтри беше истински кошмар за всеки оценител. Четирийсет маслени картини, стотици малки и големи предмети от кристал, керамика и порцелан заемаха всяко свободно местенце. Гардеробът бе претъпкан с дрехи и обувки, събирани през близо седемдесетгодишния ѝ живот. Всевъзможни по цвят и форма килимчета покриваха почти изцяло дъбовия паркет. Чекмеджетата преливаха от дрънкулки, някои от които заслужаваха внимание. Над всичко се стелеше тънък слой прах.

Али кихна и болката в гърба я подсети колко много тежки картини бе свалила от стените тази сутрин. Тя се подпря на облегалото на канапето и посегна да свали поредния маслен пейзаж. Без да е голяма специалистка, Али разпозна почерка на Снодграс, чиито картини вървяха по около двайсет хиляди долара едната.

Подпря рамката с коляно и я приплъзна надолу. В следващия миг погледът ѝ попадна върху нещо, което я потресе до дъното на душата.

Тя изпищя пронизително и побягна навън. На прага се блъсна в нечия фигура. Мъжът сепнато изпъшка.

— Какъв кошмар! — изхълца Али. Загубила ума и дума от страх, тя отчаяно се вкопчи в мускулестото тяло.

— Успокой се, кажи ми какво се е случило — нежно промълви той и я прегърна. Младата жена преглъщаше мъчително, неспособна да се овладее. — Али — настоя той, — кажи ми.

Сгушена в обятията му, тя трябваше да признае, че се чувства прекрасно. Колко отдавна не бе изпитвала подобно блаженство! Нямаше и следа от миризмата на алкохол, мъжът ухаеше на сандалово дърво и кедър. Тя затвори очи, обзета от искреното желание...

— Али? — отново попита той. Гласът му я върна към действителността. Сепна я мисълта, че всеки миг ще направи поредната си голяма грешка. Тя вдигна очи и срещна изпълнения му с тревога и загриженост поглед.

— Добре съм — промълви тя. — Просто видях... — тя потръпна отново при мисълта за гледката — ... паяк.

Лицето на мъжа се отпусна.

— И всичко това само заради един паяк ли? — попита той нежно. Леката насмешка в гласа му я жегна.

— Ако искаш да знаеш, това не беше обикновен паяк, а от ония, които човек наема, за да му носят багажа. Огромен!

От усмивката му краката ѝ отново омекнаха и тя искрено се разтревожи. Понечи да се отдръпне, но ръцете му бяха склучени около кръста ѝ и тя не можеше да помръдне.

— Искаш ли да го убия? — не спираше да я дразни той.

— Преди всичко искам да ме пуснеш.

— Доколкото си спомням, ти понечи да се покатериш на раменете ми.

Лицето ѝ пламна.

— Щом реша да се покатеря по теб, ще ти се обадя — рече тя с пламнало лице. И за да смрази самодоволната му усмивка, добави: — Пък и не ми се вярва скоро да изпитам подобно желание.

— Което съвсем не означава, че изключваш подобна възможност.

Най-сетне Али успя да се изтръгне от ръцете му. Плахо пристъпи обратно в стаята.

— Къде е звярът? — попита Рурк и тя отново подскочи.

Въпросното насекомо бе твърде едър представител на своя вид, но размазано на бежовия копринен тапет, изглеждаше още по-голямо.

— Мъртъв е — рече той сякаш на себе си.

— И сама виждам — изсъска тя. — Спокойно можеш да забравиш инцидента. Извинявай, ако съм те изплашила. — И смело пристъпи напред, но когато се озова в непосредствена близост до зловещата гледка, отново потръпна. Единствено страхът от нов саркастичен изблик я накара да стисне зъби и да продължи работата си.

ПЕТА ГЛАВА

На следващия ден Али бе склонна да забрави неприятния инцидент. Трябваше да признае, че това до голяма степен се дължи на Рурк, който по време на краткото ѝ отсъствие от спалнята на госпожа Ронтри бе отстранил от стената чудовищното насекомо. Единствен свидетел на истеричната ѝ реакция, той не бе пропуснал случая да ѝ се надсмее, след което в нов изблик на трогателна загриженост я бе освободил от противната гледка. Възможно бе размазаният паяк в стаята на майка му да го бе отвратил. Или пък мисълта, че подобно петно ще намали продажната цена от дванайсет милиона на единайсет милиона деветстотин деветдесет и девет хиляди, го бе подтикнала да се намеси. Независимо от мотивите, младата жена му бе искрено признателна.

До края на деня повече не се видяха и тя не успя да му благодари. Толкова по-добре, бездруго щеше да се чувства неловко. Навярно Рурк се бе затворил в стаята си, за да може необезпокояван да се отдаде на обичайното си занимание. Не гореше от желание да го срещне, макар да знаеше, че рано или късно ще се наложи да спомене благородния му жест.

Младата жена погледна часовника. Минаваше дванайсет. Време беше да нахрани детето, пък и да си отпочине. Цяла сутрин бе прекарала в банята на госпожа Ронтри, където измиваше множеството дреболии, които не смееше да повери на помощничките си. Избухливият домакин не се беше мяркал пред очите ѝ. Навярно най-сетне бе проумял колко нежелано е присъствието му. Или може би се беше усамотил с неизменната бутилка.

Али тръгна към кабинета на Рурк, където Мод и Мърл би трябвало да сортират всевъзможни предмети, които по-късно да бъдат измити.

Отвори вратата и с огромна изненада забеляза богатия наследник на семейство Ронтри зад бюрото си да се рови в документи, а пред

него по гръб лежеше, махаше с крачета и щастливо гукаше нейната собствена дъщеря.

— Какво правиш? — попита тя остро.

— А, най-сетне — вдигна поглед Рурк. — Защо не отговаряш, когато те викам по уредбата?

Младата жена инстинктивно посегна към колана си, където обикновено закачаше приемника. Не го откри.

— О, Господи — простена тя, — случило ли се е нещо с Джена?

— Не, всичко е наред — увери я Рурк. — Вероятно си изпуснала някъде апаратчето.

Внезапно сетила се нещо, Али побягна навън. След няколко секунди се върна, стиснала с два пръста малката кутийка, от която се стичаше вода.

— Намерих го във ваната — тъжно съобщи тя. — Бях пуснала водата и, естествено, не съм чула детето. Пак ли беше паднала?

— Не. Не се ли сецаш? — обади се Рурк. — Малките момиченца не бива да миришат така.

Али приближи бюрото и веднага разбра за какво става дума — миризмата бе съвсем красноречива.

— Всъщност какво те доведе насам? — попита тя.

— Исках да прегледам някои от документите на майка ми. Имаше навика да пъха ценни книжа сред никому ненужни хартийки. Но дъщеря ти ми пречи да работя.

Али сви устни в отчаяно усилие да сдържи смеха си. Взе от ръцете му току-що извадената чиста пелена.

— Мислиш ли, че ще се справиш? — попита тя. — Искаш ли аз да се заема?

— Предполагам, Мод и Мърл отново са потънали в проблемите на семейство Лънстром — рече Рурк и се отдръпна да ѝ направи място.

Али сръчно избърса бебето.

— Какво да се прави, обичайната процедура преди обяд.

— Странно как бебетата винаги улучват най-неподходящия момент.

— Въпрос, на който хората от векове се мъчат да си отговорят — поясни младата жена, озъртайки се къде да остави бебето, докато изхвърли пелената. Най-накрая го бутна в ръцете на мъжа и излезе.

Когато се върна, Али за пръв път забеляза, че Рурк е с очила. Джена също ги бе видяла и упорито посягаше с ръчичка към тях.

— Не знаех, че имаш нужда от очила — отбеляза Али.

— Когато пия, не — сухо отвърна Рурк. — Само за четене.

Али хвърли бегъл поглед към документите, разпилени по бюрото. Зърна диплома с червена панделка и златен печат на името на Рурк Андрю Ронтри.

— На това ли му викаш ненужни хартийки?

— За мен те нямат никаква стойност — промърмори той и в този миг Джена най-сетне постигна целта си.

— А не би трябвало — рече Али и едва сега съзря недокосната чаша с уиски.

Следващото, на което се спряха очите ѝ, бе документ от Станфордския университет, от който личеше, че Рурк е завършил с отличен. Али смутено присви очи. Подобен реномиран университет едва ли се отнасяше снизходително към богаташките синове. Оказваше се, че Рурк съвсем не е празноглав безделник. Посегна към ръката на Джена и измъкна очилата. Подаде ги на собственика им и когато пръстите им неволно се докоснаха, тръпка пробяга по гърба ѝ. Сепна я и друга неприятна мисъл — още не му беше благодарила за случката с паяка. Каквото и да бе мнението ѝ за него, не биваше да пренебрегва жестовете му на внимание.

Рурк не беше силен човек, тя го знаеше. Но също така знаеше, че хората са различни. Собственият ѝ баща никога не бе могъл да се похвали с емоционалната устойчивост на майка ѝ, но все пак бе пълноценен човек — отгледал бе семейство, поддържал бе собствен бизнес. По всичко личеше, че Рурк в някои отношения превъзхожда бившия ѝ, неспособен на нищо, съпруг. Али бе видяла твърде много неща през живота си, за да си позволи каквата и да било слабост. Ще по-малко да се поддаде на привличането на поредния неудачник. За нещастие независимо от категоричните ѝ решения, тя добре осъзнаваше, че дълбоко в сърцето си изпитва съчувствие към богатия наследник.

— Рурк... — започна тя и тутакси млъкна, сякаш за да намери подходящите думи.

— Какво има? — попита той и наклони леко глава.

— Исках да знаеш само... — Али отново замълча. Я се съвземи, смъмри се тя на ум, няма нищо страшно. — Още не съм ти благодарила, задето изхвърли паяка.

Лека усмивка изкриви устните му. Плътни и съблазнителни, те накараха сърцето ѝ да трепне.

— За мен беше истинско удоволствие. — Гласът му се бе превърнал в дрезгав шепот, който тя едва долавяше, още повече че устните му почти докосваха нейните.

И не близостта им я шокира, а по-скоро собственото ѝ непреодолимо желание да се повдигне на пръсти и да ги докосне. Не се учуди, когато той откликна, но искрената радост, обгърнала цялото ѝ същество, бе толкова неочаквана, че дъхът ѝ секна.

Целувката му беше лека, очарователно нежна, подобна на ласката на слънчев лъч. Тя обещаваще блажено успокоение и в същото време разпалваше страстния порив да потъне в обятията на този мъж. Колкото и да е странно, Рурк не я прегърна, просто вкусваше устните ѝ като истински познавач, готов да отложи удоволствието от голямото угощение. Преживяването бе съвършено ново, непознато за нея, то просто загатваше какво би изпитала, ако се отърси от задръжките и заглуши доводите на разума.

Ако просто я бе сграбчил в прегръдките си, тя инстинктивно щеше да го отблъсне. Ако бе вложил страстна настойчивост в целувката си, Али положително щеше да се дръпне рязко назад и да го зашлеви. Но ето че с кротката нежност на чувствителен любовник той ѝ показваше, че в едно кратко докосване човек може да преживее удоволствие.

Някакъв глас дълбоко в нея иронично ѝ се надсмя. Щом само мимолетната му ласка е способна да предизвика такава буря в теб, представяш ли си какво те очаква, ако в някакъв миг на забрава се поддадеш на изкушението?

Съвсем бавно, но категорично, Рурк се отдръпна. Сякаш бе прочел мислите ѝ и знаеше, дяволски добре бе пресметнал мига, в който тя ще се предаде. Но защо? Дали очакваше тя да го насърчи? Разбира се, не искаше да си признае, но с цялото си същество копнееше да почувства как ръцете му се плъзгат по голото ѝ тяло.

Тя потръпна от желание, но бързо опита да прикрие слабостта си. Твърде късно. Той бе прочел разочарованието в очите ѝ. Али

извърна поглед.

— Не биваше да правиш това — на пресекулки изрече тя.

— Исках да го направя! — отвърна Рурк В гласа му се долавяха нотки на неудовлетворение и мрачно раздражение. Навярно вече се упрекваше, задето се бе поддал на мимолетния си порив. — Както виждате, госпожо Бийн Фийлдс, безотговорни типове като мен правят онова, което им хрумне. — Замълча сякаш размисляше, и додаде: — При това, мила моя, целувката ми достави огромно удоволствие.

Тя се втрени в мъжа пред себе си, сякаш искаше докрай да се наслади на комплимента, ако това бе смисълът на забележката му.

— Известно ли ти е, че съм бил женен? — попита той. Все още зашеметена Али успя само да поклати глава. — Провалът ми бе пълен — усмихна се той, — затова гледай да не се привързваш към мен.

Тя премигна, все едно я бяха ударили в лицето. Предупреждението му дойде съвсем неочаквано.

— Защо... Аз никога... — заекна тя. Гневът я заслепяваше. Да не би да му е хрумнала безумната идея, че заради една целувка е готова да тръгне с него накрай света? — Отдавна трябваше да проумеете, че не мога да ви понасям, господин Ронтри — изсъска тя, убедена че говори самата истина. — Не си въобразявайте, че някога мога да се привързва към вас.

Усмивката, разтегнала устните му, отново накара кръвта ѝ да закипи.

— Такива момичета харесвам аз — провлечено отбеляза той и като мушна пръсти в джобовете на панталоните си, тръгна към вратата. — Но едно ще ви кажа — подвикна през рамо, — доста труд ще трябва да положите, за да се отвратите наистина от моите целувки.

Стъписана, Али зяпна. Един Господ знаеше колко време стоя, размишлявайки как да извие врата на този мръсен егоист. Как смееше дори да предполага, че тя се е насладила на целувката му. Нямаше такова нещо, мразеше ги. Тоест нея! Една-единствена дяволска целувка! Младата жена преглътна. И ако случайно си спомнеше за нея, тя непременно щеше да си мисли за този миг с отвращение! Тя преглътна мъчително. Само с отвращение, обеща си гневно.

— Та-та-та-та... — върна я към действителността Джена, която отчаяно дърпаше косите ѝ.

Али се усмихна на бебето. Намести го на хълбока си и като повлече натезалите си крака към кухнята, рече:

— Ще стоиш далече от този противен гнусен самомнителен тип, млада госпожице! Не забравяй!

Късно следващия следобед Рурк тъкмо се връщаше от басейна, когато чу Али да разговаря с някого по телефона в кухнята. Спря се и докато сушеше косата си с кърпата, се заслуша. Разговорът му се стори любопитен... Ставаше дума за презервативи.

— Да, Стив — рече Али, — зная колко много те интересуват, точно затова ти се и обаждам. Нали знаеш, винаги си първи в списъка ми.

Настъпи мълчание. Рурк излезе от прикритието си, за да чува по-добре този деликатен разговор. Младата госпожа Фийлдс бе кацнала в ъгъла на кухненския плот и поклащаше крака. Не му се бе случвало да я завари в такава поза.

Дали по природа бе безгрижна веселячка и само когато бе сигурна, че не я наблюдават, си позволяваше да се отпусне, запита се той.

Рурк усети тръпка на завист към онзи неизвестен Стив, чиито глас караше Али весело да размахва нозе и да обсъжда презервативите, сякаш те бяха нещо съвсем обикновено като бухалка за бейзбол. Беше облякла срязани над коляното панталони. Той се полюбува на тънките прасци, които се полюшваха напред-назад, и неволно си представи какво би почувствал, ако те го обгърнат в прилив на страст. Смехът на Али го върна към действителността.

— Е, добре, скоро ще се видим — сърдечно обеща тя. — Междувременно ще ти изпратя факс. Да разбира се, имам номера ти. С нетърпение ще те чакам. Довиждане. — Тя затвори телефона и скочи на земята. Отправи се с бързи стъпки към вратата, но като забеляза полуголия Рурк, внезапно спря. От мокрия му бански костюм се стичаха струйки вода. Тя не се и постара да прикрие, че е неприятно изненадана от голотата му.

Мъжът праметна кърпата през врата си и се ухили, развеселен от стъписаната ѝ физиономия.

Здравей, Али. Да не би да прекъснах някакъв поверителен разговор?

Пламналото ѝ лице още повече го развесели.

— Не, говорех за търга — възрази тя, нахлузвайки на лицето си онова изражение „нямам ти никакво доверие, така че стой далеч от мен, мръсно“.

Стъпка по стъпка Али заобикаляше масата и за него бе пределно ясно, че младата жена опитва да се измъкне. Когато тя наближи вратата към килера Рурк разбра, че е решила да потърси изход към трапезарията, а оттам навън.

— Нямам намерение да те нападам, Али — сви раздражено устни той.

Али очевидно не му повярва, защото бе убедена, че освен пияница и женкар, той е и непоправим лъжец.

— Каква беше тая история с презервативите? — попита Рурк най-сетне, без самият да е наясно защо това толкова го интересува.

— Сутринта леля Мърл намери огромна кутия стари презервативи на тавана. Познавам няколко души, които колекционират подобни неща, и им позвъних, за да им съобщя за тази толкова рядка находка.

— Значи истинско съкровище от „антикварни ценности“ — повтори той и видя как по бузите ѝ отново плъзва червенина. Какво хубаво лице имаше! Толкова жадно за мъжки ласки. Не искаше да се възползва, но тя го привличаше, а Рурк — това не биваше да се забравя — бе слаб. Може би прекалено слаб, за да се противопостави на магнетизма ѝ. Даваше си сметка, че тя не съзнава колко възбуждащо е бавното ѝ отстъпление. Напеченият от слънцето дъсчен под приятно галеше стъпалата му.

— Огромно количество презервативи, така ли? — повтори той и не пропусна да забележи поредното ѝ изчервяване. Отиваше ѝ. Правеше я още по-привлекателна. Трябваше ли да сложи край на тази игра?

— Да, някъде около шестстотин метални кутийки — обади се Али.

— Само толкова ли?

Смутена, тя сви рамене.

— Е, може и повече да са.

— Значи не съм аз единственият в семейство Ронтри, който държи на безопасния секс.

Младата жена зяпна изумена. Сетне, очевидно по-съвзела се, рече:

— Нямам намерение да седя тук и да слушам какви донжуановци са всички мъже в това семейство. Глупости! Някой ги е колекционирал.

Той иронично се усмихна. Истинско удоволствие му доставяше невежеството ѝ по отношение на любовните похождения на неговите прадеди. Почувства се отвратителен, точно толкова, колкото Али си мислеше, че е. Нямахше представа как тия презервативи са се озовали в къщата, но като истински хлапак непрестанно му се искаше да предизвиква раздразнението ѝ. Ето и сега стоеше като закована до стената подобно на подплашен заек, с огромни очи и бухнала разрошена коса. Тя имаше най-смелата и решително стисната горна устна, която някога бе виждал и която толкова силно го привличаше. Боеше се от него точно толкова, колкото и той от нея. Тя представляваше нещо много по-опасно от евентуален бъдещ партньор в леглото. В нея имаше нещо дяволски сериозно и дяволски отчаяно и той не искаше да поема какъвто и да е ангажимент.

Желаеше я до полуда и с всеки изминал час копнежът му растеше. Опитваше да се убеди, че отдадат ли се един на друг, това ще помогне и на двамата, а от друга страна бе сигурен, че така ще я нарани още повече. Нищо не можеше да ѝ предложи — нищо от онова, което тя искаше. Самата Али ясно му го бе казала.

Краткото докосване на устните им красноречиво бе показало колко пламенна е тази жена. Само на стъпка разстояние от него, стиснала бебето си, от цялото ѝ същество се излъчваше желание. Нещо силно и незабравимо се бе случило между тях и в докосването на Али се криеше обещание, каквото не бе долавял у никоя друга жена. То го интригуваше, възбуждаше и тревожеше.

Непрестанно си припомняше, че не е способен да даде нищо на една жена — особено ако за нея са като закачени бебе и две крещящи, макар и компетентни в работата си, идиотки. Не бе сигурен, че ще се справи с тази отговорност. А и не знаеше иска ли да се справи. Али бе красива, нуждаеше се от опората му, пък и двамата носеха такава дълбока рана в сърцата си...

— Май... Май е време да си вървя — заекна тя.

Рурк я съжали и се отдръпна от пътя ѝ.

— Обещах да не те нападам, Али — напомни ѝ той. — Ако държиш, ще го напиша и с кръвта си.

— Само ме остави на мира.

Към шест часа Али усети, че гърбът започва непоносимо да я боли. От доста време стоеше пред умивалника, заета с малките прашни кутии. До нея на високото си столче Джена усилено дъвчеше твърда бекешка бисквита и весело гукаше. Мод и Мърл сновяха напред-назад из кухнята и изнасяха безбройните току-що измити предмети.

Наближаваше време за вечеря, но Али не изпитваше глад. Единствено мисълта за Рурк караше стомахът ѝ да се свива. Представяше си една и съща еротична сцена на пълна забрава... Някаква кутийка се изплъзна от ръцете ѝ и тя неволно изруга.

— Какво каза, Али? — попита Мърл. — Нещо за шунка ли? Не, не мисля, че имаме. Останали са само спагети.

Али не бе разбрала кога леля ѝ е приближила и подскочи стресната.

— Не, не е нещо важно. Просто си помислих още колко ли такива кутийки остават.

— Никога не съм очаквала да намеря подобна колекция в къща като тази.

Али почти бе решила да обясни на Мърл, че според Рурк това не е колекция, а по-скоро проява на предвидливост. Нямахме смисъл да превръща този проблем в тема за разговор.

Мод остави подноса с току-що измитите кутии върху дългата кухненска маса. Обърна се към сестра си и попита:

— Мислиш ли, че някой е правил тук... Ти знаеш какво? Ето тук на масата.

Али едва не изпусна сапунисаната кутийка. Защо винаги ѝ се струваше, че майка ѝ и леля ѝ още повече повишават глас, стане ли дума за секс. Ами ако Рурк бе наблизо? Искрено се молеше да не е така.

— Или например в коридорите — изкиска се Мърл.

— Твърде вероятно е — обади се развеселен мъжки глас откъм вратата. — Бас държа, че бюрото в библиотеката на втория етаж често е било използвано с такава цел.

Али не смееше да се обърне. Тя много добре знаеше за какво говори той. Сега вече нямаше никакво съмнение, че той напълно е споделял мислите, които я вълнуваха в онзи миг на неочаквана близост — да се отпуснат на бюрото, нехаещи за натрупаните отгоре свитъци, отдадени единствено на мигновения порив да изпитат насладата от пълното сливане.

— А, господин Ронтри — с известно притеснение го поздрави Мод. — Предполагам, чули сте за какво говорим?

— Чак в щата Мисури те чува, какво остава за него — процеди Али.

— Долових няколко откъслечни реплики — призна той.

Али чу как стъпките му приближават зад гърба ѝ.

— Имаш ли нужда от помощ, Али? — прошепна Рурк съвсем близо до ухото ѝ.

Без да вдига поглед от ръцете си, тя поклати глава.

— Защо не седнеш, вечерята е готова — успя да процеди през зъби.

— Какво е това? — попита мъжът и вдигна метална кутийка с формата на кренвирш.

— Кутийка за презервативи, господин Ронтри — изчурулика Мърл. — Горещо на тавана има стотици.

Притеснена до смърт, Али бе обзета от безумното желание да го смути на всяка цена. Тя порови сред измитите вече предмети, извади метална кутийка и я сложи в дланта му.

— Ето тази е напълно във ваш стил — изсъска тя.

С крайчеца на окото си го наблюдаваше как върти между пръстите си малкия предмет с формата на отворена уста.

— Готов ли сте за вечеря, господин Ронтри? — изкрещя Мод.

Рурк тихо се засмя и прошепна:

— Много добре, скъпа моя. Няма да забравя предложението. — Завъртя се на пета и вече значително по-високо каза: — Благодаря, Мод, най-неочаквано огладнях.

Али гледаше в недоумение отворената уста в ръката си и дълго не можа да разбере какво означаваше забележката на Рурк. Защо ѝ бе

прозвучало така пошло? Какво ли бе имал...

— О, Господи! — изкрещя Али и хвърли кутийката в умивалника, внезапно осъзнала подтекста на думите му. Опитала се бе да намекне на Рурк колко е устат, а той бързо бе съобразил, връщайки ѝ кутийката с намек за сексуална покана. Тя цялата пламна от обида.

— Какво има, Али? — попита Мод. — Дано не си се порязала. В противен случай ще трябва да ти поставим инжекция против тетанус.

— Онова, от което имам нужда, е пистолет — подхвърли тя през рамо.

Мърл и Мод се спогледаха изумени. На лицето на Рурк се бе изписало престорено любопитство, сякаш недоумяваше за какво може да става дума.

ШЕСТА ГЛАВА

През нощта изви силен вятър. Клоните на дърветата в градината заудряха в стъклата на прозорците, драскаха като нокти на злокобна птица. Али неспокойно се въртеше в леглото. Щях да си почина повече, ако леглото ми се намира на най-натоварената магистрала в страната, мислеше си тя. Профучаващите нагоре-надолу коли щяха да я тревожат много по-малко от къщата на Рурк Ронтри, населена със сенки и звуци с необясним произход.

Отметна завивката и отиде до леглото на дъщеря си.

Джена спеше като... Али се усмихна... Като бебе. Очевидно имаше здрав сън. А като си помисли човек, че по цял ден около нея хората подвикваха, за да се чуят, трудно бе за вярване колко дълбоко бе заспала. Нещо, с което тя самата съвсем не можеше да се похвали. А тази нощ силният вятър не ѝ даваше дори да затвори очи.

Тя тихо нахлузи бермудите и една прекалено голяма фланелка, пъхна крака в меки пантофи и безшумно напусна стаята. Решила бе да използва момента, за да номерира колекцията от порцеланови чинии. Сутринта ѝ престоеше да направи снимки на някои от тях, за да ги включи в каталога, тъй че тези деветдесет и три експоната бяха отделени в една от стаите на първия етаж.

Докато вървеше към стълбите, споходи я нова, не твърде приятна мисъл. Трябваше поне пред себе си да признае, че не само вятърът я държеше будна. Съблазнителната усмивка на Рурк присъстваше непрестанно в мислите ѝ. Споменът за здравето му загоряло от слънцето тяло, по което искряха капчици вода при една от поредните им срещи ускоряваше дишането ѝ. Предизвикателните му думи кънтяха в ушите ѝ, рисуваха в съзнанието ѝ фантастични картини. Две тела, преплетени във вихъра на страстта. Всяка вечер, щом се спуснеше мрак, този образ я връхлиташе и разпалваше желанието против волята ѝ. А ето че днес дори не успя да заспи. Напразни бяха всичките ѝ опити да прогони натрапчивите еротични видения. И ето сега в два посред нощ се канеше да потъне в работа, само и само да

ангажира с нещо пламналата си глава. Рурк се оказа заплаха задушевния ѝ покой. Лошото беше, че дори собственото си тяло вече не успяваше да укроти.

Тя съвсем не смяташе, че е свършена но десетте дни в дома на Рурк доказваха колко слаба е всъщност. Толкова много усилия беше положила да овладее чувствата си и да се пребори с привличането, което се излъчваше от този слабохарактерен мъж Съпротивляваше се на стремежа си към него и бе убедена, че само работата до припадък ще го избие от главата ѝ.

Спускаше се тихо надолу към втория етаж като търсеше с поглед главното стълбище. Да бъде проклета, ако позволи да пропилее още една безсънна нощ заради него. Пък и нямаше за кога да отлага номерирането на порцелановите чинии. Този силен вятър можеше да се окаже полезен.

Тъкмо зави по коридора към стаята на госпожа Ронтри, когато спря изплашена пред широкоплещеста фигура, препречила пътя ѝ. По едно нещастно съвпадение мъжът бе копие на образа, който така често я спохождаше — хавлиена кърпа около кръста и нищо повече.

За част от секундата двамата изненадано се спогледаха. Пръв се съвзе Рурк.

— Виж ти! — тихо възкликна той и гласът му усили вълнението ѝ. — На какво дължа това неочаквано посещение?

Али се улови, че с наслада изучава силното мъжко тяло. Загорял от слънцето красиво оформен гръден кош, стегнат стомах, всичко това караше кръвта ѝ да кипи. Плъзна поглед надолу, сякаш подразнена, че пухкавата хавлия нарушава свършения образ.

Две стъпки. Само две стъпки я дяляха от него. Младата жена сви юмруци, сякаш нямаше доверие на пръстите си.

Мъжът бе олицетворение на спокойствието и очевидно ни най-малко не се притесняваше от голотата си, докато тя бе опъната като струна.

Сигурна бе, че той е прочел глада в очите ѝ, преди да е успяла да го прикрие. Молеше се погледът ѝ да не е бил прекалено предизвикателен, тъй като добре познаваше прозорливостта на Рурк. Никак не ѝ се искаше да е усетил колко силно пламти кръвта ѝ. Единственият ѝ изход беше бягството.

— Имам да свърша малко работа — промълви тя. — Този вятър... не ме оставя да заспя.

Мъжът насреща кимна безмълвно. Али чудесно знаеше, че с мълчанието си той я подтиква да говори. Намрази го заради уменията да се владее, но в крайна сметка не се сдържа и се разбъбри:

— Канех се да сложа номера на колекцията от порцеланови чинии. За каталога... Слагаме номера на всичко с кратко описание. Например номер двайсет и седем, купидончета с цветя и сърца в синьо и сребристо. Всичко това иска време. Та затова... Затова не мога да спя. — Настъпи неловко мълчание. — Вятърът...

— За вятъра чух вече — кимна той и продължи да мълчи само и само за да не ѝ помогне.

— Пък и утре ме чака работа със снимките за каталога. И това ли го казах? — Али безпомощно прехапа устни. — Безделник като теб едва ли би ме разбрал... Впрочем какво търсиш по коридорите полугол? — нападна го тя в отчаяното си желание да смени темата.

Рурк облиза устни, сякаш готов сериозно да обмисли поредното ѝ обвинение.

— Нужно ли е да ти напомням, че това е моят дом. Надявах се, че поне в този късен час няма да ме шпионираш. Пък и ми се свърши шампоанът. — И той вдигна демонстративно шишето. — Някакви други въпроси?

Страните ѝ отново пламнаха. Само едната причина бе съвсем достатъчна.

— Не, нямам. Но ако намекваш, че съм слязла тук заради теб, дълбоко се лъжеш. Вече ти казах, не можах да заспя.

— Да, зная — пристъпи той още крачка към нея. — Вятърът. Аз също дълго се въртах в леглото, Али. — Очите му бяха впити в нея и излъчваха топлина и настойчивост. — Но моят проблем няма нищо общо с вятъра.

И преди тя да разбере, Рурк се оказа на една педя от нея. Уханието на тялото му я обгърна като опият. Подпрял ръце на стената малко над раменете ѝ, той додаде:

— Надявах се, че един душ ще измие от съзнанието ми образа на жена с коси в цвят на отлежало уиски. И тъй като тя е решила да ме потърси, може би няма да има нищо против да ме придружи. — Искрящият му поглед сякаш я изпепеляваше. — Какво ще кажеш?

За първи път той ѝ се видя напълно сериозен, нямаше и следа от обичайната ирония. Бе твърдо решил да постигне своето и тя не можеше да избяга. При това обещавахе истинска наслада, за която повечето жени само мечтаят. Рурк внимателно разглеждаше всеки сантиметър от лицето ѝ и Али бе сигурна, че завладялото я чувство не бе останало скрито за него. Не я докосваше, дори не бе свел лицето си към нейното. Наблюдаваше вътрешната ѝ борба и с нетърпение очакваше резултата. Сълзи на безсилие замъглиха погледа ѝ. Та тя губеше разсъдъка си! Или поне тъй трудно постигнатото равновесие. Чудесно знаеше какво трябва да направи, но желаше този мъж с цялото си същество и краката ѝ за нищо на света не искаха да се подчинят на разума ѝ.

— Е? — отекна мамещият му глас в тишината на нощта. Повече от ясно бе, че я желае неистово. Али усещаше как решителността ѝ постепенно се стопява. А може би тя преувеличаваше недостатъците му. Спомни си случката с Джена и паяка... Ами ако този път е по-различно? — Лека нощ, Али — прошепна мъжът и я целуна леко по бузата. Свалил ръце от стената, той мълчаливо наклони глава. Очите му не я изпускаха нито за миг. — Когато се почувстваш готова, ще се радвам да споделя с теб някоя подобна безсънна нощ.

Али се боеше, че ще се издаде, ако проговори, но цялото ѝ същество се противеше на скорошната раздяла. Неясно как дори за самата нея тя протегна ръка и в следващия миг пръстите ѝ стискаха меката хавлия. Мъжът замръзна на място, впил поглед в лицето ѝ.

— Ами аз... Аз... — заекна тя, неспособна да продължи. Гледката пред очите ѝ бе резултат единствено от собственото ѝ безразсъдство. Без съмнение този, макар и неволен жест, можеше да се изтълкува по един-единствен начин. — Просто не знам какво ми стана, Рурк — прошепна тя ужасена.

— Очевидно вече не те отвращавам толкова — пошегува се той.

— Та ти сам ме подтикна... Ти си виновен — възкликна тя, без дори да вярва на собствените си думи.

Гърленият му смях отекна в тъмнината и той я вдигна на ръце.

— За нищо не съм виновен, скъпа моя — възрази той и я понесе към стаята си.

Сърцето ѝ биеше до пръсване. Възможно ли бе да бъде толкова глупава? Въпреки вътрешната си борба Али обви врата му с ръце.

Нямаше повече сили да се противи на изкушението, прекалено дълго бе копняла да докосне тялото му. Въздъхна и с изненада установи, че това бе въздишка на доволство.

— Рурк — прошепна тя, склонила глава в гънката на рамото му.

— Кажи, мила — откликна той, целувайки слепоочието ѝ.

— Не бива да го правим.

— О, не съм сигурен. Мисля, че и двамата имаме нужда от това.

— Прав си. Та ние не сме деца — промълви тя с притворени очи и се сгуши в прегръдката му, сякаш се боеше да не я отблъсне. Прокара език по трапчинката на врата му, изпълнена с приятното чувство на желана съблазнителка. — Няма нужда да отговаряме пред никого.

— Точно така — отвърна той. — Само че аз говорех за студения душ, от който и двамата имаме нужда.

И в същия миг Али усети ледени струи вода да обливат тялото ѝ. Изпищя и се вкопчи в кръста му.

— Ти... — задави се тя и прокара ръка през лицето си. — Какво правиш?! — задъха се Али и отстрани от очите си залепнал кичур коса.

Той ѝ помогна да стъпи здраво на крака и се отдалечи.

— Просто си взимам студен душ, Али. Предупредих те, че се каня да го направя. Нали си спомняш?

Присвила очи, тя трепереше под ледената вода.

— Но защо? Какво... Мислех, че ме желаш... — Гласът ѝ наподобяваше плач. — А наместо това ме пъхаш под ледения душ.

Той вдигна ръка, сякаш искаше да отстрани мократа коса от лицето ѝ, но тя рязко се дръпна, изтича в стаята и грабна първата хавлия, която ѝ попадна, загръщайки я около тялото си.

— Не ме докосвай, Рурк Ронтри — изрече на пресекулки. — Изобщо не се приближавай до мен... Никога!

Тя грабна още една кърпа, избърса лицето си и се наведе да изтрие мократа си коса.

— Никога през живота си не съм изживявала такова унижение. Проклет да си! — изсъска тя със злоба и гняв. Очевидно не можеше да скрие обидата, че я е отблъснал.

Отговор не последва. До слуха ѝ стигаше само силният шум на водата.

— Рурк! — изкрещя тя, неспособна да повярва, че все още стои тук. — Чуваш ли ме, Рурк?

— Да, много добре — обади се най-после мъжът.

— И щом си още тук, значи водата не е била достатъчно студена.

Преди да разбере какво става, иззад завесата се протегнаха дългите му пръсти, които я притеглиха навътре заедно с хавлиите.

Този път под душа я очакваше приятно топла вода и покрит с пяна гол мъж.

— Да завъртя ли крана на студената? — попита той сериозно.

Водата я давеше и тя едва успя да промълви:

— Пусни ме... грубиян такъв! — И заудря с юмруци стегнатите мускули на гърдите му.

Кърпата, с която бе увила косата си, натежала от водата, шумно падна на плочките.

— Рурк! — извика тя далеч по-силно, отколкото бе очаквала.

— По дяволите, Али, та ти не носиш сутиен! — Отблъсна я от себе си, сякаш го бе хванал ток.

Тя политна към стената.

— Можех ли да предполагам, че ще се оставя да ме въвлечеш в тая дивотия с душа? — сви се тя в ъгъла. Смутена и неразбираща какво става, трябваше да признае, че гледката на божественото му голо тяло бе достойна за възхищение. Силната струя постепенно отмиваше пяната. Лицето му ставаше все по-непроницаемо. Той въздъхна.

— Добре, признавам, харесвам те, Али. — Погледът му помръкна. — Излез оттук, преди да съм направил нещо, за което ще съжалявам.

— Да изляза... — повтори тя като омагьосана. — Да изляза оттук, преди да си направил нещо, за което ще съжаляваш?! Искаш да кажеш, че грубостта ти до този момент е нещо съвсем естествено. За какво друго би могъл да съжаляваш?

Той стисна китките ѝ, накара я да млъкне и изсъска:

— Желая те, Али... Ако не спрем дотук, аз наистина трудно ще си го простя.

Али замълча изненадано.

— Моля? — прошепна, убедена, че не го е чула добре.

— Да, добре чу. Дори лекомислените безделници имат свои изисквания.

— В които аз не се вмяствам, така ли? — Тя изтръгна ръцете си.
— Безкрайно съм благодарна, че не съм твой тип.

— По-скоро трябваше да кажа принципи — поправи се той.

— Да се продъниш в ада дано!

— Бях вече там, точно това се опитвах да ти кажа.

Али се стъписа от силната скръб, която почувства в думите му.

— Какво наистина се е случило с теб, Рурк? — попита тя развълнувано.

— Дълга история... А и виждам, че топлата вода свършва.

Този път тя не отклони очи от жадния му поглед, който се плъзна надолу по прилепналата фланелка и спря на гърдите ѝ. Той само вдигна вежди. Все още не смееше да пристъпи към нея. Когато очите им отново се срещнаха, тя дори не направи опит да прикрие желанието си. Трудно ѝ бе да обясни чувствата си, но онова, което виждаше пред себе си, можеше да нарече с една-единствена дума — сила. Рурк я бе демонстрирал достатъчно през последния половин час. Желанието му бе не по-слабо от нейното, но бе издържал на изкушението да я сграбчи в прегръдките си. Тя така и не можеше да разбере защо той продължава да му се противи. Независимо от това, което казваше или мислеше, тя не се съмняваше в чувствата, които бе предизвикала, и нищо не бе в състояние да я накара сега да си тръгне. Тя вирна решително брадичка.

— Тогава най-добре да не губим повече време.

С бързо движение свали фланелката си и я остави да падне на плочките. Направи крачка към Рурк и усети топлата струя върху гърдите си. Стоеше там, търпеливо чакаше погледът му да се спусне по раменете ѝ, сетне до гърдите и след това обратно нагоре. Очакването бе непоносимо. Той все така не помръдваше, докато най-накрая дрезгаво промълви:

— Али, не искам да се възползвам.

Тя поклати глава.

— Аз никога няма да ти го позволя, Рурк. Какво е онова страдание, през което трябва да мине човек, за да започне да се държи като теб?

— Онова, което преживяваш, когато забравиш за съществуването на жена си и детето си, а един ден се прибираш вкъщи и откриваш, че са изчезнали завинаги.

Признанието му я накара да потрепери.

— Какво се е случило? — попита тя.

— Въобразявах си, че държа всичко под контрол. А се оказа, че обстоятелствата са по-силни от волята ми.

— И сега вече си готов да се предадеш напълно?

— Напротив, мила моя — възрази той с искрен сарказъм. — Оказа се, че всеки път, когато не желая да взимам решение, аз се намесвам в плановете на съдбата.

Той извърна очи, потопил се в тъжните спомени. В този миг Али усети как я обзема прилив на искрена дълбока нежност. Вече не търсеше да удовлетвори изгарящото я желание, искаше просто да приласкае това изстрадало човешко същество. Леко докосна рамото му и промълви:

— Е, сега и двамата знаем колко е излишно да се противим на съдбата. Би ли ми помогнал... — И тя многозначително му подаде гъбата.

Страстта, която гореше в очите му, я зашемети. Ръката му докосна брадичката ѝ с неизразима нежност.

— Сигурна ли си? — попита той.

Тя кимна и целуна дланта му.

— Напълно — промърмори, без да вдига лице. Постави гъбата в ръката му и с подканваща усмивка леко се извърна. Усети как той вдигна натежалата ѝ коса и прокара гъбата по раменете ѝ. В началото движенията му бяха нежни и леки, почти невероятно за неговите силни ръце и пръсти. Много скоро докосването придоби свой собствен ритъм, постепенно той я притегли към себе си и плъзна ръце към корема ѝ. Единствената останала преграда бе тънката материя на бермудите. Пръстите му бавно приближиха към гърдите ѝ. Тя простена от удоволствие и се облегна на раменете му. Вдигна поглед към лицето му и с изненада забеляза, че той я наблюдава.

— Как се чувстваш? — нежно ѝ се усмихна той.

— Дрехите ми пречат.

Той се засмя и докосна зърната на гърдите ѝ. Сетне нежно захапа крайчето на ухото ѝ, докосване, от което нови сладостни тръпки я разтърсиха.

Силните му ръце я извърнаха, стиснаха я здраво и той жадно впи устни в нейните. Миг по-късно промълви:

— Какво ще кажеш, да свалим тези панталони?

Тя кимна и направи крачка назад, за да разкопчее колана, но пръстите му я изпревариха.

— Остави на мен...

Той коленичи и много бавно се зае с колана. Целуваше всяка нова открила се частичка от стомаха ѝ, като слизаше все по-надолу. Али впи пръсти в раменете му, сякаш загубила почва под краката си. Най-сетне бермудите паднаха на плочките. Пръстите му не спираха нежно и настойчиво да я гаят.

Али притвори очи, простена и притисна главата му към себе си.

— О, Рурк — прошепна, наслаждавайки се на възбудата, която устните му предизвикваха. — Бях сигурна... — Миг по-късно тя извика от удоволствие, вик на истинска чиста радост.

Краката не я държаха, тя се отпусна на пода, покрит вече с достатъчно кърпи и дрехи. Никога не се бе чувствала толкова свободно. Този мъж, истински магьосник, даряващ наслада, сега вече познаваше най-интимните кътчета на тялото ѝ. Тя искаше да му достави удоволствие, да го увлече в тази лудост, този екстаз.

— Желая те, Рурк — простена с копнеж.

Той се приведе над нея, целуваше шията ѝ пламенно, устните му пареха кожата ѝ. Водните струи, които ги обливаха, усилиха радостта от докосването, но тя копнееше да го почувства дълбоко в себе си. Копнееше да се слее с него в едно.

— Твоя съм, Рурк — прошепна трепетно.

— Не бързай мила, няма да съжаляваш, обещавам ти. — Той отново впи горещите си устни в нея, властно и категорично.

Вкопчила пръсти в плещите му, тя го притискаше с все по-нарастваща страст. Погали бедрата му със своите, стъпалата ѝ се плъзнаха по мускулестото му тяло. Стенеше в тръпнещо очакване. Последните му думи, съдържащи сладостно обещание, „Не бързай, мила, няма да съжаляваш“, кънтяха в ушите ѝ.

Какво ли означаваше това? Нямахше отговор, а и не искаше да знае. В едно бе сигурна — нищо на света не бе в състояние да я изтръгне от прегръдката му; чувстваше се готова да го последва до края на това блажено пътуване към екстаза.

СЕДМА ГЛАВА

Само за миг Рурк протегна ръка да спре душа.

Али тутакси изви тяло, улови ръката му и даде да се разбере, че не иска да го пусне. Той се засмя, прихвана я и я накара да се изправи. Обгърнати все още от пара, те се увиха с хавлиени кърпи и притиснати един до друг започнаха да сушат телата си. Ръцете и устните им неспирно се търсеха. Възбудата им стигна краен предел и когато пристъпиха в хладното помещение пред банята, Али потръпна. Рурк я прегърна, за да я стопли, и заровил лице в косите на шията ѝ, неспирно плъзгаше ръце по бедрата и гърба ѝ. Усетила възбудата му, Али се притисна към него, за да му покаже, че е готова да откликне на порива му. Той тихо се засмя и докато целуваше ухото ѝ, прошепна:

— Къде предпочиташ да се любим, на бюрото, върху скрина в преддверието или върху рояла?

Обгърнала здраво кръста му, Али промълви:

— Най-добре... в леглото.

Той леко отдръпна лице и я изгледа със закачлива предизвикателна усмивка.

— В леглото ли? Тук има поне двацет легла. Кое от тях си избираш?

— Надявах се, че ще обиколим всичките, стига ти да си в състояние... — дръзко го погледна тя през спуснатите си клепачи.

Той бързо я вдигна на ръце.

— Сега ще ти покажа какво съм в състояние да направя. — И като заобиколи високия шкаф, той я остави в средата на леглото. Тя тутакси пропълзя към възглавницата в очакване да поиграят на гоненица. Толкова отдавна не ѝ се беше случвало...

— Какво си намислил? — попита, опряла гръб в таблата.

Мъжът се усмихна, посегна и я сграбчи за глезена.

— Очевидно ще оставя едно момиче да си поиграе на криеница.

Леглото бе масивно и тъмнозелената кадифена покривка странно контрастираше с грубите голи дъски.

— Представи си, че ти си морски разбойник, а аз съм твоя пленница и се каниш да ме обладаеш насила.

Той се усмихна дяволито.

— Звучи ми доста грубо, мила моя. Не мисля, че точно това искаш в този момент.

— Добре, в такъв случай ще си разменим ролите.

Тя се примъкна до него, обгърна раменете му и притисна главата му до гърдите си.

— Ти си мой пленник — прошепна заплашително.

Той впи устни в меката плът и започна леко да притиска зъби.

— Рурк — засмя се тя, — нали ти обясних, трябва да легнеш по гръб.

Той се престори, че не чува, и захапа леко твърдото зърно. Тя усети как силната възбуда я залива и леко отпусна прегръдката си.

— Но, Рурк... ти не спазваш правилата.

— Грещиш, мила — промърмори той. — Правилата определям аз.

Али искрено се наслаждаваше на дрезгавия му глас, на горещия дъх, които пареше хладната и кожа. Протегна пръсти към слабините му, той потръпна и още по-пламенно зарови глава в гърдите ѝ. В следващия миг се изправи.

— Не мърдай отгук — промърмори дрезгаво.

Въпреки предупреждението тя го последва с думите:

— Не ме оставяй.

— В този момент не бих те оставил дори ако над глупавите ни глави цялата къща се сгромоляса, обгърната в пламъци.

Едва тогава Али забеляза какво прави той. В ръцете му имаше пакет презервативи.

— Остави на мен — прошепна тя и протегна ръка.

Миг по-късно той въздъхна дълбоко и се отпусна по гръб на леглото. Тя покри гърдите му с целувки.

— Това ли искаше, когато каза да изчакам? И затова ли не биваше да продължим под душа?

— Да — прошепна той, устремил устни към натезжалите ѝ от възбуда гърди. — Не мога да си позволя да бъда неразумен. Може би съм слаб, но глупак не съм.

— В този момент никак не изглеждаш слаб. Той я сграбчи през кръста.

— След такъв комплимент очаквай най-доброто от мен.

Щом го почувства в себе си, Али въздъхна от удоволствие. Всяко негово движение предизвикваше трепетна наслада и тя не успяваше да се сдържи, блажено простенваше. Изви тяло назад, впила пръсти в раменете му. Сетне побърза отново да се долепи до тялото му, понесена в безумно опиянение.

— О, Рурк, аз... ще припадна...

— Не, мила, няма да го допусна.

Той отново се устреми към нея, с мощен тласък изпълни сякаш цялото ѝ същество, увлече я в своя ритъм. Али усети как я залива нова гореща вълна, вик на сладостна болка се изтръгна от гърлото ѝ. Сякаш в същото време той я последва в екстаза, с мощното туптене, възвестяващо върховния миг. Притисна я още по-силно, с изненадваща сила и настойчивост. Допряла лице до гърдите му, тя чуваше колко силно бие сърцето му.

Постояха така, докато не усетиха, че им става студено. Рурк преплете крака с нейните.

— Не искам да го правя, любима, но ще трябва да те оставя за миг.

— Но защо? — въздъхна тя тъжно.

— Студено ти е. Не искаш ли да се стоплиш под завивките.

Обгърнала кръста му с колене, тя се притисна към него.

— Това не е отговор на моя въпрос — дрезгаво промълви той.

— Е, добре — освободи го тя от прегръдката си. — Но да не е за дълго.

Али спусна клепащи и му позволи да я покрие със завивката. Щеше ѝ се никога да не отваря очи. Отново тръпнеше в радостно очакване. Когато Рурк се мушна под завивките при нея, тя го прегърна и поднесе устните си за целувка. Той отвърна на порива ѝ. Докосването даде тласък на нов вихър от изгаряща страст и блажена забрава.

Заровила лице в чаршафите, Али се наслаждаваше на аромата на телата им, пропилил се в меката тъкан. Покрил я с тялото си, Рурк нежно бе обхванал гърдите ѝ. Тя се чувстваше изтощена, но дръзките думи, които мъжът шепнеше в ухото ѝ, я караха да потръпва от възбуда. Вълнението толкова силно я поглъщаше, че дори да отвори уста, не би

била в състояние да отрони и звук. Усетил смущението ѝ, Рурк се засмя и конвулсиите на тялото му се предадоха на нейното. Толкова ѝ се искаше да го задържи, че протегна ръце и сграбчи китките му. Рурк проникна още по-дълбоко в приказната подканяща мекота на женската ѝ същност. Погълна с устни дълбоката въздишка, изтръгна се от гърдите ѝ; при следващия тласък чу как тя извика името му, пламналото ѝ тяло се нажежи до крайност, разтърсено до отмала във върховния миг на екстаза.

— Спри... — простена Али. — Останах без сили.

Вместо отговор получи порой от горещи целувки, нови трепетни искри пробягаха по шията ѝ.

— Насладата, която изпитваш, поддържа огъня в мен — прошепна той.

— Нима ще останем тук цяла вечност? — засмя се Али.

— Прекрасно би било, не мислиш ли? — с гальовен глас изрече Рурк, готов да поднови блажения ритъм.

— Няма ли да поспим...

Загубила представа за времето, Али се отпусна, всяка фибра на тялото ѝ поглъщаше сладките милувки, които я обсипваха като порой. Преди да потъне в сън, усети, че той се отдръпва.

— Защо ме оставяш?

— Така не мога да заспя — дрезгаво промълви Рурк. — Изкушението е твърде голямо. — Ала миг по-късно побърза да я вземе в прегръдките си. Пръстите му пробягаха по нежната извивка на раменете ѝ, сякаш никога нямаше да ѝ се насити. — Не съм си и представял, че една жена е в състояние да ме дари с подобно блаженство... Въобразявал съм си, че в секса няма тайни за мен.

— Това бе единственото, което Джек умееше.

— Нима с него си изпитала нещо подобно?

В гласа му се прокрадна нотка на обида. Бе засегнала мъжкото му самолюбие съвсем неволно.

— О, Рурк... — Щеше ѝ се да намери думи, с които да го увери, че преживяното тази нощ не може да се сравнява с нищо друго досега. — Сексът бе единственото, към което Джек проявяваше интерес... Като изключим бутилката, разбира се...

Тя изведнъж осъзна каква грешка е направила. Сякаш я обля студен душ. Нима щеше да се повтори същият онзи кошмар. Та тя

отново се намираше в леглото на един мекушав безделник. Повтаряше старата грешка. Оставила се бе на порива на тялото, заглушила гласа на разума. Изведнъж се опомни. Усети непреодолимо желание да остане сама. Далеч от приканващите му ръце, които можеха да ѝ предложат единствено кратки мигове на пламенно удоволствие.

— Господи, какво направих! — простена тя и се изправи в леглото. Въпреки мрака забеляза изненадата, изписала се по лицето на Рурк.

— Не се тревожи, ще наваксам изгубеното време — пошегува се той и я погали по коляното.

— Не разбираш, Рурк. Направих непростима грешка. Ето че отново изпаднах в същата глупава ситуация. — Тя се отдръпна и скочи от леглото. Тръгна към банята да вземе дрехите си, но едва на прага се сети, че те лежат мокри на плочките под душа. Огледа се, но не откри суха хавлия. Извърна се към стаята и в този миг видя пред себе си фигурата на разярения гол мъж.

— По дяволите, какво става с теб, Али? Нима се боиш, че ще разглася какво се е случило тази нощ? Или може би се страхуваш Асоциацията на оценителите да не те порицае, задето губиш ценно време в празни удоволствия?

Тя понечи да отстъпи крачка назад, но нещо ѝ подсказваше, че дори в яростта си Рурк никога не би я ударил. В сините му очи имаше по-скоро болка, отколкото гняв.

— О, Рурк — рече виновно. — Разбирам, че аз започнах първа... Просто не устоях, ти толкова силно ме привличаш. Но ти липсват качества, на които аз държа. Детството ми премина край един нерешителен баща. После се появи и Джек. Когато го видях, помислих си, че е силен... Тъкмо онова, което липсваше на баща ми. За жалост в момента, в който обстоятелствата се обърнаха срещу него, той рухна. И както често се случва, мъж, който не може да владее съдбата си, започва да малтретира хората наоколо. — Али замълча, опита да успокои дишането си, но не успя и изхълца. — И ето те сега теб. Тази нощ открих, че правя същата грешка както с Джек. Същият чаровен съблазнителен нехранимайко.

— Не си прави труда да смекчаваш нещата — подхвърли Рурк презрително. — Кажете ми го направо.

— Как не разбираш! — Али неочаквано се почувства безсилна да го убеди колко е важно това за нея. Очите ѝ се изпълниха със сълзи. — Все си мисля, че някой ден ще намеря онзи съвсем обикновен човек с постоянна работа, който ще се грижи за мен. Нормален мъж, когото ще обичам, без да се страхувам, че в тежък момент ще се пречупи. А тази нощ усетих непреодолимо желание да се любя... без да се обвързвам. И ти се яви пред мен... само с хавлия около кръста.

— Значи да не храня илюзии. Предпочела си мен само защото ти бях подръка... Просто мъж, който да утоли желанието ти.

Али едва потисна напирещите ридания. Вирна смело брадичка и с решителен глас заяви:

— Моля те, отдръпни се от пътя ми. Колкото по-бързо забравим тази случка, толкова по-добре. — Отправи се към вратата и изведнъж усети как Рурк хвърли някакъв халат върху раменете ѝ.

— Не е нужно да ми благодариш. Стига ми и споменът за тази нощ — прозвуча язвителната му забележка.

Вдигнал крака върху кухненската маса, Рурк се полюшваше на облегалката на стола си. Усещаше как сърдитата му гримаса държи нащрек двете сестри. Докато приготвяха закуската, те хвърляха любопитни погледи към него.

По дяволите Али Бийн Фийлдс! Много ѝ се иска да забрави бурното ни приключение. Какво ли си мисли? Навярно, че слабохарактерните безделници са готови да преспят с която им падне!

Нямаше защо да се залъгва, преживяването от предишната нощ съвсем не бе плод на случайността. По някаква странна ирония на съдбата едва снощи от дълго време насам, макар и за кратко, бе престанал да се презира. Тя бе събудила решителността му, желанието отново да докаже себе си. И точно тогава малката госпожа Бийн Фийлдс заяви, че той е просто един епизод, който тя смята да забрави. Мъжът избухна в горчив смях.

Мърл протегна врат иззад печката и разтревожено попита:

— Искате ли още кафе, Рурк?

Мъжът свали крака от масата и поклати глава.

— Случило ли се е нещо? — не спираше Мърл и понесла тигана към плота, изсипа яйцата върху подредените в голяма чиния бекон и

наденица. — Добре ли спяхте?

Да е спал ли? По дяволите! Реши, че все пак е по-добре да направи усилие и да бъде малко по-любезен. Изкриви лице в усмивка и изкрещя:

— Спах като заклан!

Мърл внимателно се взря в мъртвешки бледото му лице.

— Вятърът не ви остави на мира, нали? — попита тя. — Али още не е станала. Каза, че цяла нощ не могла да мигне. Странно, аз пък нищо не съм чула.

Рурк се усмихна. Той наистина се забавляваше. Очевидно двете жени нямаха никакво намерение да признаят, че трудно чуват. Дори ако бученето на реактивен самолет остане незабелязано за тях.

— Вземи хляба, Мод — изграчи Мърл, за да смени темата.

Двете тъкмо се бяха настанили, когато на вратата се появи Али с бебето на ръце. Отдавна минаваше седем и младата госпожа Фийлдс изоставаше с програмата си.

— Добро утро, дъще! — възкликна Мод. — Изглежда и Рурк не е могъл да спи снощи.

За част от секундата Али притвори очи, което Рурк изтълкува като безспорен знак, че си припомня преживяния от тях двамата епизод. Виждаше се, че не е спала много, след като бе напуснала стаята му, и почувства известно злорадство. За нищо на света не би искал тя да забрави! Изпитваше огромно желание споменът да тормози и нея, така както измъчваше и него самия. Кимна ѝ небрежно, доловил, че дружелюбното ѝ изражение съвсем не е предназначено за него. В бързия поглед, който му отправи, се таеше по-скоро гняв, и то безсилен гняв.

Младата жена настани Джена във високото ѝ столче.

— Крайно време беше, поспаланке. — Мърл едва сега забеляза, че племенницата ѝ е влязла и възкликна: — Изглеждаш ужасно, мила.

Без да продума, Али се залови с кашата на бебето.

— Много си мила, лельо — промърмори тя и сподави прозявката си.

— Трябва наистина да е от вятъра... — рече Мърл — щом и двамата сте се успали.

— В интерес на истината — обади се Мод — около три часа, когато се бях запътила към кухнята да хапна нещо, в подножието на

главното стълбище чух силен стон. — Жената сбърчи замислено чело.

— И знаете ли на какво ми заприлича? В някакъв филм, сега не мога да си спомня името му, двама разпалени любовници се търкаляха в едно такси и издаваха същите звуци.

Вилицата в ръката на Али се разлюля и яйцата се посипаха в скута ѝ. Тя не забеляза, защото бе стиснала здраво очи.

— Наистина ли? — изписка Мърл, втренчила очи в сестра си. — Дали пък не са били духове?

— Тук не бродят духове — обади се Рурк.

Али му хвърли убийствен поглед.

— Е, да, разбира се — кресна Мод в отговор. — Най-вероятно е бил вятърът.

Рурк отпи от кафето си.

— Майка ти е права — прошепна той иззад чашата. — Спомням си добре този стон.

Лицето на Али стана огненочервено.

— Искате ли чаша кафе, госпожо Бийн Фийлдс? — попита той след кратко мълчание. Най-сетне Али успя да преглътне хапката си.

— Сама ще си наляя — промърмори тя и скочи.

— Бихте ли добавили и на мен топло кафе.

— С удоволствие ще го изсипя в скута ви.

— Виж ти, колко красноречив знак, че още ме желаш.

Али отново се задави.

Рурк остави чашата си, а погледът му сякаш щеше да изпепели всичко по масата. Не беше се държал особено галантно, дума да няма. Проклетата да е тая жена! Кога най-сетне ще проумее какъв непостижим блян е свършенството? Нима не ѝ е ясно, че преживяното предишната нощ не е краят на света. Желанието ѝ да се нагърби с всички нерешими проблеми заплашваше да подлуди не само нея, но и всички, които обичаше.

Той самият от опит знаеше колко вярно е това.

ОСМА ГЛАВА

Минаваше девет, когато Али, съсипана от умора, привърши с лепенето на адреси върху пликите. Четири хиляди брошури, опаковани и завързани, бяха готови да бъдат разпратени на другата сутрин. До първия ден на търга оставаше само седмица, а колко много неща ѝ предстоеше да свърши още.

Надникна в леглото на Джена, за да се увери, че момиченцето е заспало дълбоко. После мушна в колана си радиопредавателя и се отправи към кухнята да потърси нещо за хапване. Близо седмица бе минала откакто тъй безразсъдно се бе подчинила на закопнялото си за ласки тяло. Отново и отново в съзнанието ѝ изплуваше споменът за онази нощ. Както много пъти оттогава, по гърба ѝ полазваха тръпки на ужас. Разбираше колко трудно ще ѝ бъде да забрави...

Трудно щеше да заличи този „епизод“ от съзнанието си.

Рурк само допринасяше за душевните ѝ терзания. Не пропускаше случай да я подразни с провокиращия си поглед, сякаш очакваше тя в крайна сметка да помоли за милост.

Преди няколко дни се бе приближил съвсем безшумно до нея.

— Леля ти идва — бе прошепнал. — Дръж се естествено, все едно нищо не се е случило между нас.

Тя бе подскочила като ужилена и от чекмеджето в ръцете ѝ се посипаха ролки и фуркети. Рурк се бе извърнал, сякаш нямаше нищо общо с това.

— Помолих те да ги изхвърлим в кофата, а не да ги пръскаш из цялата къща — разстрои се Мърл.

И така, Али реши да прави всичко възможно, за да го избягва. Проклет да е оня миг, когато бе решил да се усамоти в семейното имение! Връхлетял бе в живота ѝ със скоростта на пожар, разгорял се в изсушена от слънцето купа сено. И пак заради него тя денонощно гореше от желание. Вече познаваше коварството и силата, която се излъчваше от него. Чудесно разбираше какво невероятно усилие ще ѝ коства да притъпи сетивата си.

На прага на кухнята я посрещна звучен смях. Мърл и Мод миеха чиниите от вечеря и току хвърляха поглед към телевизора. Вървеше поредното предаване „Покупки по домовете“. В първия миг Али цялата настръхна, но много скоро си даде сметка, че никоя от тях не говори по телефона.

— Какво смешно има? — попита тя достатъчно високо, за да я чуят.

— О, здравей, мила — обърна се майка ѝ. — В хладилника съм ти оставила сандвич с пилешка салата и няколко нарязани домата.

Али се настани на масата и погледна към екрана. Две изящни ръце със съвършено оформени, лакирани в червено, нокти показваха троен наниз истински перли. Гласът зад кадър обясняваше колко подходящ подарък за рожден ден, годишнина и какво ли не още е едно такова колие.

— За какво се смеехте? — повтори Али въпроса си.

— Просто не е за вярване! — Мод остави встрани поредната измита чиния. — Тази жена, Леона се казва, се обади от дома си, за да поръча чифт обици от моржова кост, обковани със сребро. Изрично предупреди, че бърза, защото в къщата ѝ пламнал пожар.

Сандвичът на Али застина пред отворената ѝ уста.

— В къщата ѝ какво?

— Леона твърди, че не пропуска предаванията „Покупки по домовете“ — изчурулика Мърл. — Миналия месец си купила гердан от моржова кост и на всяка цена трябвало да има и обиците. В това време в кухнята ѝ пламнал пожар, тя побързала да изнесе котките си в колата, за да не им се случи нещо, но забравила ключовете. Изтичала вкъщи да ги вземе и в този миг забелязала, че на екрана предлагат въпросните обици. И с риск за живота си позвънила по телефона.

Ухилена до ушите, Мод смушка сестра си.

— Нали си представяш! Кухнята ѝ гори, килимът в дневната вече пуши, а Леона бърза да се обади по телефона. А пък Алисън... — Мод посочи красивите ръце на телевизионния екран. — Това са нейните ръце... Алисън казва: „Ще ти запазим чифт обици, Леона. За Бога, бягай час по-скоро от къщата си!“

— Изобщо не мога да повярвам на такова нещо — обади се Али. — И кога стана всичко това?

— Преди пет минути. Чухме го с ушите си — изкрещя Мърл.

— Шегувате се — недоверчиво поклати глава Али. — Не е възможно човек да се държи толкова безразсъдно.

— Честен кръст. — И Мърл се прекръсти, за да бъде поубедителна. — А казваше, че ние сме били пристрастени.

Али отхапа от сандвича, преглътна и примирително рече:

— Е, поне не толкова. Нали нищо не сте купили?

— Не — побърза да я увери Мърл. — Въпреки че никак не ни е лесно. Преди малко например показаха халат на червени и сини райета, който би свършил чудесна работа в тези есенни вечери, ако искаш да поседиш отвън на терасата.

— О, да, особено ако искаш да се маскираш като голямо дебело знаме — засмя се Мод.

— На цена само дващсет и девет и деветдесет. Сделката не е за изпускане.

— Е, няма значение — намеси се Али и си отрязва парче домати. — Пък и в апартамента нямаме тераса, мамо.

— Тъкмо ме подсети! — провикна се Мод. — Онази черна рокля, която ти поръчах заедно с костюма на пайети, е пристигнала в апартамента ни днес. Минах оттам, за да платя сметките. — Али изгледа с премрежен поглед майка си и тя побърза да обясни: — Върнах ги, но помни ми думата, един ден ще съжаляваш.

Али отхапа от сандвича и поклати глава.

— Предпочитам да имаме малко пари настрана, отколкото ненужни тоалети.

— Работата ни тук в Ронтри може да ни осигури известна сигурност. Направих сметка, че дори като приспадне разходите за брошурите, рекламата и помощния персонал, за пръв път от петнайсет години ще се видим с пари. За известно време ще можем да живеем спокойно, а и дори да отделим някаква сума настрана. И тъй като ние сме твои съдружнички, и данъците ни ще са по-малки. Ще можем да си позволим да купим нещо ново въпреки твоята пестеливост.

Известно време и трите мълчаха. Знаеха колко труден бе животът им, когато бащата на Али, добросърдечен, но непрактичен бизнесмен, ръководеше фирмата. В интерес на истината госпожа Ронтри бе осигурила тази поръчка, жест на внимание към своя стар съученик. Но също толкова вярно бе, че откакто Али взе нещата в свои ръце, работата и управлението на фирмата се бяха подобрили и сега те трите

работеха като добре смазан механизъм. Постигнатото бе струвало на младата жена немалко усилия, но ето че упоритостта ѝ се възнаграждаваше.

Докато разгласяваше разпродажбата, Али бе успяла да получи поръчки за организиране на други четири търга, които щяха да се проведат през следващите няколко месеца. Макар и не толкова мащабни, те без съмнение обещаваха да допринесат за авторитета, а и за укрепване на финансовото състояние на екипа. Убедена в безпогрешната ориентация на майка си в счетоводните книги, младата жена реши, че съдружничките ѝ може би са прави.

— След няколко седмици ще проведем съвещание на управителния съвет и ще решим — въздъхна Али.

— Ти наистина прекаляваш с безпокойството си — поклати глава Мод.

— Преча ли? — прозвуча мъжки глас откъм вратата.

Али извърна поглед и цялото ѝ лице изразяваше едно: „Да, пречиш. Иди и се хвърли в езерото.“ Само че той въобще не гледаше към нея.

— Не ставайте смешен — изчурулика Мод. — Вечеряли ли сте?

— Не, не още. Но не си правете труда. Сам ще се погрижа.

— В купата има останала пилешка салата — предложи Мърл.

А на горния рафт е отровата за мишки, мислено добави Али.

— Благодаря — провикна се той, достатъчно високо, та и двете възрастни жени да го чуят добре.

— Умирам за сън — оплака се Мод, докато сваляше престилката.

— Отиваме да си легнем. До утре, деца!

Преди да успее да ги спре, Али остана сама с Рурк. Мъжът беше с гръб към нея и ровеше в близкия хладилник.

Стомахът ѝ стържеше от глад. Беше пропуснала обяда, а на закуска дори не бе дояла сандвича си. Изгаряше от желание в израз на негодувание да напусне кухнята, но в същото време стомахът ѝ искаше своето. Трябваше да хапне нещо. Внезапно ѝ хрумна как да реши проблема и тя промълви:

— Ще довърша сандвича си на верандата. — Побърза да блъсне вратата, но го чу да ѝ отвърща:

— Чудесна идея, идвам и аз.

Тя рязко спря и се извърна към него.

— Трябва ли да разбирам, че искаш на всяка цена да вървиш по петите ми независимо къде ще отида да се храня?

— Да не би да се боиш да останеш насаме с мен? — погледна я той сериозно за първи път от седмица насам.

Тя мълчаливо преглътна. Лицето на Рурк посивя и той рязко кимна към масата.

— Може би е най-добре да вечеряме тук, за да не се подлагаме на риска да останем сами под звездите.

Забележката му веднага съживи спомена за преплетените едно в друго голи тела. Тя опита да прогони видението и така стисна чинията, че се изненада как не се строши в ръцете ѝ.

— Аз също имам предложение — дрезгаво промълви тя. — Ти излез на верандата, а аз ще остана тук.

— А защо не отидем да хапнем в моята стая?

Промълви я така изненадващо нежно, че в продължение на няколко мига тя дори не забеляза скрития подтекст. Трудно ѝ бе да реагира адекватно, като се има предвид какво бяха преживели заедно. Сърцето ѝ заби учестено, коленете ѝ омекнаха, но тя направи героично усилие да запази поне привидно безразличие.

— Понякога ставате необикновено груб, господин Ронтри — успя да промълви.

Мъжът изкриви устни иронично, сякаш искаше да каже: „Чувал съм те да стенеш от страст благодарение на грубостта ми, скъпа!“ Али усети, че всеки миг ще се предаде; въздъхна и остави чинията върху плота. Налагаше се да поговорят разумно и да изяснят нещата веднъж завинаги. Тя приближи до масата и посочи единия от столовете.

— Седни, Рурк. Нека изясним нещата.

Той се подчини и когато седна до нея, Али го погледна право в очите.

— Настояваш да платя за моята слабост миналата седмица, така ли?

Той я погледна през полуспуснатите си клепачи, а когато заговори, гласът му прозвуча глухо.

— Али, хората, които се стремят да контролират съдбата си, са болни хора...

— Нима? — изстреля тя мигновено. — И кое тротоарно учебно заведение е издало дипломата ти по психиатрия?

Той сви устни, но продължи, все едно не бе чул язвителната ѝ забележка.

— Да се опитваш да бъдеш съвършен не е здравословно.

— Срещу което ти си решил да се бориш, като се превърнеш в долен пияница.

— Не разбираш ли, че искам да ти помогна, за Бога! — удари Рурк с юмрук по масата.

— Съвсем не ми приличаш на доброволец от Червения кръст — тутакси отговори тя.

— Искам само да кажа, че прекалено много се стараяш — започна той отново, вече с по-тих глас. — Абсурдно е да се опитваш да контролираш всичко с усилие на волята. Дори най-силните хора имат право на провал.

— Като теб например — вирна брадичка тя. Болката, изписала се на лицето му, я сепна.

— Да, като мен — промърмори той. Неочаквано посегна и хвана ръката ѝ. — Чуй ме, Али, аз те харесвам. Приятно ми е да бъда край теб... Невероятната ти смелост по някакъв начин ме променя... Трудно ми е да си обясня защо.

— И единственият начин да ми благодариш, е като ме напъхаш в леглото си, така ли? — отново побърза да проговори тя, изнервена до крайност от допира на пръстите му.

— Защо поне веднъж не ме изслушаш, без да правиш прибързани заключения?

Али прехапа устни и кимна едва забележимо. Той стисна окуражително пръстите ѝ.

— Тъй или иначе, моето желание да ти помогна сякаш ме изважда от собствената ми тягостна депресия. Искам да ти се отблагодаря за онова, което правиш за мен, като ти предлагам мъдростта, почерпена от собствения ми опит.

Али трудно успяваше да се съсредоточи върху думите му. Единственото, за което мислеше в момента, бе блажената топлина, която ръката му излъчваше. Бе неспособна да издърпа пръсти.

— Усецам, че в твоє присъствие някой ден може и да постигна нещо.

— Да постигнеш... но какво? — попита тя бавно и колебливо. В сърцето ѝ трепна лъч надежда, надежда, че Рурк може би ще се

превърне един ден в мъжа, когото тя ще може да обича и да уважава. — Трябва да знаеш, че думите означават твърде малко за мен. Толкова пъти съм чувала същото и от устата на Джек.

Али се изправи и с бързи стъпки излезе от кухнята, успяла в последния миг да събере остатъците от нараненото си достойнство подобно на осъден на смърт, който само след няколко часа ще застане пред стрелковия отряд.

Денят започна с много шумове, но без стрелкови отряд. Просто един нов ден — обещание за ново начало. В мига, в който наетите от Али работници весело затрополиха из стаите и започнаха да подреждат предметите и тежките старинни мебели в голямата бална зала, тя изхвърли Рурк от главата си. Екипът ѝ се състоеше от трима учители по физкултура, бивши нейни съученици, футболисти от отбора на колежа: Джон, Майк и Дейв. Четвъртият бе по-малкият брат на Дейв, деветнайсетгодишният Джордж със слабоизразен синдром на Даун.

Али бе станала в пет. И когато към шест и половина четиримата пристигнаха, поничките и кафето бяха готови. Младите мъже лакомо се нахвърлиха върху храната, шегуваха се помежду си и най-вече с Али, като я наричаха „шефе“. Свикнала бе с това. Те от години ѝ помагаша през лятната ваканция и я наричаха „шефе“ много преди тя наистина да оглави фирмата. Али имаше особена слабост към Джордж. Не я дразнеше, непрестанно се усмихваше и усърдно си гледаше работата, безкрайно благодарен при всяка възможност да докаже правото си на съществуване.

Минаваше два, когато Али се сепна от оглушителния трясък откъм спалнята на госпожа Ронтри. Миг по-късно чу вика на Джордж и жалният му стон я изпълни със страх. Али и Дейв тъкмо разглобяваха старинен шкаф, френска изработка от осемнайсети век.

Разтревожен, Дейв изруга и се спусна към спалнята. Младата жена го последва, като се молеше нищо да не се е случило на момчето. Стигнаха полупразната стая и забелязаха Джордж, който напразно се опитваше да събере натрошени парчета кристал. Сред тях стърчаха метални лостчета и зъбчати колела. Тя коленичи до Джордж и едва тогава разбра какво всъщност се е случило. Паднала бе красива

музикална кутия с почти никаква стойност, като се имат предвид останалите ценности в имението. Необяснимо защо, тя бе един от любимите предмети на Рурк и сред малкото неща, които той бе помолил да му запазят.

— Беше в този шкаф, Али — опита да обясни Джон. — Джордж тъкмо се канеше да го повдигне, когато вратичката се отвори и кутията изпадна отвътре.

— Мислех, че шкафът е празен — проплака Джордж, изпаднал в паника пред свидетелството за своята непохватност.

Сърцето на Али се изпълни със съчувствие към нещастното момче и тя обгърна треперещите му рамене.

— Не е твоя вината — промълви нежно. — Чуваш ли ме, Джордж? Аз съм виновна. По погрешка съм оставила кутията в шкафа.

— Да, но аз я счупих — изхленчи момчето и отри нос с опакото на ръката си.

— Не, просто съм забравила да я прибера. Нямахме как да знаеш, че е вътре.

Как щеше да каже на Рурк? Пет пари не даваше за повечето неща и единственото, което го интересуваше, бе тази кутия. Беше отчаяна, но се постара да запази спокойно изражение.

— Аз ще почистя, Джордж. Защо не отидете да изпиете нещо разхладително. И без това е време за почивка.

— Сигурна ли си, шефе? — подсмръкна Джордж.

Али кимна и нежно погали рамото му.

— Върви, Джордж, върви и не се тревожи.

— Благодаря ти, Али — промърмори Дейв.

— Гледайте да си починете, докато почистя — настоя тя. — След петнайсетина минути ще продължим.

Мъжете излязоха от стаята и тя се отпусна безпомощно на пода.

— Какво ще му кажа? — прошепна с тихо стенание.

— Ами истината — разнесе се дълбок мъжки глас зад нея.

Али подскочи и в бързината се поряза на едно стъкло.

— По дяволите, Али — пристъпи той към нея. — Защо винаги, когато те заговоря, подскачаш като уплашено коте?

— Вероятно защото винаги се явяваш в гръб.

— Само веднъж си спомням да съм те издебнал в гръб и мисля, че ти нямаше нищо против.

— Колко любезно от твоя страна — вдигна тя очи от раната на коляното. — Ако си затворя очите, може да те объркам с граф Монте Кристо.

Той сви ядосано устни, но замълча и се наведе да разгледа раната ѝ.

— Не е толкова невинна.

— Нищо ми няма.

Той я хвана за лактите и я изправи.

— Облегни се на мен. Нека поне да измием кръвта.

Поведе я към банята и ѝ нареди да седне на ръба на ваната.

— Ще сваля обувката ти.

— Мога и сама.

— Млъкни, Али. — И той пусна крана, сложи ръка под струята да провери дали водата не е много гореща. Каза ѝ да подложи крака си под чешмата.

Али се подчини. Отдавна не го бе чувала да говори с тон, нетърпящ възражение.

— Рурк... — обади се тя колебливо.

— Какво има? — Той дори не вдигна поглед.

— Лоша новина за теб... Счупих музикалната кутия, която спомена, че искаш да задържиш.

— Да, разбрах — прекъсна я и измъкна от ръцете ѝ счупените стъкла, които тя инстинктивно стискаше. Хвърли ги в кашона за боклук. — Ето спря да кърви — рече той и затвори чешмата. Сетне свали ризата си и попи влагата от крака ѝ. Тя се дръпна.

— Престани, Рурк.

— Чиста е — раздражено подхвърли той.

— Много те моля, не съсипвай ризата си заради мен. — Али взе дрехата от ръката му и я сгъна. — Времето, през което те познавам, ми е достатъчно, за да разбера, че държиш на малко неща. Безкрайно съжалявам. Вината е моя, просто забравих, че е в шкафа. — Младата жена едва преглътна. — Дори не зная как можах да направя такава грешка.

Рурк мълчаливо я наблюдаваше с напрегнат, изпълнен с копнеж поглед.

— Виж какво, Али — започна той неочаквано тихо, — забелязах как се държеше с Джордж. Ти беше изпълнена със съчувствие. Боя се,

че в бронята, с която си се обвила, има пукнатина. — И той поклати иронично глава. — Само преди година за нищо на света не бих наел момче като Джордж. Тогава бих сметнал, че няма да е достатъчно ефективен. Кое то е глупаво. Но ти го нае, мила. Вероятно не ти е приятно да го чуеш от мен, но те уверявам, че все още има някаква надежда да съхраниш човечността си.

Али трябваше да напрегне слух, за да го чуе.

— Държах на тази музикална кутия, защото много отдавна, когато бях в гимназията, направих с нея щастлива майка си. — Рурк се засмя горчиво. Татко отново бе забравил рождения й ден. Заминал бе в Европа за някаква голяма сделка. Със спестяванията си купих музикалната кутия и подписах картичката с името на баща ми. Майка ми беше силно развълнувана. — В усмивката му вече имаше много повече болка, отколкото смях. — Едва миналата година разбрах, че през цялото време тя е знаела, че аз съм я купил. И двамата мълчаливо сме поддържали един пред друг заблудата, че баща ми се е интересувал някога от нас.

Али стоеше изумена, без да знае какво да каже. Мъжът сви рамене.

— И може би точно затова музикалната кутия трябваше да се случува. Тя беше част от онази голяма лъжа, с която живях толкова дълго време. Лъжа, на която рано или късно трябваше да се сложи край. — Очите му не се откъсваха от нея, стиснатите му челюсти потрепнаха. — По дяволите всички музикални кутии! Знаеш, че за много малко неща ме е грижа. Ако те интересува искреното ми мнение, откакто си тук, не си направила никаква грешка. Казах ти и преди, имаше какво да взема от теб през тези няколко седмици... — Сякаш усетил, че тя ще го прекъсне, той побърза да обясни: — Нямам предвид тялото ти, Али, но съвсем не омаловажавам и това. Бих искал да ти дам нещо в замяна.

Убедена, че нещо не е разбрала, Али преглътна и промълви:

— Сигурен ли си... че не се сърдиш за музикалната кутия?

— Сърдя се само затова, че се нарани.

Той прокара леко кокалчетата на пръстите си по лицето й.

— Али, дарявам те със свободата да бъдеш уязвима. Поне в мое присъствие.

В следващия миг престана да усеща ръката му и той изчезна.

Уязвима? Тя смутено смръщи вежди. Какво ѝ предлагаше този мъж?

Тя не можеше да си го позволи, нито да се лиши от преградата, която бе издигнала между себе си и Рурк. Направила бе веднъж тази грешка и се бе озовала в леглото му. Още веднъж и тя вече никога не би успяла да се откъсне от него. Не можеше да не признае обаче, че предложението му бе изпълнено с нежност и невероятно прозрение. Изглежда, у този мъж се криеше огромна нежност и тя се уплаши от откритието си.

Скоро се съвзе и побърза да си напомни, че Рурк е все още един безделник, който ще се прегъне в мига, когато животът го наложи. А Али продължаваше да търси сериозен, улегнал мъж, опора за нея и детето ѝ. Лекото докосване на ръката му, искреността, бликнала в очите му, заплашваха да провалят плановете ѝ за живота. Ужасена, че всеки момент ще бъде въввлечена в нова безнадеждна връзка, тя потрепери.

И неочаквано за самата себе си избухна в отчаян плач.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Голямата бална зала в имението бе притихнала като древна египетска гробница. Изпълваше я призрачен мрак, който единственият горящ свещник на стената не успяваше да разсее. Просторното празно помещение сякаш бе лишено от някогашната тържествена празнична атмосфера, обгърнала понесените във вихрен танц щастливи двойки. Или може би късният час и потиснатото настроение предизвикваха у Али подобно усещане.

Беше твърде неспокойна и сънят бягаше от очите ѝ, макар че към осем, когато помощниците ѝ си тръгнаха, чувстваше, че ще припадне от умора. Минаваше единайсет. Джена и двете възрастни жени отдавна сладко спяха в леглата си.

Али току-що бе избърсала за пореден път старинните мебели, които с помощта на младите мъже бе подредила край дългите стени на залата. А сега, наместо да се върти неспокойно в самотното си легло, тя мрачно търкаше полираната повърхност, сякаш от това зависеше съдбата на целия свят.

Отстъпи крачка назад да огледа красивото бюро от черешово дърво и се запъти към високия датски часовник в кутия от кестеново дърво. За жалост там, където очакваше да съзре своето отражение, забеляза лицето на мъж, преливащо от жизненост и сила. Красиво и одухотворено, то бе заобиколено с черни къдри, които падаха свободно върху широкото чело. Дълбоко разположени открити очи, благороден орлов нос, волева брадичка, мъжествено очертани устни, но нелишени от обещание за нежност.

Младата жена изруга твърде неделикатно и се опита да заличи този образ, който тревожеше и сърцето, и ума ѝ.

— Очевидно предложението ми днес следобед се е оказало напразно — проехтя в полумрака нечий дълбок глас.

Изненадата бързо прогони от лицето на Али разнежената усмивка. Тя рязко се извърна и забеляза високия му силует в рамката на сводестата врата. Светлината, която струеше откъм преддверието,

оставяше лицето му в сянка, ала младата жена не можеше да сбърка до болка познатата ѝ фигура с небрежно пъхнати в джобовете ръце. Подпрял се на дървената рамка, кръстосал глезени, той сякаш я наблюдаваше от доста време. Единствено пламъчето на цигарата току проблясваше.

Толкова пъти се бе стряскала от внезапната му поява, би трябвало вече да е свикнала с неочакваните му посещения. И въпреки всичко сърцето ѝ още дълго не можа да се успокои.

— Предполагам, би трябвало да очаквам, че отново ще ме издебнеш в този късен час — рече тя, като остави кърпата и препаратата за почистване върху близкия шкаф в стил Чипъндейл.

Мъжът бавно пристъпи напред. В сърцето на Али се надигна буря от противоречиви чувства. Движенията на гъвкавото му тяло предизвикаха прилив на страстно желание, а в същото време здравият разум ѝ напомняше наскоро взетото решение да не се поддава на порива си.

— Не те видях на вечеря — отбеляза той сухо.

— Не бях гладна — излъга Али, като недоумяваше защо непрекъснато се чувства виновна пред него.

Необяснимо защо с всяка стъпка на Рурк, която скъсяваше разстоянието помежду им, все по-силно я връхлиташе усещането, че е безпомощно подгонено зверче. Та той съвсем не приличаше на гладен хищник! Един наистина добре сложен мъж с изтъркани джинси, бос, с разкопчана поомачкана риза. Присъствието му с нищо не ме застрашава, повтаряше си Али. Ала някакъв вътрешен глас ѝ подсказваше да се пази от надвисналата опасност. С лукавство и хитрост обитателите на джунглата рано или късно пленяват жертвите си.

За миг цигарата на Рурк се разгоря по-силно, очевидно бе вдъхнал дълбоко парливия дим. Сетне я пусна на пода и я стъпка с тока на обувката си.

— Трябва малко повече да се грижиш за къщата си — подхвърли Али с твърде неубедителен глас.

— Защо? — процеди той. — Нима чистият под може да ми обещае безоблачно щастие?

— Не разбирам какво те тревожи. Повечето клиенти се радват, когато полагаме усилия да опазим скъпата им собственост.

— Чудесно знаеш, че пет пари не давам за скъпата си собственост. — Той стисна гневно челюсти. — А ти да не смяташ да работиш по двацет и четири часа на ден? Ще подлудиш себе си, а сетне и всички около теб. Това не е много весела перспектива, мила моя.

Али отстъпи назад, но часовникът спря бягството ѝ. От удара механизмът се раздрънча и отвлече вниманието и. Звукът сякаш я върна в действителността. Припомни си своето непоколебимо решение да бъде благоразумна. Този мъж никога вече нямаше да я извади от равновесие.

— Размишлявах над думите ти днес следобед — обади се тя. — Онова, което каза за Джордж и пукнатината в моята броня. — Али замълча, но като видя, че мъжът я слуша внимателно, реши да продължи. — Ще трябва да те разочаровам, но грешиш. Джордж добре си върши работата и това е всичко. — Тя внимателно следеше изражението му с надеждата, че той няма да усети прокрадвалото се колебание. — Никога не бих го наела, ако не бях сигурна, че може да се справи. Просто не мога да си го позволя.

— Значи ти бе необходим цял следобед, за да си втълпиш, че не си човек с нормални реакции, а трезвомислещ и хладнокръвен бизнесмен? Поздравявам те — поклати глава той. — Само не си въобразявай, че можеш да ме заблудиш. Не забравяй, че имаш насреща си един бивш „трезвомислещ бизнесмен“. Навремето уволних една жена само защото разбрах, че е бременна. — И той изсумтя презрително. — Разбира се, обясних постъпката си като продиктувана от икономически съображения.

Неочакваната му изповед я стъписа.

— Но аз... — заекна тя.

— Ако наистина се интересуваш само от финансовия успех на фирмата, ще уволниш Джордж. Утре му кажи да не идва повече. Едва тогава с пълно право ще получиш пропуск за клуба на трезвомислещите бизнесмени. — Рурк не откъсваше очи от нейните. Гласът му стана дрезгав. — Но цената е висока, мила моя, дяволски висока...

Разстроена, тя се завъртя и опита да се отдалечи.

— Не се самозалъгвайте, господин Ронтри, все още имате таланта да сте коравосърдечен. Днес например ме разплакахте... —

Али онемя от неочакваното си признание.

— Защо си плакала? — попита той и пристъпи напред. Али само поклати глава, тъй като се боеше, че гласът ще я издаде. — По дяволите! Защо моето предложение те е разплакало?

С невероятно усилие да запази самообладание Али пое дълбоко дъх.

— Да си уязвим е твърде привлекателно и в същото време се плаща много скъпо. Не мога да си го позволя.

— Точно в това въпросът. Длъжна си да съхраниш тази способност. Прекалено здравият контрол убива способността да чувстваш.

— Твърде много съм чувствала в своя живот благодаря — възрази тя. — Чувствала съм се безпомощна, чувствала съм и нужда от подкрепата на мъжка ръка... — Гласът ѝ секна.

Сложил ръце на раменете и, той рязко я обърна към себе си.

— Никога не съм искал да плачеш, Али... Не си ми безразлична.

Преди да намери отговор, усети, че устните му жадно се впиха в нейните. Младата жена отчаяно се бореше с надигналото се в нея желание и опряла ръце в гърдите му, се опита да го отблъсне.

— Когато ме целуваш, се чувствам уязвима — простена тя.

— А ти ме караш да се чувствам силен — без да откъсне устни от нейните, промълви той дрезгаво — Когато те държа в прегръдките си, чувствам, че съм способен на всичко...

Устните им отново се сляха. Безсилна да сдържа повече бликналото желание, Али обви ръце около врата му, притисна се в него, а блаженството, струящо от тялото му, сякаш помете всичките и разумни доводи. Цялото ѝ тяло се потопа в тъй жадуваната забрава. Изчезнаха страховете, опасенията... Остана само чувството, че по някакъв начин тя самата черпи сили от пламтящия огън, обгърнал телата им.

Когато най-сетне дойде на себе си, тя видя, че се намира в леглото на Рурк, сгъшена в прегръдките му, обзета от приказното усещане за пълно удовлетворение. Опиянена от целувките му, се извърна и прокара устни по очертаванията на широките му гърди. Сетне

плъзна ръце и го обгърна с въздишка на задоволство, в която обаче се долавяше и горчивина.

В балната зала преди няколко часа за пореден път се бе поддала на магнетичното му привличане. Вероятно слабостта ѝ към Рурк твърде много напомняше неспособността на алкохолика да устои на бутилката. Вкусеше ли първата глътка, изгаряше от жажда и нищо не можеше да го спре. Въпросът бе да се въздържи именно от тази първа глътка.

Рурк ѝ действаше като опиат. Тя можеше да остане трезва и хладнокръвна до мига, в който той притиснеше устни към нейните. Но усетеше ли докосването им, сама се потапяше в опиянението. А то сякаш нямаше край. Тя тихо се засмя. Ето и сега дългите опитни пръсти неспирно разливаха сладостни тръпки по бедрата ѝ, копнеещи за омаята на мъжката сила.

— Какво смешно има? — попита той с приглушен нежен глас.

— Не, нищо — въздъхна тя съвсем искрено. Така си беше. Нищо весело нямаше в тяхната връзка. Жалко, че Али така лесно се поддаваше на магическото му привличане. Интуитивно доловил липсата на всякаква съпротива, той притисна тялото ѝ под своето. Тя го обгърна с колене, очарована от нестихващата му страст.

— Рурк — простена. — Нека това бъде за последен път.

Дълбоко в себе си тя усещаше неудържимия му порив, а и собственото си безсилие да се възпротиви. От гърдите ѝ се изтръгна ликуващ вик и тя впи пръсти в гърба му; цялото ѝ същество се устреми към божествената наслада на върховния екстаз, помел като вихър последните останки от трезв разсъдък.

Часове по-късно, изтощена до краен предел тя лежеше отпусната с широко отворени очи и се взираше в мрака. Часовникът до леглото показваше четири сутринта. Отмалял, дори в съня си Рурк я притискаше, сякаш се боеше да не я изгуби. Тя не смееше да помръдне. Опитах ли се да стане той сигурно щеше да се събуди; щеше да обсипе тялото ѝ с милувки, заглушавайки твърдото ѝ намерение да се освободи от магията му.

От гърдите ѝ се отрони дълга горчива въздишка, която отекна в тъмнината.

— Какво има? — промърмори Рурк и докосна ухото и с устни. Младата жена примига сепнато и извърна лице към него.

— Не знаех, че си буден — прошепна тя и трескаво затърси подходящ отговор, който щеше да ѝ даде възможност да се измъкне от леглото без излишни пререкания.

— Мислех си... — рече той и целуна връхчето на носа ѝ.

Трябваше да си тръгне. Собствената ѝ слабост заплашваше отново да я превърне в пленница на неговата мъжественост.

— Твърде късно е, Рурк.

— Не искаш ли да знаеш за какво си мислех? — попита той, като отстрани кичур коса от челото ѝ. Целуна нежно бузата ѝ.

— Е добре, кажи ми... — Али притвори очи от сладостната тръпка, пробягала по кожата ѝ.

Захапал леко връхчето на гърдата ѝ, той промърмори:

— Обичам те, Али, и това ме обърква.

Тя отвори широко очи и замръзна.

— Моля? — не повярва на ушите си.

— Казах, че те обичам — повтори той, а жадните му устни отново ненаситно обсипваха тялото ѝ с целувки. — Мисля, че никоя друга не съм обичал истински.

Признанието му я завари неподготвена. Тя леко се притисна до него, сърцето ѝ се изпълваше с изумление и щастие, но сълзи на отчаяние и безпомощност замъглиха очите ѝ.

— О, Рурк — промълви тя плахо, ала устните му не ѝ позволиха да продължи. — Рурк, моля те — простена жално. — Не прави това с мен. — Понечи да се притисне до него, но навреме се спря. Боеше се да не се поддаде отново на безумния порив, който сякаш заплашваше да я изпепели. С огромно усилие на волята тя успя да се изскубне от прегръдката му.

— Какво има — посегна той инстинктивно да я задържи. — Само не ми казвай, че не изпитваш нищо към мен. След всичко, което преживяхме.

Въпреки тъмнината тя забеляза колко настойчиво питаха очите му. Отчаяно се мъчеше да намери онези думи, с които да му обясни какво изпитва, без да го нарани.

— Али — повика я той и леко притегли ръката ѝ към себе си. — Ела при мен.

Дрезгавият му глас обещаваще блажена забрава, за която собственото ѝ тяло отново копнееше.

Али тръсна глава и се изскубна.

— Не мога — с мъка пророни тя.

— Напротив, можеш, скъпа. — И ръката му погали бедрото ѝ, убеден във въздействието на своята ласка.

— Рурк... толкова пъти вече ти обяснявам за какво става дума!
— Гласът ѝ звучеше отчаяно и безнадеждно. — Нищо не се е променило.

— Напротив, мила — изправи се той. — Ние се обичаме!

— Не! — възрази Али и в същия миг си даде сметка, че това е плоска лъжа. — Не... — Този път в гласа ѝ се прокраднаха нотки на колебание. Невъзможно ѝ се струваше да е влюбена в Рурк Ронтри. В него нямаше и следа от онова, което тя искаше от един мъж! — Как не разбираш, че няма да се получи — тъжно промълви Али. — Теб нищо не те интересува. Ще ти го натяквам и много скоро ще ме намразиш.

Той се засмя горчиво.

— Не забравяй, че съм милионер и стига да поискаш, по цял ден можем да не излизаме от стаята и да се забавляваме.

— Значи нищо друго не искаш от живота? — попита тя почти разплакана. — По дяволите, Рурк, готова съм да се боря с нокти и зъби, но не и да прекарам още един ден с човек, чиято единствена мечта е леглото и безцелното съществуване. — Страх и безсилен гняв я стиснаха за гърлото. — Само след няколко години твоите милиони ще се стопят. И тогава? Ще се превърнеш в объркан, обиден на света неудачник и много скоро ще решиш, че ние с Джена сме причина за това.

— Не всички мъже са примитивни като бившия ти съпруг — мрачно се възпротиви той. Протегна ръка в желанието да подсили значението на думите си с ласкав жест, ала тя ловко се отдръпна.

— С нищо не си показал, че си по-различен от него! — извика отчаяно. — Нима нямаш никакви амбиции, стремежи?

Той сбърчи чело с необяснима за нея тъга.

— Именно амбицията и стремежите ме докараха до състоянието, в което в момента ме виждаш.

— О, стига, Рурк! — избухна тя, разгневена от непрестанните обяснения за собствената му слабост. — Научих го вече наизуст. Ръководил си компанията с железен юмрук, не си напускал кабинета двайсет и четири часа в денонощието, пренебрегнал си жена си и тя те

е напуснала заедно с детето, в резултат на което си се превърнал в прахосващ времето си безделник. Обикаляш света, за да ближеш раните си и от време на време се прибираш у дома да се отдадеш на самосъжаление. — Забелязала, че ръцете ѝ вече треперят от вълнение, тя още повече се разстрои. Сви юмруци и опита да се овладее. — Рурк, аз трябва да уважавам човека, когото обичам. Това ми е жизнено необходимо, в противен случай между нас нищо няма да се получи. Признавам, че някаква дяволска сила ме накара да се влю... — Тя заекна, уплашена, че едва не изрече думата на глас. — Но това не може да продължава повече. Аз... аз не те харесвам!

Лицето му трепна, все едно го бе зашлевила.

— Значи няма да се получи — повтори той с кух, смразяващ глас.

Усетила вълната от страдание, която го залива, Али почувства, че краката ѝ омекват. С невероятно усилие на волята тя вдигна брадичка и смело срещна ледения му поглед. Дръзката ѝ реч очевидно бе дала резултат. Нямаше сили повече да го обсипва с обвинения, които щяха допълнително да го наранят. Помежду им тегнеше тягостно мълчание.

— Сега разбирам — кимна той сериозно. И като правеше отчаян опит да сдържи гнева си, добави: — Ясно ми е защо мъжът ти се е пропил. Имаш редкия талант да завладяваш мъжете, след което да ги захвърляш като ненужна вещ.

Думите му ѝ подействаха като камшик.

— Как смееш...

— Казваш на един мъж, че го обичаш, след което му теглиш ритник право в зъбите — изръмжа той. — Но нека изясним едно. Жена ми не избяга. Двете с дъщеря ми загинаха. — Ноздрите му гневно потрепваха, сякаш никога досега не бе изричал грозната дума. Чертите на лицето му се бяха вкаменили.

— Както винаги бях много зает и изпратих Меган и бебето на почивка с частния ни самолет. Обещах да ги последвам след няколко дни. Когато затварях телефона, жена ми плачеше. — Той замълча и се изкашля. Думите излизаха трудно от устата му. — Имах спешно заседание и тя не искаше да замине сама. Но аз настоях. И преди се беше случвало, пък и знаех, че годините са пред нас. Ни най-малко не се развълнувах от този пристъп на женска слабост. В крайна сметка аз бях човекът на амбицията и стремежите. — Рурк замълча, стисна очи

за миг. От устните му се отрони груба ругатня и Али цялата подскочи. — След три часа моето семейство бе мъртво. Нямах дори какво да погребем. Последният спомен от жена ми бяха нейните сълзи. — Очите му изразяваха раздиращото чувство за вина и скръб. — Твърде често съм се държал като негодник...

— Аз...

— Добре де, кажи го... Кажи...

Али изпадна в отчаяние.

— Не знаех — прошепна тя на пресекулки.

— ... че съм се държал с тях като с вещи, а не като с хора, които обичам Меган често го повтаряше. — Подрезгавелият му глас едва-едва отронваше думите. — Казваше също, че всяка жена има нужда от мъж от плът и кръв, а не от стоманен, безчувствен партньор. Опитвах се да бъда във всичко най-добър — да побеждавам, да печеля... а забравих да бъда обикновено човешко същество. Не прави моята грешка, Али. — Мъжът бе успял да се овладее и сега вече говореше много по-спокойно. — Това не е живот, а жалко подобие на съществуване.

— Вероятно си имал основание... — възрази тя в желанието си да му покаже, че съществуват и съвсем оправдани причини за желанието на човек да държи здраво юздите на живота си.

— Така е. Исках проклетият ми баща да ме забележи. Въобразявах си, че ако получавам награди, той поне веднъж ще направи усилие да присъства, когато ми ги връчват. А после ми стана навик — продължи той. — Докато накрая колкото по-голяма ставаше властта ми, толкова повече се стремях към нея. Тя е истински наркотик. И най-голямата ирония е в това, че в крайна сметка наместо да владееш положението, се превръщаш в оръдие на собствения си стремеж към власт. Оказваш се опустошен, напълно откъснат от реалността без нито едно живо същество около себе си — алчно за власт чудовище.

— Ти направи хладнокръвен, жесток самоанализ на собствената си съдба — възрази тя. — Но това не значи, че същото важи и за мен. Аз просто не желая над мен отново да има власт един егоцентричен слаб мъж. При това нуждите на моето семейство...

— Али — прекъсна я той меко. — Независимо от това какво мислиш за моя начин на живот, последното, което бих желал, е да

имам власт над теб.

— Така ли? — горчиво и с недоверие се засмя тя. — От първия миг, в който се срещнахме, ти се опитваш да ме промениш и да ме убедиш колко неправилно постъпвам. Щом твърдиш, че ме обичаш, защо не можеш да ме обичаш такава, каквата съм?

— Същия въпрос мога да ти задам и аз.

Младата жена настръхна. Рурк имаше право, но в самото начало тя го бе предупредила, че не може да живее с човек като него. И фактът, че той силно я привлича, не променя нещата. Тя прокара пръсти през разрошената си коса.

— Наистина ли не разбираш? Не мога да се съглася, че само защото изпитвам... нещо към теб, трябва изцяло да се променя.

Челюстите му се стегнаха гневно от начина, по който тя избягваше да назове онова, което ги свързваше.

— Съвсем като в старата поговорка: Любовта не прави разлика между бедни и богати. Но аз искам да обичам силен, улегнал мъж, който има цел в живота.

Обидата ясно се изписа на лицето му.

— Ако толкова много държиш на труда и силата, имам подръка един трактор — промърмори Рурк.

От устните ѝ се откъсна отчаян стон, прозвучал почти като проклятие.

— Защо поне веднъж не престанеш да ме иронизираш?

— Ти си тази, която държи да се превърне в бездушна светица. Не очаквай от мен да принасям жертви пред олтара ти.

— Какво толкова лошо има в това, че се опитвам да избегна грешките в живота си! — едва сдържаше сълзите си тя.

— И смяташ, че да ме обичаш, би било голяма грешка, така ли?

Тя усети нотки на предизвикателство и грубост. Изгледа го студено. Трогателният образ на този хубав и така уязвим в гнева си мъж накара сърцето ѝ да трепне. Вярно бе, че за разлика от Джек, съдбата му бе поднесла тежки изпитания. Вярно бе, че под привидната враждебност се криеше един чувствителен човек, който никога не би я наранил. Проблемът бе в това, че той към нищо не проявяваше интерес. Наистина безнадежден случай. И независимо от копнежа, който изпитваше, тя за нищо на света нямаше да приеме съжителството с него. Достатъчно отговорности имаше и без това.

От дълбините на душата ѝ се надигна ридание. С нечовешко усилие тя го заглуши. Обичаше мъж, свършено неподходящ за нея. Отново! Положила бе усилия да се пребори с влечението, но напразно. Ако успееше да издържи да стои настрана от него и от влудяващите му целувки още две седмици, щеше да напусне живота му и спокойно да потърси достоен за уважение сериозен човек — мъжа, от когото имаше нужда.

— Да... Рурк. — Клепачите ѝ натежаха от сълзи на разкаяние и безпомощност. — Голяма грешка ще бъде.

Кобалтовосините му очи гневно проблеснаха.

— Добре, мила — процеди той. — Но запомни какво ще ти кажа. Тъкмо безсмислените лъжи, в които се вкопчваме в миг на безизходица, ни отнемат възможността да намерим изход. — Али поклати глава, но той ѝ попречи да възрази. — Продължавай с напразните опити да достигнеш свършенство, но знай, че това не е краят...

Неочаквано вдигна ръка и погали гърдите ѝ. Али трепна от интимното докосване и отстъпи назад. Пресекливата ѝ въздишка разкри вълнението, което тя на драго сърце би прикрила. Ала злобна усмивка се плъзна по устните му, в странно противоречие с наситения с гняв поглед. Направи само още една крачка и я притегли в прегръдките си. Допрял устни до нейните, той промълви:

— Ако любовта ти към мен те кара да правиш грешки, тъй присъщи на обикновения човек, готов съм да рискувам. — Плъзнал ръка по бедрото ѝ, той я накара да почувства силната му възбуда. — Сигурен съм, че оставиш ли се само за миг на интуицията си, сама ще видиш колко съм прав.

Дързостта на предложението му в този миг на близост я възмути до дъното на душата. И в същото време вътрешният ѝ глас нашепваше какво щастие ще изпита, ако се предаде. Плътно прилепналото мъжко тяло отново събуди жаждата ѝ да се притисне до него, да обвие бедра около кръста му и да потъне в забрава. Ала гневът ѝ, събуден най-вече от неговата сигурност, че тя не може да устои на физическото привличане, бе по-силен. Нямахше да позволи на никой мъж да я подчини отново на волята си, независимо от това дали го прави грубо или деликатно. Тя щеше да бъде тази, която ще избере следващия си

партньор. Край на споровете! Възмущението ѝ надделя и опряла ръце в гърдите му, тя с един тласък се отскубна.

— Не... не! Не желая повече да проявявам слабост със слаби мъже!

За нейна изненада той я пусна без никаква съпротива.

С крайчеца на окото си Али забеляза, че устата му се изкриви от раздразнение, а чертите на лицето му се изостриха. Рурк мълчеше и мрачно я наблюдаваше изпод вежди.

За да не му позволи да забележи объркването ѝ Али почти избяга от стаята. Едва на горния етаж осъзна, че е съвсем гола. Спря сепнато, опря гръб на прохладната стена, искрено благодарна, че е толкова късно през нощта. Мод и Мърл не чуваха добре, но в замяна на това зрението им бе в чудесно състояние и за нищо на света не биха я пуснали да мине така без дрехи покрай тях, без да я подложат на дълъг, шумен и твърде унизителен разпит.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Как така са се загубили? — крещеше Али, за да може майка ѝ да я чуе добре. — Нима е възможно някой да загуби петстотин стола!

Мод сви рамене и сложи ръка върху слушалката на телефона.

— Управителят на склада твърди, че камионът, натоварен със столовете и изложбените масички, е тръгнал в един часа. Значи преди цели два часа.

Сега вече чашата преля.

— Кажу ми, че ние трябва да получим тия столове! — изсъска Али. — Без никакви обяснения повече! Предварителният оглед на вещите е обявен за шест и половина. Дотогава всичко трябва да е наред!

Майка ѝ се извърна с гръб и се зае да предаде съобщението.

— Али? — предпазливо се обади Дейв, който току-що бе влязъл в стаята. — Къде искаш да оставим викторианската рамка за легло?

Младата жена прокара ръце през разрешената си коса.

— И аз не знам. Подпри двете табли на стената до прозореца. Няма да има място да сглобим леглото тук.

Дейв кимна и с бързи стъпки излезе от стаята. В същия миг до ушите ѝ долетя гласът на Майк.

— Али! Оная проклета ключалка отново заяде! Не можем да отворим вратата, за да внесем останалите мебели Чипъндейл.

Ужасно главоболие измъчваше Али и бъркотията, която с всеки изминал ден ставаше все по-голяма, само усилваше болката. От три дни всичко вървеше наопаки. Да не говорим, че изобщо не можеше да спи. Рурк кръстосваше мълчаливо къщата; само очите му горяха тревожно и многозначително. Наложеше ли се да разменят по някоя дума, лицето му се изкривяваше в иронична насмешка, от която тя цялата подскачаше. Вече нямаше нежни ласкави слова, какво остава за по-голяма близост. През дългите безсънни нощи Али стигна до заключението, че вероятно той се опитва да я предизвика и да я принуди да осъзнае факта, че без него е загубена. Е, добре, неустойими

господин Ронтри, номерът ти няма да мине, ако ще и земята да се продъни! Крайно време е да проумееш, че с подобна тактика нищо няма да спечелиш!

— Али? — отново се обади Майк. — Какво реши за ключалката?

Принудена отново да осъзнае лавината от проблеми, които се трупаха един след друг, младата жена скръцна със зъби от безсилен гняв.

— Оправяй се както можеш, Майк! — викна тя. — Нали за това ти плащам. Ако се наложи, свали вратата от пантите!

Мъжът се намръщи, поклати глава и побърза да излезе.

Ново раздвижване привлече погледа на Али и тя свъси вежди.

— Не така, Джордж. По-малките предмети нареждай пред другите!

— Пред кои други, шефе? — озадачен попита Джордж.

Болката, туптяща в слепоочията ѝ, бе тъй мъчителна, че и при най-малкото движение ѝ причерняваше. Али разтри с пръст трапчинката над носа си, но и това не помогна.

— Обясних ти вече — уморено произнесе тя. — По-малките неща отпред, за да могат хората да ги видят. — Забелязала, че Джордж я гледа все така объркано, с бързи крачки тя прекоси стаята и му посочи къде да остави масичката с извити крачета, която държеше. — Ето тук можеш да подредиш всички останали по-дребни мебели.

С примирено изражение помощникът ѝ внимателно остави масичката на пода и тутакси излезе. Али отново се намръщи. Нима тонът ѝ го беше обидил? И така да е, не го бе направила нарочно. Единственото обяснение е проклетото неотслабващо главоболие!

— Зиг Хайл, генерале! — провикна се някой насмешливо.

Али затвори очи, като не преставаше да разтрива слепоочията си. Не по-зле от него можеше да демонстрира безразличие. Рурк си бе поставил за цел мълчаливо да изтъква, че тя нито за миг не се държи естествено, нито се усмихва, нито се шегува, с две думи, не си позволява да се отпусне. Прииска ѝ се да изкрещи.

Днес очевидно му бе ден за настъпление. Тя чудесно разбираше, че се е превърнала в освирепяла вещица, но между седем и десет тази вечер оттук щяха да минат няколкостотин души, за да огледат вещите за утрешния търг, а те дори не бяха подредени. На всичко отгоре столовете се губеха някъде. В кой ли заден двор ги бяха стоварили?

С неимоверно усилие да прикрие безпокойството си Али се обърна.

— Рурк, защо не отидеш в някой бар? Намери там с кого да се сбиеш. В момента нямам никакво време.

— Чудесна идея — отвърна той сухо. — Изпратен съм да ти предам съобщение от Мърл.

Али хвърли бърз поглед към отсрещния ъгъл на стаята, където леля й подреждаше някакви кутии.

— Защо изпрати точно теб?

— Взе ли аспирин за главоболието?

— Откъде знаеш, че имам главоболие?

— Съдя по липсата на обичайната ти любезност — кимна той.

Болката с такава сила я прониза отново, че Али загуби всякакво желание да спори. Въздъхна тежко и попита:

— Та така и не разбрах защо леля ми изпраща точно теб. Или може би смята, че ядовете ми са малко?

— Според мен е преценила, че ако имаш намерение да убиеш вестителя, най-добре е това да бъда аз. — Иронията вече беше неприкрита.

— Какво има сега? — изпъшка тя.

— Джена повърна.

— О, Господи, защо не ми каза веднага? — Али се спусна към проходилката, оставена недалеч от леля й.

— Али, сигурен съм, че Мърл ще се справи — подхвърли Рурк след нея.

— Най-добре сама да проверя — промърмори тя по-скоро на себе си. — Какво има, лельо?

Джена весело бърбореше и ако не беше изпомазаното й лице и нацапаните дрехи, по нищо не личеше, че не се чувства добре.

— Не ми се вижда топла — рече Али, като сложи ръка на челото на момиченцето.

— Сигурно се е задавила — сви рамене Мърл и невъзмутимо продължи да лепи етикети по кашоните.

— Ще отида да я преоблека — промърмори Али.

— Столовете пристигнаха! — тържествено се провикна Мод.

— Най-сетне! — Али изпита огромно облекчение, но лицето й остана все така загрижено. — Къде е Джон? — попита тя и се огледа.

— Нали го изпрати за електрически крушки — напомни високо Мърл.

— О, да, разбира се — рече Али, докато вдигаше дъщеря си, и изведнъж се обърка с кое да се залови по-напред. — Ще можеш ли да се справиш с Джена, лельо?

— Вероятно. Само че някой трябва да довърши етикетите за кристалните чаши.

— Съвсем забравих, че няма да ги показваме на този кръг от търга. Остави ги засега.

— Къде да слагаме столовете? — извика току-що връхлетелият шофьор на камиона.

— Ще почакате. И без това твърде много закъсняхте.

— Вижте, госпожо — нервно започна човекът. — Аз също имах тежък ден, така че не ме бавете!

Али побесня. Този път наистина ѝ дойде много. Стиснала здраво бебето, тя се запъти към наглия грубиян.

— Я слушай! Имаме нужда от петстотин стола и четири изложбени маси, а не от припрени многознайковци! Така че вкарвайте вътре столовете и си спестете излишните думи.

Мъжът забеляза Джена и гнусливо сбърчи нос.

— Пфу! Какво му е на това момче?

— Момиче е! — ледено го поправи Али. — Нищо ѝ няма. Закъсняхте с два часа. Веднага започвайте да подреждате.

— Не са ми платили да ги нареждам, госпожо. Оставям ги на двора.

Али отвори уста да каже нещо, но с изненада забеляза появата на Рурк.

— Ей, човече — сложи той ръка на рамото на шофьора. — Нека оставим жената да се погрижи за бебето и да ги наредим. Нали не си забравил, че закъсня с два часа. Бихме могли да направим оплакване до шефа ти.

Младата жена се ококори. Усетила бе в гласа на Рурк лека заплаха и се питаше дали и шофьорът я е доловил.

Очевидно човекът бе размислил. Докато Али преоблече Джена, столовете бяха стоварени във фоайето; камионът го нямаше. Забелязала, че Рурк помага на Дейв, тя едва не се препъна. С няма

удивление следеше движенията му. Стори ѝ се отслабнал и измъчен, но работата видимо го забавляваше.

— Затвори си устата, Али — чу го тя да подхвърля иронично. — Ще ти влезе някоя муха.

— Какво правиш всъщност? — попита тя най-накрая.

— Как е Джена? — спря той пред нея.

— Добре е, но ти...

— Глътна ли аспирин?

— Глътнах... Но ти какво правиш?

— Като видях как си уплашила тези нещастни беззащитни мъже — и той посочи Дейв, Джордж и Майк, — реших, че е по-добре да им помогна, преди да си ги разплакала.

— Много смешно — изсъска тя. Колкото и да е странно, около този мъж винаги се чувстваше защитена. — Според мен, господин Ронтри, начинът, по който се справихте с шофьора, едва ли беше най-уместният. — Той вдигна вежди с престорено смущение. — Не разигравай невинност. Много добре чух заплахата в тона ти. Звучеше горе-долу така: „Ако искаш да опазиш зъбите си, най-добре не ми възразявай много.“

Усмивката, плъзнала по устните му, твърде много напомняше прелъстителното изражение, което тя добре познаваше.

— Нали знаеш, аз съм от ония потайни копелета, дето все подличко те изненадват.

Преди да успее да изтълкува какво се крие зад тия думи, видя го да ѝ обръща гръб и да подновява заниманието си.

Не устоя на изкушението минута-две скришом да го наблюдава, но много скоро отново застана нащрек. Какво целеше той? Поставяше ѝ капани, дразнеше я, най-неочаквано започваше да я пренебрегва. Можеше да се предположи, че я предизвиква. Но в такъв случай какво бе обяснението за внезапната промяна в държанието му? Защо тъй неочаквано ѝ се бе притекъл на помощ?

Решила, че е излишно да търси мотивите за поведението му, тя се обърна и се зае с работата си. Ала колкото и упорито да пропъждаше мисълта за този мъж, улавяше се, че твърде често го търси с поглед.

Не можеше да отрече, че е силен. И много добре сложен. Истинска загадка. Али поклати глава в недоумение. Стореше ли ѝ се, че разбира и познава този човек, той много скоро успяваше да я

изненада с нещо неочаквано и по този начин бързо разрушаваше образа, който тя си бе изградила. Имаше моменти, в които дори го харесваше, след което дни наред искрено и дълбоко го ненавиждаше. За нещастие само преди три нощи бе открила, че дори когато го ненавижда, е безнадеждно и страстно привлечена от него.

— Али! — изписка Мърл. — Нали искаше кристалът да бъде изложен покрай стената. Не мога да започна подреждането на предметите, докато не се внесат столовете. Има опасност в суматохата да бутнем някоя маса и тогава всичко отива по дяволите.

— Е, добре — кимна Али неохотно. — За да ускорим нещата, ще внесем само част от столовете. После ще помогна да наредим останалите.

— Дяволите да го вземат! — изкрещя Майк откъм входа на залата. — Али! Онази проклета врата... Откачихме я от пантите и я изпуснахме. Падна до майка ти.

Али занемя от ужас.

— На нея нищо ѝ няма — продължи Майк и махна с ръка. — Голямата кутия с чинии, които маркираше, пое удара. Изглежда, част от съдържанието пострада — тъжно завърши той.

Али притвори очи с тихо стенание. Няма ли да свърши този ужасен ден?

Колкото и да е странно, предварителният оглед мина гладко и без проблеми. Към десет и половина Али и Джон седяха край кухненската маса и си почиваха на чаша кафе. Дейв, Майк и Джордж си бяха отишли. Джена отдавна спеше, а Мод и Мърл се оттеглиха в стаята си. От Рурк нямаше и следа. Али се опитваше да убеди сама себе си, че въобще не я е грижа какво става с него.

Разкопча горното копче на блузата си.

— Отпусни си връзката, Джон, денят беше дълъг.

Към пет часа мъжете бяха подредили залата и отидоха до вкъщи да се преоблекат в бели ризи, черни панталони и черни връзки. Трите жени бяха в черни поли и бели блузи — официалното им облекло за дните на разпродажба. Сега, когато предварителният оглед бе приключил, имаха нужда да се отпуснат.

Джон подръпна възела на връзката си и се усмихна. Али също се засмя. Какъв приятен мъж, рече си тя. Висок, строен, младолик и с тъмноруса коса, той ѝ напомняше с нещо на Джон Ритър. Беше разведен, без деца. От доста време насам намекваше, че се интересува от нея, но тя все отлагаше да обмисли подобна възможност. Наистина бе свестен човек, улегнал, чудесно се държеше с Джена и преподаваше физическо възпитание в едно от средните училища на Уичита. И въпреки всичко Али все не намираше нищо привлекателно в идеята да се среща с него. Особено сега, когато все още не бе изяснила отношението си към Рурк.

Имаше усещането, че всеки момент Джон ще повдигне отново този въпрос. Какво лошо имаше в това да му даде шанс? Усмихна се окуражително и отпи от кафето си.

— Али — тихо поде той, — ще имаш ли нещо против...

— Преча ли? — долетя до болка познатият глас откъм вратата. — Замириса ми на кафе и не можах да устоя.

Младата жена с тревожен поглед проследи Рурк, чиито очи проблясваха дяволито, сякаш чудесно знаеше какво е прекъснал с влизането си. Поиска ѝ се да скочи и да го стисне за гърлото. Надяваше се поне, че това е причина за желанието ѝ да се втурне към него.

— Не, не пречите — обади се Джон тъжно.

Господарят на имението си взе чаша и я напълни с кафе.

— Доста хора имаше тази вечер. Какво ще кажете?

— Горедолу толкова и очаквахме — промърмори Али.

— Трябва да призная... — подхвърли Рурк небрежно, като вдигна крака на масата — твоите хора си разбират от работата.

— Благодаря — промълви Али, разтревожена, че всеки миг той ще изтърси нещо, с което ще я изложи пред Джон. За нейна изненада Рурк ѝ спести обичайните си иронични забележки и тя се поотпусна.

Възцарилото се мълчание се проточи твърде дълго. Притеснена, Али обърна очи към Джон.

— Та за какво говорехме, Джон — рече тя. — Прекъснах ти мисълта.

Младият учител я изгледа глуповато.

— Тъкмо се канех да ти предложа... — Насред думата той отпи от кафето и облиза устни.

Едва сега Али проумя какво се е готвел да ѝ каже, преди да влезе Рурк. Още повече се смути, като си даде сметка, че го принуждава да ѝ отпрати покана за среща, и то пред друг мъж. Е, щом решението е негово, би било проява на грубо незачитане, ако му откаже.

— Ами питах се — продължи Джон с мрачно изражение и тревожен поглед — дали не би искала утре след търга да отидем да гледаме новия филм на Джеф Бриджес.

Решителността ѝ се разколеба и тя усети, че усмивката ѝ застива като маска на лицето. Смяташе на другия ден след търга да почистят и да се приготвят за предварителния оглед на бижутата в неделя. Работата, естествено, щеше да е далеч по-малко. Почти всичко беше готово, трябваше само да подредят експонатите. И тъй като от съображения за сигурност ги бяха оставили на съхранение другаде, самата разпродажба щеше да започне само час след огледа. Въпреки всичко Али реши да уважи мълчаливата му молба и кимна.

— Да, с удоволствие.

Лицето на Джон грейна.

— Какво ще кажеш да вечеряме преди това?

— Ами... да. Надявам се да приключим към три, ще почистим и ще подредим докъм пет. Ела да ме вземеш в седем.

— Чудесно! — възкликна Джон усмихнато. Изправи се и столът му изскърца по теракотените плочки. — Май е време да си вървя. Утре в осем сутринта съм тук.

Али го последва и пътем крадешком хвърли поглед към Рурк. Той сякаш бе на хиляди мили оттук. Отпиваше от кафето си бавно, зареял празен поглед в пространството. Всъщност какво очакваше? И защо да не приеме поканата на друг мъж? Защо? Какво от това, че бяха прекарвали две прекрасни бурни нощи? Какво от това, че ѝ се бе обяснил в любов? През последните няколко седмици бе дал ясно да се разбере, че е изгубил интерес към живота, и кой знае защо, тя се чувстваше склонна да му повярва.

Младата жена тръсна глава, за да пропъди тягостните мисли. С привидна веселост тя се обърна към Джон:

— Ще те изпратя.

Заобиколи масата и хвана мъжа под ръка. Много важно какво ще си помисли Рурк. Лицето му оставаше невъзмутимо. Щом това не го засяга, нея — още по-малко.

След петнайсетина минути Джон си отиде. Не се налагаше Али да се отбива в кухнята. Можеше да измие чашата си на другата сутрин. А Рурк положително щеше да свали цедката на кафеварката. Нещо обаче я накара да се върне.

Джон я бе задържал на вратата, побъбриха си за незначителни неща, за времето, за политика. Али се бе постарала да прояви интерес. А когато разговорът замря, той леко я бе целунал по устните. Спомни си как се изчерви от изненада, но трябваше да признае, че докосването не я развълнува. По дяволите! Защо бе необходимо да оглупява при всяка мъжка целувка? Младият учител покриваше всичките ѝ изисквания, откъде тогава този копнеж да се върне в кухнята при несвършения Рурк. Защо толкова копнееше за него, за прегръдката му?

Сърцето ѝ биеше до пръсване. Ако само веднъж я погледнеше с онзи нежен влюбен поглед, тя щеше да се предаде. Бог ѝ бе свидетел, че е готова да признае поражението си. Липсваха ѝ целувките му, липсваше ѝ топлината в очите му. А също и онези тихо прошепнати слова, които обикновено чуваше от него мигове преди върховната наслада. При спомена за всичко това огънят в нея пламна, отново я обгърна страстно очакване. Съвсем неволно по лицето ѝ се плъзна блажена усмивка... Какви ноци бяха наистина!

Тя бутна вратата на кухнята и тъкмо понечи да каже нещо, с изненада забеляза, че вътре няма никой. Цедката бе свалена и измита, трите чаши бяха наредени една до друга върху чиста кърпа до умивалника. Усмивката ѝ се стопи. Тя изведнъж се почувства по-самотна от всякога.

Търгът започна точно в девет и трийсет. Мод записваше посетителите още на влизане и им раздаваше номера. След смъртта на баща си Али бе поела ролята на ръководещ продажбите, а Мърл, която не обичаше да се занимава с пари, седеше на подиума и записваше кой какво и на каква цена купува.

Въртящата се маса, с диаметър от близо метър и половина, бе снабдена с надиплен параван, които минаваше през средата, и по този начин, докато вървеше наддаването за поредния предмет, зад преградата можеше да бъде поставен следващият. За по-голям ефект

плотът на масата бе стъклен, а отдолу бяха монтирани луминесцентни лампи.

Към единайсет приключваха с кристалите. В продължение на цели два часа Али не бе млъквала! В дванайсет щяха да направят петминутна почивка. Времето не беше много, но в този бизнес всичко става бързо и по план.

Еlegantна английска купа от шлифован аметист бе следващият предмет. Али обяви първоначалната цена от петстотин долара. Някой вдигна ръка. Включеният микрофон разнесе гласа на младата жена из цялата зала. Отдавна се бе научила с лекота да ръководи процедурата.

Спомняше си как още от малка бе наблюдавала баща си, сетне започна да му помага, като заставаше от другата страна на въртящата се маса и подражаваше на всичките му движения. Мод често казваше през смях, че двамата ѝ приличали на състезатели по кунгфу по време на тренировка.

И ето днес Джордж, измит и издокаран, повтаряше, за нейна изненада, движенията ѝ точно както тя навремето подражаваше на баща си. Това съвсем не беше излишно, а по-скоро необходимо за хората в отдалечения край на залата. Младежът се справяше доста добре. Той най-редовно бе участвал в разпродажбите им през последните пет години и тя едва сега си даваше сметка колко много е научил.

Лекотата, отмереният ритъм и постигнатият синхрон в движенията им съдържаха някакъв своеобразен магнетизъм. Много пъти ѝ бяха казвали какво хипнотично въздействие имат думите и придружаващите ги жестове, особено върху хора, които за пръв път присъстват на разпродажба.

Наддаването спря на сумата от две хиляди долара.

— Две хиляди първи път — обяви Али. — Две хиляди втори път... трети... продадено на номер двайсет и три.

Али и нейният помощник извършиха последните движения на този странен и необикновен ритуал.

Джон, в тъмен костюм и бяла риза, пристъпи напред, пое купата и я подаде на човека с номер двайсет и три. В това време Мърл записа информацията, а масата се завъртя и показа дванайсет прекрасни чаши за вино, които красиво проблясваха на светлината.

С крайчеца на окото си Али забеляза как на входа се появява висок широкоплещест мъж в тъмни дрехи. Отправи поглед към дъното на залата, макар да бе сигурна, че го е познала.

Този мъж без съмнение бе Рурк Ронтри. Небрежно-елегантен, в черни панталони и черна спортна риза, но без чорапи — обичайното му предизвикателство към общоприетите норми.

Повечето собственици на колекции обикновено отблизо следят подготовката и провеждането на търговете, на които се продава тяхното имущество. Много често дори си записват точните цени. Но Рурк очевидно проявяваше твърде слаб интерес... както към почти всичко в този живот.

Погледите им се срещнаха и той леко ѝ кимна, без да се усмихне. Застана в рамката на вратата, с ръце, пъхнати в джобовете.

Али отпи глътка вода, за да накваси пресъхналото си гърло, преди да подхване отново заучените фрази, с които представяше всяка нова вещ. Този път щеше да започне с първоначална цена от шестстотин долара.

Съвсем умишлено насочи мисълта си към своите преки задължения; съобщаваше нарастването на цената по онзи толкова познат на футболните запаянковци маниер на рефера: посочваше поредния наддаващ, повтаряше съответната сума, изчакваше всяко ново предложение, преди да даде думата на следващия желаещ. За човек, който никога не бе излизал пред публика, Джордж удивително добре имитираше действията ѝ. Али се питаше дали това момче не мечтае тъкмо за такава работа. Нищо чудно да се бе упражнявал вкъщи пред огледалото.

Наддаването вървеше бързо и сумата стремително се покачваше, тъй като дванайсетте чаши бяха сред най-ценните предмети, описани в каталога, и в момента, в който някой предложи хиляда сто и петдесет долара, някакъв дрезгав глас проехтя по високоговорителите: „Страстно маце, ела при мен...“ Чу се пращане, после отново същият глас: „Позна ме, нали? Тук е твоят предан любим!“

Али прехапа устни. И преди ѝ се беше случвало в късовълновия обхват да се намеси някоя радиостанция. Тя въздъхна загрижено и свали слушалките на врата си. Отпи глътка вода с надеждата, че след няколко секунди гласът ще изчезне от нейния обхват.

Ала микрофоните отново затрещяха: „Страстно маце, твоят любим те желае мнооого! Ела, ела при мен...“ Последва циничен кикот. Али пребледня. Молеше се да не се включи и отговорът на страстното маце, защото очевидно нежният любим се канеше да възкреси спомените от предишни срещи, и то до най-малки подробности, от които дори стените щяха да настръхнат.

Всички в залата едва сдържаха смеха си. „Ах ти, малка сладострастнице... млъкни, защото не издържам.“ Али безпомощно и вяло се усмихна.

Слава Богу, пращането заглушаваше поне част от дръзките слова.

Али дори не си даваше сметка, че е вдигнала глава, когато неочаквано погледът ѝ се спря на нечии кобалтовосини очи.

„Закопняла си за мен, и двамата го знаем... И с никой друг не ти е така хубаво и сладко... Идваш, нали?“

По време на следващата вълна от припуквания Али преглътна, неспособна да откъсне очи от мъжа в черно. Той леко наклони глава и заговорнически ѝ се усмихна.

Тя се стъписа от изненада при този неизречен намек. Прав е, помисли си, няма друг, който да доставя толкова наслада на страстното маце от нейния предан любим. Али чудесно знаеше, че може да се среща с всички работяги в света, но никой от тях не би могъл да съперничи с ласките на Рурк Ронтри. За съжаление пламенният му поглед ясно показваше, че той го знае... Прочел бе мислите ѝ. По дяволите проклетата му самонадеяност!

Разнесе се нов пукот, последван от: „Ти се пригответи, сладострастнице, идвам само след...“ Дрезгав смях заглуши думите.

Постепенно в залата се възцари тишина. Али въздъхна дълбоко и тежко. Допи бързо останалата в чашата вода. Нагласи слушалките, изкашля се и промълви в микрофона:

— Моля, запазете спокойствие. Представлението беше безплатно.

Одобрителни възгласи посрещнаха думите ѝ, но тя бързо пристъпи към работата си, малко по-припряна от обикновено. Минута-две по-късно някак предпазливо хвърли плах поглед към дъното на огромната зала. Рурк бе изчезнал.

Доста разстроена, тя отмести очи към публиката с надеждата, че хората няма да доловят треперенето в гласа ѝ.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Четирийсет и пет минути преди Джон да дойде Али вече бе напълно готова. Тя ту седнаше на ръба на леглото, ту нервно и неспокойно крачеше напред-назад из стаята. Изобщо не я свърташе на едно място.

Когато в три часа и последният купувач си отиде, тя бързо се зае с подреждането на залата и свърши всичко до пет. Нямахше с какво друго да запълни времето си и затова се качи в стаята, взе си душ и се преоблече.

Погледна часовника си — беше едва шест и петнайсет. Мод и Мърл отнесоха Джена в кухнята да я нахранят и да си приготвят вечеря.

Останала съвсем сама на третия етаж, Али усещаше, че пустотата наоколо започва да я потиска. Неочаквано тя зърна отражението си в огледалото и се сепна. Образът, привлякъл вниманието ѝ, най-сетне я накара да замръзне на място. Всъщност това не беше истинско огледало — повечето ценни предмети бяха разпродадени на търга. Такива евтини вещи преди петдесетина години можеха да се срещнат само в стаите на прислугата. Неугледни, дори грозни, но все пак функционални.

Али бе прибрала буйната си коса с няколко гребена и само на челото падаха няколко немирни кичура. Тя се усмихна на отражението си, за да провери как изглежда, после направи гримаса. Бе отслабнала от недоспиване и напрежение; което съвсем не можеше да се обясни само със суетнята около търга. Прикри сенките под очите с повечко пудра, а бледността — с руж.

Внимателно бе начервила устните си, но те все ѝ се струваха твърде тънки. Нищо чудно тревогата и безпокойството, които Рурк ѝ създаваше, да бяха причина чертите ѝ дотолкова да се изострят, та никакъв грим да не е в състояние да ги смекчи. Тя за пореден път провери усмивката си, но така и не откри в погледа си искрена радост от предстоящата среща.

Горкият Джон! Дано само успее да поддържа някакъв смислен разговор. Чувстваше известна вина пред този тъй обикновен човек. Тя почти го бе изнудила да я покани на среща, така че му дължеше поне една приятна вечер. А ето че сега единственото ѝ желание бе да се хвърли на леглото, да заблъска възглавницата с юмруци и да се потопи в отчаяни ридания. Не можеше да определи точната причина за своето състояние. Всъщност напоследък твърде малко се доверяваше на собствената си преценка за нещата. И все пак имаше чувството, че ако си поплаче, ще ѝ олекне. Какво ли правеха мъжете, изпаднали в подобна безизходица? Навярно се втурваха в някой гимнастически салон и часове наред блъскаха бездушната боксова круша, додето заглушат отчаянието? Нямахше как да провери. А може би проявяваше излишна слабост... нещо като невротично безсилие, самосъжаление, което постепенно така те поглъща, че започваш да изпитваш удоволствие от мъката, която си причиняваш. А може би преценката ѝ бе погрешна и състоянието ѝ — напълно нормално. Трябваше просто да си припомни колко отдавна не са я канили на среща. Тя поклати глава и промърмори:

— Трябва да се справиш Али. Какво толкова има в една случайна среща? Момичетата от гимназията го правят всеки ден. Не се притеснявай толкова. Забрави за Рурк. Просто излез и се забавлявай.

Хвърли последен критичен поглед към огледалото. Костюмът, който бе облякла, се състоеше от блуза с копчета на рамото и леко плисирана пола до коленете. Открила го бе на някаква сезонна разпродажба сред дрехите, класирани като „лек елегантен костюм, подходящ както за работа, така и за приятно прекарване на свободното време“. Синтетичната ослепително бяла материя болезнено подчертаваше бледото ѝ лице. Но тя просто нямаше избор. Нищо друго не бе донесла със себе си. Програмата ѝ за прекарването тук не включваше срещи с мъже.

Тя въздъхна недоволно и реши да слезе в кухнята. Там поне щеше да има някаква компания.

Мод тъкмо сипваше вечерята на Джена в специалната купичка с преградки и весело се смееше. Мърл бъркаше нещо на печката, а момиченцето, седнало на високото си столче, удряше с лъжицата по масата.

— И какво казаха? — провикна се Мърл, като извърна глава към сестра си.

— Пак беше онази Велда от Тадеуш Гълч, Тексас — отговори й Мод, докато подреждаше в чинията на Джена настъргани моркови с говеждо и ябълков мус с боровинки за десерт.

Али се настани в стола до дъщеря си и измъкна лъжицата от пухкавите й пръстчета. Започна да я храни и погледът ѝ попадна върху екрана на телевизора. Двете жени отново бяха пуснали програмата за покупки по домовете. Интересно, какво ли ново предлагаха този път?

— Здравсти, Али! — изрева Мод и миг по-късно се скри зад вратата на хладилника. — Нали си спомняш Велда, която почти всеки час купува по нещо.

— Тази жена има нужда от лекар — провикна се Мърл.

— Според нея това е вид лечение — додаде Мод. — Както и да е. Какво ви развесели този път? — обади се Али.

Докато затваряше хладилника с лакът, тъй като ръцете ѝ бяха пълни с броколи, Мод се опита да обясни:

— Тифани, водещата предаването, съобщи, че вчера два големи камиона стоварили в дома на Велда покупките ѝ от последния месец! Представяш ли си, цели два камиона!

Докато Джена предъвкваше морковите, Али се загледа в прекрасната фигура на блондинката от екрана, която с огромно удоволствие изреждаше особеностите на граховозелена лампа с твърде необичаен дизайн. Човек можеше да запали и да загаси лампата само с плясане на ръце или друг силен рязък звук. Младата жена бе така възхитена, сякаш лампата бе в състояние да излекува и всеки болен от простуда. Али се засмя вътрешно. Представи си някоя вечерна програма, излъчваща кой да е филм с участието на Джон Уейн или Клинт Ийстуд. Реагирайки на пукота от екрана, лампата би светвала и загасвала толкова често, че бдителните служители на ЦРУ тутакси биха провели разследване срещу собствениците ѝ, водени от подозрението, че те разпрацат държавни тайни, използвайки невероятно хитър таен код.

— Значи и двата камиона били за Велда, а? — отново с цяло гърло се провикна Мърл.

Стресната от невероятната картина, плод на въображението ѝ, Али откъсна очи от екрана и се извърна към майка си.

— Велда разправя — поклати глава Мод, — че с това приключвали покупките й за Коледа.

— Че кой купува коледни подаръци за цяла Франция? — изкиска се Мърл.

— Вие двете да не искате да ме убедите, че вече не пазарувате от Тифани? — Въпреки лошото си настроение Али не издържа и се усмихна. Гребна от говеждото и го поднесе към отворената уста на Джена. В този момент Мърл изви глава и се загледа в племенницата си.

— Изглеждаш ми малко уморена, мила. Всъщност добре ли се чувстваш?

— Да, напълно — погледна Али към дъщеря си. — И какво готвиш? Мирише вкусно.

— Пържен дроб, броколи и брюкселско зеле.

— Как може да ухае толкова хубаво? — сбърчи нос младата жена. — Не понасям нито едно от тия неща.

— Известно ми е и затова двете с майка ти решихме да си хапнем тази вечер точно това. Беше любимото ни ястие, когато бяхме деца.

— И двете нямате никакъв усет за кулинарно изкуство — подразни ги Али, след което вече сериозно додаде: — Много съм ви благодарна, че ще се погрижите за Джена тази вечер.

— Няма защо, мила — кресна Мод, — когато ти се мотаеш из къщата, никой от нас не може да се добере до детето. Ще бъде истинско удоволствие да си останем само трите.

Джена гукаше весело и пляскаше с ръчички върху подноса на масичката. Чинията подскочи няколко пъти. Свикнала с навика й да играе, докато се храни, Али гребна от морковите и поднесе лъжицата към устата й.

— Много си хубава тази вечер — обади се Мод, докато миеше броколите. — Този млад човек... Джон... ми се вижда мило момче. Малко скучен, но мил.

— Защо скучен? — възрази Али, докато обираше полепналите по брадичката на детето моркови. — Изобщо не го намирам скучен. — Тя не беше докрай уверена в думите си, но се почувства длъжна да го защити ако не за друго, поне защото се канеше да излезе с него.

— Добре де — рече Мод и остави тенджерата със зеленчуците върху печката. — Искях да кажа само, че единствените му теми за

разговор са времето и спортът.

— Две напълно сериозни теми за разговор! Харесвам улегнали мъже — обясни Али. — Освен това обзалагам се, че и Дуайт Айзенхауер невинаги е бил много забавен.

Али умишлено спомена някогашния президент. Известно ѝ бе, че прочутият генерал от Канзас е далечен техен роднина по майчина линия; всъщност толкова далечен, че дребните му недостатъци не можеха да се тълкуват като възражение срещу безупречната наследственост в рода. И все пак двете сестри толкова много държаха на своята връзка с бившия президент, че всяка забележка за евентуално негово несъвършенство ги изваждаше от релси. Точно това целеше и Али. Искаше само да отклони темата от собствената си личност.

— Дуайт никога, абсолютно никога не е бил скучен — настоя Мод. — Той беше най-духовитият президент, удостоил с присъствието си Белия дом. Именно той бе казал: „Можеш да заведеш един кон до водата, но не и да го накараш да плува.“

Али се задави от смях.

— Дори да не го е казал, съвсем в негов стил е! — Тя усещаше, че свитите ѝ на топка нерви полека-лека се отпускат. — Убедена съм, че президентът Айзенхауер е бил изключително остроумен. Само се пошегувах.

— Надявам се — изсъска Мод.

Джена загука и топна пръстчета в храната, след което размаза соса по лицето си. Очевидно според нея майка ѝ не я хранеше достатъчно бързо.

— Ето виждаш ли? — рече Али. — И Джена се смее. Дори тя разбира, че се пошегувах. — Взе хартиена салфетка и избърса лицето на дъщеря си.

— Никой от вас не наследи чувството за хумор на семейство Мийкс — промърмори Мърл.

— Искаш ли малко дроб? — извика Мод.

Двете жени изсипаха покритите с кафява коричка парчета в голяма чиния. Али сбърчи нос. Погледна часовника си. Оставаха още трийсет минути!

Преди да разбере какво става, част от ябълковия мус с боровинки падна върху циферблата. Секунда по-късно тя видя как цялата чиния

на бебето се обръща в скута ѝ. С разширени от ужас очи се взря в лепкавата смес, полепнала по бялата ѝ пола.

— О, Господи! — простена тя. — А сега какво ще правя? Тези петна никога няма да се изперат!

Колкото и да бяха глухи, двете сестри чуха съвсем ясно отчаяния вик на Али. Няколко мига никоя от тях не помръдна. Мърл застина с платото пържен дроб в ръка, а Мод държеше капака на тенджерата, сякаш не смееше да го пусне. Трите бяха онемели от изненадващата атака на момиченцето. То все така щастливо се смееше, но поне спря да размазва храната.

— О, Джена — изпъшка Али, — не бива да си играеш с храната! Посъвзела се от вцепенението, Мърл остави платото на масата.

— Аз ще взема чинията на Джена, ти иди да се почистиш.

— Но какво да правя? — отчаяно промълви Али. — Той ще бъде тук след трийсет минути, а това е единствената ми рокля...

— Амиии...

Нещо в недоизказаната реплика на майка ѝ събуди силно подозрение у младата жена.

— Какво искаш да кажеш с това „амии“? — попита тя.

Мод сложи капака върху връщките зеленчуци и се усмихна смутено.

— Известна ми е още една рокля, която можеш да облечеш. Бях я прибрала за рождения ти ден, но...

— Каква рокля? — попита Али, все още изпълнена с подозрение, но не без надежда.

Така или иначе, каквато и да бе тази дреха, щеше да е по-добра от съсипания костюм, по който личаха следи от четирите основни храни.

— Страх ме е само да не се ядосаш — плахо рече Мод.

Али дръпна полата си, която вече лепнеше за фустата.

— Не ставай смешна, мамо. Ако наистина има такава рокля, просто ми я донеси. Нямам друг избор.

— Да вървим тогава. Ти наглеждай зеленчуците, Мърл.

Щом се озова в стаята си, Али побърза да накисне полата в препарат за почистване на петна, поредната покупка на майка ѝ, повярвала в гръмката реклама по телевизията. Младата жена не

помнеше някога да е успявала да заличи петна от моркови, какво остава, ако са примесени с боровинки.

След минута влезе Мод, която весело си тананикаше и разопаковаше тайнствената дреха. Щом захвърли кутията на леглото, за ужас на дъщеря си тя изложи на показ тясната къса черна рокля, за която се предполагаше, че отдавна е върната.

— О, мамо — простена Али. — Как си могла! Нали ми обеща!

— Хайде, мила, облечи я. Сигурно ще ти стои чудесно.

Али осъзна, че наистина не ѝ остава друга възможност. Нахлузи я през главата и с помощта на майка си, която придърпваше полата надолу, след известна борба роклята бе облечена.

— Ето виждаш ли! — грейна Мод, като я огледа. — Приличаш на Иман, манекенката. Имаш същите хубави дълги крака!

— Голи и бели — промърмори Али, — пък и целите се виждат.

Мод ровеше нещо в кутията.

— Ето ти и черен чорапогащник — измъкна тя един плик. — Имаш черни обувки.

— Да, онези с ниския ток, които нося по време на търг...

— Готова си! — Мод опря ръце на хълбоците си и се усмихна гордо. — Изглеждаш великолепно! Оставям те сама да се приготвиш, защото ще ми изстине вечерята. — И като целуна нежно дъщеря си, тя тръгна към вратата. Миг по-късно се провикна през рамо: — Приятно забавление, скъпа! Между другото... ако срещнеш някъде Рурк, бъди така добра и му кажи, че вечерята отдавна е готова. — Пак се нагани да си върви, но продължи да крещи: — Къде ли се е дянал, цял ден не ми се е мяркал пред очите този млад човек!

Затова пък аз го видях, помисли си Али, докато майка ѝ се отдалечаваше. Споменът за фигурата му на входа на огромната бална зала, с поглед, отправен към нея... „Ти ме обичаш и знаеш, че е така“ — гореше в очите му неизказаното обвинение... Толкова уверен, толкова дяволски уверен в себе си. Тя потръпваше всеки път, когато този образ изплуваше в съзнанието ѝ. А за нещастие това се случваше прекалено често, колкото и да се опитваше да ангажира мислите си с нещо друго.

Али тъжно се отпусна на леглото, а пръстите ѝ неволно заиграха с целофановата опаковка на чорапите. Младата жена потъна в размисъл. Всъщност роклята наистина бе сякаш ушита специално за

нея, макар че деколтето откриваше цялата шия и бе по-дълбоко отколкото бе свикнала да носи, придържайки се към условностите на онази класа, с която обикновено се срещаше. Пък и тя харесваше рокли с паднал ръкав. На гърба също бе изрязана, но не твърде ниско. Сигурна бе, че няма да я арестуват.

Тъй или иначе нямаше друг изход, ето защо тя въздъхна и обу чорапогащника. Нахлузи и обувките, грабна чантичката си, която за щастие беше черна. Все пак се погледна в огледалото. Разликата наистина бе стъписваща. Али разтревожено се намръщи. Не подозираше, че изглежда толкова... толкова съблазнителна. Единственото ѝ желание бе да изглежда спретната и чиста. А тази жена, която виждаше в огледалото, сякаш се готвеше за поредното си завоевание.

Мисълта, че Джон също погрешно ще изтълкува облеклото ѝ, никак не ѝ се понрави.

Изведнъж ѝ хрумна спасителна идея. Но да, разбира се! Трябваше да намери някаква връхна дреха. Тя отвори гардероба и замря. Но за Бога, Али, август е! Навън е поне трийсет градуса. Остава да понесеш и палто.

Нова тъжна въздишка се откъсна от гърдите ѝ. Погледна часовника. Оставаха ѝ петнайсет минути. Напрежението и нервността, които изпитваше допреди малко, я заляха с нова сила. Може би ако се разходи в градината, ще се разсее.

Навън бе топло и тихо. До залез оставаше близо час, но слънцето се бе скрило зад покрива на къщата и верандата бе потънала в сянка. Алеите под кичестите корони на дърветата вече тънеха в сумрак и придаваха приказна загадъчност и тайнственост на градината. Ненатрапчивото ухание на цветята допълваше и подсилваше романтичната атмосфера.

Докато крачеше по настланата с плочи алея, Али се замисли за човека, който бе проектирал парка. Очевиден бе талантът му да предвиди как с течение на годините собствените му идеи, съчетани с естествените дадености, ще се разгърнат и допълнят природата. Като в приказна райска градина тук изобилстваха приглушени, даряващи покой кътчета и звуци. Истински храм за ума, сърцето и душата.

Цялото ѝ същество се изпълни с благодарност към този човек. Още от първия ден се чувстваше превъзходно в това прекрасно

убежище и дори най-краткото посещение тук ѝ действаше успокоително.

Али погали с пръсти нежния цвят на изключителната с изящството си сребърна роза, която в този късен час на деня придобиваше синкавата белота на керамиката Уеджуд. Тя се усмихна, почти забравила проблемите си за миг. Вероятно точно това се съдържа в фразата „Спри, за да вдъхнеш уханието на розата“. Природата ѝ предоставяше далеч повече възможности за освобождаване от напрежението, отколкото което и да било лекарство, създадено от човека.

Тя се настани удобно на дървената пейка. Благодарение на черната рокля почти се сля със сгъстяващия се мрак. Защо двамата с Джон не можеха да прекарат вечерта тук? Тогава вероятно той нямаше да забележи колко къса и разголена е роклята ѝ. Али се отпусна и опря гръб на облегалката, сетне затвори очи. Не след дълго, доловила необичаен шум тя леко повдигна клепачи. Първото, което видя, бяха чифт слаби крака, черни пантофи и голи глезени. Рурк бе целият в черно и фигурата му също едва се открояваше сред сенките в парка. Тя вдигна сепнато поглед към него. Изражението му ѝ се стори лишено от враждебност, сякаш бяха двама непознати на автобусна спирка.

— Здравей — промърмори той тихо. — Какво да се прави, светът е малък.

Али побърза да скръсти ръце с надеждата, че така ще изглежда по-непринудена.

— Вечерята... — Покашля се, за да прогони нервността в гласа си, и продължи: — Вечерята е готова.

— Не се съмнявам — отвърна той и зарея поглед към езерото.

— Мама и леля са приготвили пържен дроб, броколи и брюкселско зеле за гарнитура — забъбри Али с очакването, че той ще я остави на мира поне за няколко минути.

Рурк тихичко се засмя.

— Звучи доста примамливо — рече, без да извърща лице. — Но май ще пропусна угощението.

Стойката му бе на безгрижен, отпуснат човек, които възнамерява да прекара една спокойна вечер. Али въздъхна примирено.

— Може би искаш да ти отстъпя градината. Аз бездруго вече ще тръгвам.

— Не, остани за малко — помоли той. — Как мина днес?

Позакъснелият му интерес към развитието на търга и парите, които евентуално е спечелил, я изненада. Повечето наследници се държаха твърде ревниво към разпродажбата и се интересуваха от всеки грош. До този момент Рурк бе не само напълно безразличен, но и в поведението му се усещаше дори презрение към цялата тази суетня. А може би презираше само Али?

Младата жена се престори, че разучава червените листа на близкия декоративен храст, и след известно мълчание рече:

— Днес спечели около шестстотин хиляди.

Настъпи ново мълчание.

Неспособна повече да се бори с напрежението, Али крадешком хвърли поглед към него. Трябваше да знае отегчен ли е, радва ли се, или всеки момент може да получи удар от изумление. Срецна погледа му — внимателен и сериозен. Усети как кръвта се дръпва от лицето ѝ.

— Моля? — прошепна тя.

— Кой филм ще гледате с Джон? — ехидно сви рамене Рурк.

Али се стъписа от бързата смяна на темата и попита:

— Не ме ли разбра? Казах, че днес спечели шестстотин хиляди долара.

— А утре те ще бъдат няколко милиона — напомни ѝ той. — Следващата седмица ще направя още няколко. Мисля, че се разбрахме вече, че съм милионер. — Той вдигна въпросително вежди. — Значи кой филм ще гледате?

— Някакъв с Джеф Бриджес — промърмори тя, без да разбира защо изобщо говори с него.

— Чух, че не бил лош, само много тъжен.

Чувстваше се безкрайно неудобно задето води такъв безцелен разговор с Рурк. Свързваха ги толкова много моменти на страст, че вероятно никога нямаше да успее да свикне с ония реплики, които човек подхвърля към непознати спътници в самолет. Не разбираше каква е играта му.

— Обичам тъжни филми — рече тя някак отбранително.

Мъжът извади ръце от джобовете си и като кимна към пейката, попита:

— Имаш ли нещо против да седна?

— Домът е твой, но... — Тя го изглежда настойчиво. — Дойдох тук, за да остана малко сама.

— Аз също — усмихна се той горчиво. — И ето ни двамата. — Рурк леко наклони глава. — Само ще седна, няма да хапя.

Мислеше да му каже, че би могла дълго да говори за това как умело докосва със зъби плътта ѝ, стига да поиска. Но само при мисълта за тази сцена я обзе такова вълнение, че изобщо не можеше да намери думи. Най-сетне събра сили и промълви дрезгаво:

— Заповядай.

— Чудесна вечер — подхвърли той, след като се настани на топлия камък само на педя от нея.

— Август месец е.

Той тихо се засмя.

— На какво се смееш? — попита Али, подразнена от доброто му настроение. Въпросът прозвуча по-остро, отколкото ѝ се искаше.

— На нас двамата — промърмори той и извърна лице към нея. Очите му ѝ се сториха бездънни, черни и някак изпълнени с тлееща страст. — Нима не виждаш колко сме смешни? Аз те обичам и ти ме обичаш. И в същото време седим двамата тук и водим някакъв безсмислен разговор, сякаш се напругаме да си спомним къде сме се виждали. Смешно е, не си ли съгласна?

Младата жена зарея поглед встрани, уплашена да не би да срещне пронизателните му очи. Думите му я засегнаха дълбоко, но твърдо бе решила да не го показва.

— Да се пръснеш от смях — промълви тя едва когато събра сили да овладее гласа си.

— Грешката е колкото твоя, толкова и моя.

Тя трепна като убодена.

— Колко благородно от твоя страна да го признаеш, особено като се има предвид, че се чудя как да се отърва от теб.

Рурк някак комично изкриви вежди. Това трая не повече от миг, но бе достатъчно, за да ѝ напомни чия ръка бе свалила хавлията от голото му тяло. Тя преглътна и изви глава встрани.

— Искях да ти кажа, че от онази нощ непрестанно мисля. И открих някои твърде неприятни неща за себе си — рече мъжът.

Тя упорито не искаше да го погледне. Когато най-накрая разбра, че той няма да проговори, уж разсеяно подхвърли:

— И какво? — Сбърчила чело, ядосана на себе си за това, че позволява да я въвлече в разговор, тя предпазливо изви поглед. — Какво толкова отвратително откри?

Рурк опъна крака напред. Движението прикова очите ѝ. Дори в сумрака успя да различи потръпващите мускули на бедрата му. Отвратена от себе си, тя заби поглед надолу.

— Дадох си сметка, че съвсем не съм се излекувал от желанието да контролирам съдбата на хората около мен.

Изненадана от неочакваното признание, тя извърна лице към него.

— Старите навици трудно се забравят Али — изглежда я той. — Обичам те и те желая, но разбирам, че все още държа аз да поставям условията — Младата жена изтръпна. — Съжалявам, че се намесих в живота ти така драстично — добави той меко. — Права си да искаш да решаваш сама нещата.

— Сериозно ли говориш? — попита тя с дрезгав шепот.

Рурк извърна очи към езерото. Стисна челюсти за миг.

— Говоря съвсем сериозно.

В сумрака на вечерта ясно се очертаваше класическият му строг профил. Ала изражението му ѝ убягваше и тя напрегна очи, за да го разгадае. След доста продължително мълчание най-сетне попита:

— Да не искаш да кажеш, че ще ме оставиш на мира?

— Това ли желаеш? — попита Рурк сериозно сякаш знаеше отговора.

— Да — въздъхна тя, без изобщо да е убедена в думите си. Разбира се, това бе най-доброто решение, но при мисълта, че никога повече няма да усети устните му върху своите, че ще трябва да изтрие от паметта си спомена за вълнуващото докосване на пръстите му по голото ѝ тяло, сърцето ѝ заби отчаяно.

Мъжът кимна и въпреки слабата светлина Али усети как той се затваря в себе си.

— Лесно се предаваш — горчиво промълви тя — По всъщност ти от всичко лесно се отказваш.

Загадъчна иронична усмивка изкриви лицето му.

— Може би си права. Може би през целия си живот оттук нататък лесно ще се отказвам от нещата.

— Може би ми липсват мъжки качества.

Той поклати глава.

— Надявам се да грешиш. Ако трябва да бъда честен, никак не съм уверен кой съм и какво представлявам. През целия си живот се старах да се вмести в един образ, създаден за мен от друг човек, моя баща. — Последната дума прозвуча остро и горчиво. Рурк замълча. Очевидно полагаше усилия да се овладее, прокара ръка през косата си, сетне продължи тихо: — Изпитвам необходимост да престана да ръководя хората и да потърся собствената си личност. Трябва да намеря себе си. Надявам се, че това, което ще открия, ще бъде нещо по-добро от онова, което съм бил в миналото.

— Или може би в настоящето? — Али заекна и прехапа устни. Тази жестокост бе излишна. Извиняваше я само фактът, че бе доста разстроена. Почувства се отхвърлена... По странна ирония на съдбата тя не искаше да има нищо общо с този мъж! Защо тогава го нараняваше? Рурк правеше точно онова, което тя искаше от него, и то не за първи път: да я остави на мира.

Той се изправи, като избягваше да я погледне в очите. Отново се бе затворил в себе си, сякаш решен да я държи на разстояние. Леката му усмивка бе някак тъжна.

— Онова, което видях за себе си през твоите очи, бе горчиво разкритие. Искам да ти помогна някак, да ти помогна да намериш покой.

Али знаеше, че той е изпълнен с добри намерения. Какъв парадокс наистина, нейното неодобрение го бе накарало да потърси промяната. Но към какво? И кога? Тя сви рамене.

— Нищо не ми дължиш, Рурк. Моля те... нека забравим... всичко.

— Не мога да ти обещаю. Аз все още те обичам. Това не се е променило.

Тя стисна сплетените си пръсти. Аз също те обичам, крещеше цялото ѝ същество. Но тя отказваше да го признае. Имаше ли смисъл?

— Никой не е съвършен, Рурк. Нито ти, нито аз. Все някак ще го преживеем.

— И ти вече си се примирила? — попита той предизвикателно.

Тя трепна от укора в думите му и сви вежди.

— Ето че започваш отново. Мислех, че си се отказал да манипулираш хората около себе си.

От устата му се откъсна нещо средно между смях и въздишка.

— Както ти казах, старите навици умират трудно. Прости ми.

Тя кимна и сломена сведе глава. Усети как нечии пръсти докосват лакътя ѝ и леко я побутват.

— Седем часът е.

Твърде смутена от нежния жест, тя дори не отдръпна ръката си. Извърна лице и промърмори:

— Най-добре да тръгвам.

Почти несъзнателно се отпрати към двойната стъклена врата. Мислите ѝ бяха твърде объркани и тя не знаеше какво всъщност се е случило. Рурк я обичаше, но знаеше, че тя не иска да има нищо общо с него. Ето защо бе готов да се откаже от нея. Оттук нататък тя можеше да контролира съдбата си и денем, и нощем. Можеше да излиза с Джон или дори с Елмър Фуд... стига да поиска. Никога повече нямаше да чуе изпълнените с критичност властни слова, свързани с нейния собствен живот... Вратата пред нея се отвори и тя се сепна от изненада. Извърна се и видя, че Рурк стои зад нея, но лицето му кипеше от гняв. Очевидно нещо го бе подразнило.

Очите му пробягаха по тялото ѝ.

— Дявол да го вземе, така ли смяташ да излезеш? — изръмжа той.

— Мислех, че си престанал да правиш опити да ръководиш живота ми — сухо го прекъсна тя.

Двамата стояха безмълвно, впили погледи един в друг. След миг устата му се изкриви в горчива усмивка.

— Съжалявам, Али, но не мога с радост да изпратя на среща жената, която обичам, и то в такава рокля.

— Никой не иска от теб да ме изпращаш — сопна му се тя, а сърцето ѝ мъчително се сви. От мъка за него... и Бог да ѝ е на помощ, и за нея самата. Обичаше го без значение колко неподходящ бе той за нея. Безсилна бе да се бори с чувствата си.

Ноздрите на Рурк потръпваха от гняв и ревност, но той само кимна.

— Права си. — Нахлузи на лицето си благопристойно изражение и отстъпи назад, за да я пусне да мине. — Приятно прекарване — прошепна тихо.

Али се изви рязко и прекоси терасата. Здравият разум повтаряше, че трябва да се чувства свободна, щастлива, независима!

Повтаряше си го отново и отново.

Вратата се затръшна след нея, но миг преди да хлопне и счупените стъкла да се посипят по пода, до слуха ѝ стигна сподавена ругатня. Рурк бе побеснял. Питаше се само на кого повече го е яд — на себе си или на нея.

Звънецът на външната врата дрънчеше оглушително и тя изтича да отвори. Опитваше се да прогони моментната нежност, която бе изпитала към господаря на дома. Чувството бе глупаво и тя не можеше да си го позволи.

Точен като часовник, сресан и спретнат, Джон стоеше на прага широко усмихнат, в тъмносин костюм и бяла риза, с връзка на сини и червени райета.

— Изглеждаш чудесно — усмихна се насила тя.

Хвана го под ръка и с бързи стъпки го поведе надолу по широките стълби, сякаш я гонеше самият дявол. Бе твърдо решена да прекара една великолепна вечер.

Когато Джон се обърна, за да потърси ключовете на колата в джоба си, Али крадешком изтри една сълза, незнайно как отронила се от очите ѝ.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Али стана рано и изпече огромен кейк за закуска на нейния екип, като междувременно се опитваше да нахрани Джена. Към седем и половина ароматът на канела се разнасяше по целия първи етаж на имението и когато отвори вратата на Майк, Джон, Дейв и Джордж, те в един глас възкликнаха:

— Мирише прекрасно! Умираме от глад.

Преди да е затворила вратата, тя забеляза, че на алеята за коли спира камионетка на фирмата „Броуди Браун“, която докара двамата полицаи, наети да осигурят охраната. Али и преди бе използвала услугите на Броуди, но този път той я предупреди, че ще доведе друг свой колега, Хал Гуд, когото тя не познаваше. Леко отстъпи назад, когато забеляза, че колегата всъщност е жена полицаи.

Броуди, поизмършавял, около четирийсетгодишен мъж, баща на пет деца, ѝ махна за поздрав. Слънцето се отразяваше в плешивото му теме.

— Здравей, Али — усмихна се той. — Запознай се с полицаи Гуд.

Двамата новодошли се изкачиха по стълбата и Али с изненада забеляза колко красива беше младата жена. Твърде висока, някъде около метър и осемдесет, тя имаше изумителна къдрава рижа коса. Носеше морскосин костюм, който подчертаваше стройната ѝ фигура и дългите крака. След кратък оглед Али заключи, че най-поразителното в нея са невероятно красивите зелени очи и златистите лунички по лицето ѝ.

— Приятно ми е да се запознаем — побърза да поздрави тя и подаде ръка. — Аз съм Али Фийлдс. Много съм ви признателна, че тъкмо в неделя приехте да осигурите охраната на разпродажбата. Майка ми и леля ми много скоро ще пристигнат с бижутата, оставени на съхранение при адвоката, тъй че ще се чувствам много по-спокойна, щом вече сте тук.

Червенокосата жена стисна ръката на Али и се усмихна широко.

— Ще се радвам, ако мога да бъда полезна. Самотна майка съм и тези пари няма да са ми излишни. Наричайте ме Хал, ще ми бъде приятно.

— Това е голяма привилегия, Али — изкиска се Броуди. — Гледай да се възползваш. И не ѝ се бъркай в работата, че при нея пропуск няма. Прав ли съм, Хал?

Полицайката се засмя високо.

— Не преувеличавай, Броуди, само няколко души отидоха в интензивното отделение след моята намеса.

— Знам, че това не е нещо необикновено за буйни червенокоси мадами като теб.

— Да ви предложи малко кейк — усмихна се Али. — Тъкмо ще се запознаете с останалите ми помощници.

Когато прекрачиха прага на кухнята, Али се изненада от възцарилата се мигом тишина. Четиримата мъже бяха вдигнали очи и с възхищение наблюдаваха новодошлата.

— Познавате Броуди, нали? — рече Али. — А това е новият му колега, Хал Гуд. Ще осигуряват охраната днес.

Мъжете изведнъж се разшумяха, всеки бързаше пръв да предложи — кой стол, кой чаша кафе или парче кейк. Али продължи да храни бебето, като с периферното си зрение наблюдаваше веселата група на масата. Онова, което най-много я изненада — и то приятно — бе привличането, което пламна почти мигновено между Хал и Джон. Нещо като любов от пръв поглед. Али подпря брадичка с ръка и се загледа в тях двамата. Научил, че Хал също ще участва в маратона за Деня на благодарността, Джон предложи на червенокосата полицайка да тренират заедно.

Али се усмихна. Тя искрено се радваше на неочаквания обрат на събитията. Миналата вечер бе прекарала ужасно. И двамата с Джон отчаяно се опитваха да намерят общи теми, но нищо не се получаваше. Много скоро разбраха, че тяхната среща ще завърши твърде безславно и когато я остави пред вратата на имението, той дори не посмя да я целуне за лека нощ. Нямахше нищо неудобно във всичко това. Колкото и странно да звучи, спокойно бяха приели факта, че между тях не може да има нищо повече от добро приятелство. То също не беше малко.

— Ще мина да те взема в шест — обърна се Джон към Хал. — Часовете започват в девет.

Хал му се усмихна и извади бележник от чантата си. Али не пропусна да забележи, че вътре проблесна пистолет.

— Нека ти запиша адреса. — И младата полицайка надраска нещо на едно листче, което подаде на Джон.

Джена заудря с ръчички по стола, за да привлече вниманието на майка си и бързо напомни на Али задълженията ѝ. Приятно ѝ бе, че Джон и Хал се откриха благодарение на общата им работа при нея.

Гръмките гласове на Мод и Мърл известиха приближаването им. Те прекрачиха прага на кухнята, понесли огромна метална кутия със заключалка.

— Това тежи поне един тон. Няма ли някой да ни помогне?

— Най-добре да тръгвам — рече Хал на Джон и леко докосна ръката му с пръсти.

— Скоро идвам и аз — откликна мъжът. — И да знаеш, че с нетърпение очаквам да се запозная с дъщеричката ти.

— Много скоро ще те поканим на вечеря — засмя се Хал.

Джон грейна от удоволствие и изпрати с поглед Мод, Мърл и Джордж, придружени от полицайката.

— А вие двете кога ще закусвате? — провикна се Али след тях.

— Когато дойдеш да помогнеш — отвърна ѝ Мод през рамо.

Али се засмя и поклати глава.

— Е, Джена, очевидно работният ден започна.

Не усетиха кога настъпи обявеният час. Един по един хората започнаха да пристигат. Очите на Али посрещаха всеки появил се на входа на балната зала. Погледна часовника си. Беше почти девет. Разпродажбата на бижута щеше да започне всеки момент, а Рурк го нямаше. Не беше дошъл и за закуска.

Пред малка масичка до вратата Мод записваше всеки новопристигнал и му връчваше картонче с номер. Събраха се около петстотин души, които искаха да разгледат предварително бижутата и след като обиколиха, събрани на отделни групички, те се разбъбриха като голямо семейство, пристигнало за празник. И наистина, за редовните посетители всеки търг се превръщаше в приятен повод за срещи.

Всички се познаваха. Али забеляза Кралицата на житото. Тази осемдесет и седем годишна жена, съпруга на фермер от Канзас, бе сред най-забавните посетители на търговете, организирани от фирмата

„Бийн“, откакто Али се помнеше. Беше получила своето прозвище благодарение на факта, че когато за първи път се появи на разпродажба, знаеше само как се търгува с жито. След повече от шейсет години упорито участие в надпреварата тя бе успяла да събере една от най-хубавите колекции от старинни бижута в страната.

Възрастната дама потупа Али с отрупана с пръстени ръка. Облечена в черно, тя бе увенчала главата си с черна филцова каубойска шапка, чиято панделка бе окичена с диамантени украшения. Изпод широката периферия надолу почти до кръста се спускаше широк сърмен ширит. Както винаги бе с черна копринена риза, обточена с дантела, и дълга до коленете черна памучна пола. Жилестият ѝ врат сякаш щеше да се пречупи под тежестта на огромен наниз скъпоценни камъни, а ръцете ѝ до лактите бяха покрити с перли и диаманти.

— Али — изкудкудяка тя с прелестна усмивка, — това прекрасно бебе е пораснало. А виждам и два нови зъба.

Али бе свикнала с приятелското отношение на редовните посетители, които се държаха като близки роднини. А Кралицата на житото бе нещо като прапрабаба на Джена. Още при раждането ѝ бе подарила чифт скъпи диамантени обички.

— Госпожице Аги — подразни я Али, — готова съм да ви отстъпя Джена, щом пожелаете. Наистина е наболо още едно зъбче, ето защо е неспокойна също като вас на миналата разпродажба, когато си бяхте наумили на всяка цена да се сдобияте с онзи чифт висящи обици.

— О, само не ми напомняй — въздъхна Али и махна пренебрежително с ръка. — Онази досадница Присила Хок ми отвлече вниманието с някаква глупава история за лудата ѝ племенница и нейния бивш годеник, търговски пътник. Не си единствената, дете ме поднасяш за обичите, но да знаеш, Присила е в черния ми списък. Днес за нищо на света няма да седна до нея!

— Зърнах я преди малко. Кълне се, че годежът бил подновен. — Али погледна часовника си. — Вече е девет, може би не е лошо да си потърсите някое по-добро място.

Кралицата на житото сякаш се усъмни в думите на Али и опита да се пребори с гривните, за да погледне собствения си, обсипан със скъпоценни камъни, часовник.

— Мили Боже! — възкликна тя. — Още не съм разгледала онова петле от диаманти и топази. Доста оригинално хрумване за брошка!

Извини ме, мила...

Аги заситни към другия край на залата. Али я проследи с поглед. Старицата бе толкова крехка и слаба, че едва се движеше, но за нищо на света не искаше да се откаже от каубойските ботуши на високи токове. Младата жена въздъхна с усмивка. Благодарение на чаровни ексцентрици като Кралицата на житото светът изглеждаше по-забавен. Те превръщаха скучната работа по подготовката на разпродажбите в очаквано, вълнуващо преживяване.

Силуетът на висок мъж, облечен в черно, се появи на вратата на балната зала. Али го забеляза с периферното си зрение и усети как сърцето ѝ ускорява ударите си. Оказа се, че това е Ед Катгейт, търговец на бижута от Чикаго. Решена да запази самообладание дори ако Рурк наистина се появи, тя кимна сърдечно на Ед и се отправи към подиума. Време бе да започват.

В три и половина следобед всички си отидоха, включително и Джон, който отведе Хал с колата си. Броуди остана, за да помогне на Али да преброят приходите. Четири милиона долара и малко дребни. Четири милиона! А Рурк дори не си бе направил труда да напусне стаята си. Е, щом така е решил, толкова по-добре за нея.

— Заминал е! — изрева Мърл, току-що връхлетяла в просторната бална зала, където Мод и Али подреждаха банкнотите и чековете.

— Кой е заминал, лельо? — вдигна Али смутен поглед.

— Рурк. Рурк е заминал. — Тя протегна ръката си, в която стискаше голям плик. — А ето това е за теб, Али. Намерих го върху леглото му.

Али погледна големия плик, сякаш безсилна да посегне и да го вземе. Обзе я лошо предчувствие. Рурк си беше отишъл. Тя знаеше причината още преди да е прочела писмото.

Мърл се приближи и буквално го натика в лицето ѝ.

— Ти какво, не изпитваш ли поне любопитство? — викна тя.

Али посегна плахо, все едно ѝ предаваха телеграма от Военното министерство, в която очакваше да прочете: „Човек, когото обичате, вече го няма.“ Убедена бе, че тъкмо такава е съдържанието на посланието. Но какво да се прави? Беше се влюбила в неподходящ

човек. През цялото време, докато бяха заедно, той се опитваше да я промени. Поставена на такава основа, всяка връзка е невъзможна. Тя не искаше да се променя, а и не можеше. И не че толкова държеше да ръководи съдбата си, тя просто беше самотна майка с твърде много отговорности.

Али разкъса плика. Писмото падна върху купчина стодоларови банкноти и ги разпиля.

— Какво пише? — попита Мърл и дръпна листа, преди Али да успее да го прочете. — Я да видя! — Погледът на старата жена трескаво минаваше по редовете. — Казва, че не иска да те изпраща на твоите срещи. И още пише, че...

— Върни й го! — възрази Мод и дръпна листа от ръцете на сестра си. — От край време си ужасна клюкарка! Когато бяхме деца, нямаше търпение да изчакаш и мастилото да изсъхне, преди да посегнеш към моя дневник, за да прочетеш тайните ми.

— Глупости, тайни! — тръсна глава Мърл. — Да не би да наричаш тайни ония глупости, които драскаше! Чиста измислица, нищо повече...

Али бе като оглушала за потока гръмогласни обяснения между двете сестри и заби поглед в листа, изписан с едър четлив почерк.

„Скъпа Али,

Не искам от мен да бъда свидетел на твоите срещи.
Един път ми бе достатъчен.

Предполагам, време е да се погрижа за себе си. Рано или късно това трябваше да се случи. А щеше да бъде много лесно... преди случая с хавлията... Бъди щастлива!

Рурк“

Али гневно смачка листа. Значи беше си отишъл. Завинаги. Неочаквано светът ѝ се видя голям, празен и самотен. Заминал „да се погрижи за себе си“ — все едно какво бе имал предвид. Тя преглътна горчилката, надигнала се в гърдите ѝ. Не би трябвало да се учудва. Мъжете като него са мързеливи, себични скитници. Притиснати от обстоятелствата, те просто заминават някъде другаде, за да терзаят с хаоса, който излъчват, друга, нищо неподозираща жена. Нима не е

чудесно... Прекрасно избавление, крещеше разумът ѝ. Но сърцето ѝ бе смазано от отчаяние.

Тя рязко се изправи, твърдо решена да не позволи бързото заминаване на Рурк да я разстрои. Трескаво взе да събира изпопадалите банкноти, за да ги изпрати час по-скоро на адвоката на семейство Ронтри.

— Какво има, Али? — попита Мод загрижено. — Много си бледа. Да не би да те е засегнал?

— Аз почти го прочетох — побърза да се обади Мърл. — Ставаше дума за срещи и за някаква хавлия.

— О, млъкни най-сетне! — срязва я Мод. — Остави Али да говори.

Али поклати глава и мълчаливо нареди банкнотите в металната кутия, с която бяха донесли бижутата същата сутрин.

— Пише само, че се наложило да замине. Нищо съществено.

— А за хавлиената кърпа или какво беше там... — опита се да я подсети Мърл.

— Стига, моля ти се — изсъска Мод. — Само си загуби времето с онзи курс за бързо четене през шейсет и девета година. Какво има един богат наследник да се грижи за някакви си хавлии!

— Добре де, той...

— Броуди, време е да тръгваш — прекъсна ги Али високо, макар и с леко треперене в гласа. — Парите трябва час по-скоро да отидат в касата на адвоката.

Мъжът пое тежката кутия от треперещите ѝ пръсти. Тя правеше нечовешки усилия да изглежда спокойна и да прикрие обзелата я тревога.

Защо не мога да изтрия образа на Рурк Ронтри от сърцето си с онази лекота, с която той си взе багажа и замина, помисли си гневно.

Най-голямата разпродажба в имението Ронтри беше предвидена за уикенда преди Деня на труда. Трите почивни дни навярно щяха да привлекат много повече купувачи от по-отдалечени краища на щата. Али тръпнеше от трескаво безпокойство подобно на задлъжнял фермер пред голяма буря. Предполагаше, че балната зала ще бъде претъпкана от посетители.

Рурк бе заминал в неделя. Вече беше петък и предварителният оглед на колекциите на госпожа Ронтри щеше да започне след час. Али седеше пред огледалото в стаята си и разглеждаше измъченото си лице. Спомни си какво ѝ бе разказала леля Мърл снощи след посещението си в центъра на Уичита. Някъде след десет часа възрастната жена връхлетя в стаята на Али и съобщи:

— Видях Рурк!

Същата вечер Джена бе много неспокойна и тъй като не можеше да заспи Али намаза венците ѝ с лекарство, което щеше да облекчи сърбежа и болката от покарването на новите зъби. Младата жена така се бе стреснала от внезапното влизане на леля си, че едва не изпусна и шишето с лекарство, и детето.

— За Бога, лельо, ужасно ме изплаши!

И сякаш за да направи нещата още по-драматични, Джена се разрева с пълен глас.

— Вечеряше с някаква много привлекателна млада дама в новия ресторант в града — невъзмутимо продължи Мърл. — Знаеш го, онзи в току-що построения модерен хотел.

Али се опита да преглътне новината, че той толкова бързо бе намерил друга жена, която да очарова с мъжката си привлекателност. И то в ресторанта на хотела, естествено!

— Не е наша работа — промърмори тя. После, осъзнала, че леля ѝ не я е чула, добави високо: — Мислех, че си отишла само да пуснеш няколко писма.

— Така си беше — кимна Мърл предизвикателно. — Но когато минах покрай едно яркочервено порше със свален гюрук, оставено на паркинга пред хотела, спрях да го разгледам. Човек не среща толкова често такива коли, при това с надпис „Птица“, макар че Уичита, както знаем, е столицата на летателния свят. Та реших да отида и да го поздравя.

Али само затвори очи, уплашена да не изрече нещо, за което после ще съжالياва.

— Изпраца ти поздрави — продължи лелята, нищо неподозираща за страданието, което причинява.

— Прекрасно — кимна Али с ирония. Колкото и странно да е, тя не смяташе, че Рурк ще се държи така. Въобразяваше си, че той ще се промени. Стори ѝ се твърде искрен, когато заяви, че не му е

безразлична. Вероятно бе предпочел красивата жена да бъде негов спътник, докато излекува душата си. Тя едва не се изсмя. Ето че сама търсеше утеха в заблуждението, че връзката ще трае само временно. Предполагаше, че изненадата, която предизвика у нея съобщението на леля й, би трябвало да потвърди преценката й по отношение на привлекателните сладкодумци. Никога не бе смятала себе си за добър познавач на хората. С едва доловим стон тя се изправи и потупа хленчещото дете по гръбчето. Прекалено много време бе прекарала в размисли за Рурк. Трябваше да върви. Събрала всичкия си кураж, тя се извърна към леля си.

— Време е да слагам Джена да спи — извика тя. — Лека нощ, лельо!

Възрастната жена напусна стаята, без ни най-малко да подозира, че със съобщението си отне и последната надежда на Али да склопи очи тази нощ.

Али гледаше мрачното си отражение в огледалото, разяждана от единствения въпрос коя ли бе онази красива жена, с която Рурк бе вечерял. Тя с болка осъзна, че колкото и пестеливо да говореше за собствения си живот, Рурк твърде лекомислено бе изрекъл признанието „Обичам те“.

Нещо в отражението насреща проблесна и привлече вниманието й. Една сълза — издайническа и глупава, трептеше в крайчеца на окото й. Сякаш се нуждаеше от това единствено доказателство за собствената си слабост и безнадежден копнеж по този недостоеен човек, за да избухне в ридания.

Защо не бе разбрал? Длъжна бе да се съобразява със задълженията си в този живот, толкова много хора зависеха от нея. Майка й, леля й, дъщеря й. Да не говорим за дълговете на Джек, които пак тя трябваше да изплаща... Та дори и онова мило момче Джордж разчиташе на нея. Толкова много хора очакваха от нея да е силна. Не тя си налагаше да бъде непреклонна, животът го изискваше от нея. И тъкмо затова така старателно се бореше с естествената си потребност някой да се грижи за нея; не й беше непознат копнежът да се отпусне в силна мъжка прегръдка, да получи любов и упование.

Ала горчивият опит я бе научил, че подобно райско блаженство съществува единствено във въображението й! Докато тя носи

отговорността, никой няма право да използва нея или член от нейното семейство, нито пък да я наранява.

Изтощена от напрежението, от усещането за самота и пропаднали надежди, тя отпусна чело в сгъвката на лакътя си и заплака. Оплакваше себе си, собствената си слабост, клетвата, която бе дала да не повтаря грешката си, грешка, която за нейно огорчение отново бе допуснала. Създето ѝ се късаше при мисълта, че обича мъж, декларира своята любов към нея, без да я приема такава, каквата е, а сега очевидно нямаше нищо против да я замени с друга жена. Поразена от иронията на съдбата, тя горчиво се засмя. Звукът, който се отрони от гърдите ѝ, бе в състояние да стресне всеки страничен наблюдател. Удивително напомняше смеха на губеща разсъдъка си жена, попаднала сред скръбни оплаквачки.

Някой силно почука на вратата.

— Може ли да взема твоята ютия, Али? — провикна се майка ѝ. — Черната ми пола е паднала от закачалката и се е измачкала, а ще ми трябва за утре.

Али припряно изтри очи, пое си дъх пресекливо и отвърна:

— Да, разбира се. Ей сега ще ти я донеса.

С натезали крака се запъти към банята, за да наплиска лицето си със студена вода.

Забрави го, Али, ледено предупреди тя отражението си в огледалото. Върви по своя път. Намери един порядъчен човек.

Сетне тъжно промърмори:

— Не може да няма на тоя свят един човек, когото да обичам така горещо, както... — Тя спря, преди да изрече името. Грабна ютията от шкафа и побягна от стаята и от горчивите си мисли.

Повече от половината предмети бяха разпродадени, когато решиха да дадат малка почивка. На Али тя се стори като миг. Отпи глътка вода и отново зае мястото си на подиума, където Майк вече бе поставил металната кутия с форма на сърце, която съдържаше колекцията презервативи. Али въздъхна. Никак не ѝ беше приятна тази част от програмата. Защо ли се притесняваше толкова? Вероятно причината бе в безвкусните забележки на Рурк за похожденията на неговите деди.

Мислите ѝ неволно се върнаха към нощите, прекарани с него — към огнените ласки и нежното, лишено от излишни слова общуване. Усети как цялата пламна.

— Какво ти става? — провикна се Мърл, която стоеше до нея. — Зачерви се като зрял домати.

Али отпи още малко вода; ръката с чашата видимо трепереше.

— Мисля, че е време да започваме — подхвърли само за да смени темата.

— Изглежда, вече заеха местата си, започваме наистина — съгласи се Мърл, след като огледа тълпата.

Али закачи микрофона на дрехата си, колкото може по-близо до устата. Напомни на публиката, че са стигнали до номер четиристотин и пет и започна наддаването от първоначална цена петдесет долара.

Застанал от другата страна на въртящата се маса, Джордж както обикновено ѝ помагаше да се справи с валящите едно след друго предложения. С професионална сръчност тя посочваше, повтаряше, приканваше да вдигат залога. Кутията се предлагаше вече за сто и четирийсет долара. Али действаше механично, почти като на автопилот, а съзнанието ѝ отново се върна към Рурк. Страшно ѝ бе неприятно, че той продължаваше да присъства в живота и мечтите ѝ; че отново се е предал и е на път да се отдаде на празно, безцелно съществуване. А най-вече презираше себе си за своята слабост...

— А ако имах работа? Тогава щеше ли да ме обичаш? — Въпросите затрещяха по високоговорителите неочаквано за всички в залата.

Али заекна, с трескав поглед обиколи присъстващите. Ето, отново се случи! Някой се намесваше в озвучителната им уредба. Но този глас...

— Моля да ме извините, приятели — рече тя сковано и объркано. — Възникнаха някои проблеми, нали ще бъдете...

— Ако купя фургон за търговия и нося чорапи, какво ще кажеш? — предизвикателно проехтя същият глас, дълбок и до болка познат.

Али обиколи с поглед залата. Беше объркана. Не е възможно това да е гласът на Рурк!

— Рурк! — изписка Мърл оглушително. — Неговият глас звучи по високоговорителя! — Тя рязко се обърна към Али и като я сграбчи за раменете, извика: — За какво говори той?

Али смутено прехапа устни.

— Обичам те, Али. Ожени се за мен — прозвуча същият глас.

— О, Господи... — Думите на Али стигнаха и до най-отдалеченото кътче на залата. Тя самата се сепна, тъй като не си бе дала сметка, че говори високо.

— Ами той ти предлага брак! — скочи Мод от масата до входа. — Рурк ти предлага да се ожениш за него. Али, на теб говоря!

Хората в залата взеха да се озъртат и да шушукат. Кралицата на житото се изправи и като размаха ръце, се провикна с тънкия си продран гласец:

— Колко романтично! Много ли е красив, Али? Трябва да видя това момче.

Али вдигна ръце в знак, че ги моли да запазят тишина, но преди да продума, гласът отново се обади, този път по-нежно:

— Много глупости съм направил през живота си, но никога няма да си простя, ако те оставя да ми се изплъзнеш.

Тръпка на доволство пробяга по тялото ѝ, но тя побърза да я потисне. Какво ли стана с желанието му да я замени с друга? А хубавата жена, с която е прекарал предишната вечер? Али усети как чувството на топлота се прокрадва в сърцето ѝ и понечи да продължи наддаването, но гласът отново я прекъсна:

— Али, аз съм отвън. Ела да поговорим.

Присила Хок изкреця от ъгъла на залата:

— Иди му кажи, че ще се омъжиш за него скъпа, за да не отида аз. Не мога да устоя на никой мъж с чорапи!

— Я млъквай, Присила — скастри я нечий глас. — Готова си да тръгнеш с всеки мъж, стига на гърдите му да не пише „Почивай в мир“.

Участниците в наддаването взеха да се подсмивват. Джордж гледаше Али с широко отворени очи, онемял от изумление. Али не можеше да му се сърди. Тя самата бе стъписана. Погледът ѝ се спря на Майк и Джон, които се усмихваха широко насреща и, и в този миг всички отново чуха:

— Казвал ли съм ти, че Джена ми вика „та-та-та“...

Лицето на младата жена пламна; тя глухо помоли за извинение и обяви кратка почивка. Трябваше да се сложи край на тази лудост. Какво му ставаше на Рурк? Не е възможно предложението му да бе

сериозно. Толкова различни бяха. Спомни си, съвсем без да иска, за красивата жена и усети как кипва от ревност.

Най-сетне се реши. Свали микрофона, остави го и забърза към вратата. Сега ще му обясни на този господин Обичам-те-тогава-когато-ми-е-удобно и ще го сложи на мястото му веднъж завинаги. Погледите на посетителите проследиха всяка нейна стъпка. Тя рязко отвори високата двойна врата, готова за яростна разправия.

Яркочервено порше бе спряло пред стъпалата на входа. Рурк, толкова строен и така убийствено мъжествен, се бе облегал небрежно на гюрука. В ръката му се виждаше радиотелефон с формата на отворена мида.

Той вдигна очи, чисти дълбоки и сини, и я изчака да слезе по стъпалата.

Видът му поразил Али. Знаеше, че е много хубав, но сега видът му направо я зашемети. Небрежно-елегантен, дори с облеклото той рушеше приетите условности. Спортна риза в пясъчен цвят с бронзови и бели шарки подчертаваше широките рамене и тясната талия. Беше се подстригал и прорязаното от леки бръчки лице сега сияеше насреща ѝ.

Наложил се да прехапе вътрешната страна на бузата си от страх да не проличи в каква неподходяща посока литнаха чувствата ѝ. Бежавите му панталони прилепваха добре към стройното му тяло и не прикриваха нито едно от неговите достойнства. Обут бе в меки мокасини. Но това, което накара дъхът ѝ да секне, бяха чорапите. Да вярва ли на очите си?

Наблюдаваше я внимателно; очите му излъчваха кротка нежност, която стопи всичките ѝ намерения за разправия. Тя се почувства сломена. Застанала на най-горното стъпало, Али попита през зъби:

— Какво означава този телефон?

— Направих ти предложение — с известна тъга отговори Рурк. — Нима не разбра? — Протегна ръка и добави: — Ела при мен.

Невярваща на ушите си, тя не смееше да помръдне. Дали не беше прекалила с кафето този ден, та ѝ се причуваха разни неща.

След миг мълчание тревожният израз на Рурк отстъпи пред кротката молба.

— Али, моля те — настоя той. — Ела тук.

Като в сън тя заслиза по стъпалата. С изненада видя, че мъжът, който от нищо не се интересуваше, всеки миг щеше да се разплаче.

Лицето му бе изкривено в горчива усмивка. Той хвана ръцете ѝ. Мълчанието се проточи твърде дълго. Али вече се плашеше от изпитателния му поглед. Напразно се бе опитвала да го изтръгне от сърцето си. Искрено щастие обливаше цялото ѝ същество.

— Омъжи се за мен, Али — промълви той.

Разумът ѝ нашепваше, че не бива да се предава.

Аз... не мога да повярвам, че искаш това от мен. Ти добре ме познаваш и едва ли...

Той я привлече в прегръдките си и притисна устни към нейните. Мислите ѝ съвсем се объркаха, обзе я искрена и чиста радост на човек, прибрал се у дома. Наслаждаваше се на силата му и мъжкото ухание, примесено с миризмата на цигари и одеколон. А дълбочината на страстта го правеше неустоим. С тъжна въздишка тя се отдръпна и прошепна:

— Не... не, ти самият каза...

— Да, зная, но сгрехих — призна той. — Сгрехих, скъпа моя. Твърде късно разбрах защо така упорито се бориш за самостоятелност. Ти просто си изплашена, нужна ти е сигурност и стабилност. — Целуна я нежно и промърмори до самите ѝ устни: — Но не разбираш, че двама души заедно също биха могли да постигнат тази сигурност.

Али не вярваше на ушите си.

— Ако държеше толкова на своето решение, щеше да ме потърсиш — продължи той. — Адвокатът ми знаеше къде съм отседнал. Нищо не ти пречеше да го попиташ. И защо мислиш, че взех проклетото червено порше, което паркирах пред най-прочутия хотел? То играеше роля на фар, който крещи: „Аз съм тук! Аз съм тук!“. Исках да видя как идваш, за да вземеш онова, което ти се полага. Моята любов.

Изненадата, изписала се на лицето ѝ, го разсмя.

— Какъв себичен човек съм, нали? Но ти не дойде.

Али опита на няколко пъти, докато най-сетне успя да продума:

— И ти реши... реши да излекуваш нараненото си самолюбие, определяйки среща на една красива жена.

— Среща ли? — объркано вдигна вежди той.

— Нима не помниш, че леля Мърл е прекъснала интимния ти разговор снощи? — И тя едва преглътна горчилката, надигнала се в гърдите ѝ.

— Да, така беше — кимна той. И сетне за нейна изненада се усмихна широко. — Маги Конъри.

Али примигна.

— Много благодаря. Разчитах, че ще ми кажеш името й.

— Надявам се, че това, което чух, означава ревност.

Тя рязко се дръпна и успя да се изскубне от ръцете му.

— Защо? Егоизмът ти ли го изисква? Бившата любовница трябва да ревнува от новата! Това е отвратително!

Той побърза да я хване за раменете.

— Али, скъпа... Маги е... — Тръсна глава, сетне започна отново: — Нали си спомняш, бях ти разказал, че навремето уволних една моя служителка, защото разбрах, че е бременна.

Тя кимна мълчаливо, учудена от внезапната смяна на темата.

— Е, това беше Маги. Ако трябва да бъда искрен, навремето тя непрестанно ми възразяваше. Оспорваше всяко мое решение. А от друга страна, не познавам по-добър авиоинженер. Не съм я канил на среща, глупавичката ми. Просто й предложих място в новата ми фирма. Винаги съм искал за мен да работят най-способните. А Маги е една от тях. При това съм й длъжник.

Още преди Али да проумее чутото, той отново я прегърна и прошепна в косите й:

— Фирма за обезопасителни авиосистеми. Тази идея отдавна зрееше в главата ми. Маги има някои разработки, свързани с откриването на пробойни в обшивката по време на полет. Проблемът интересува и мен. Заедно с още двама приятели от този бранш ще осъществим мечтата си. Не искам никога вече да има невинни жертви като Меган и Пърл.

— Ти започваш работа?!

— Както искаш го наречи. — И отново притисна устни към нейните. — Имам работа, имам чорапи, сега вече ще се омъжиш ли за мен? Или може би фактът, че не ме потърси, означава, че не ме обичаш?

— Вярвам, даваш си сметка, че аз имам Джена, мама, леля Мърл. Дълговете на Джек, пък и Джордж...

— Ние имаме всичко това, мила — поправи я той усмихнато. — Искам да чуя само дали ме обичаш.

— Аз... — Гърлото ѝ бе така пресъхнало, че тя не можеше да отрони нито дума повече. Дали той наистина имаше работа? Готов ли бе да започне живота на нормален човек с някакви амбиции?

— Има и още нещо — обади се Рурк. — Реших да подаря имението Ронтри на една организация, която осигурява работа на самотни майки. — Той леко повдигна брадичката ѝ, за да я погледне в очите. — Благодарение на теб разбрах колко трудно се справя една жена с дете.

— Сигурно сънувам. Не мога да повярвам, че ти ми говориш всичко това.

— Омъжи се за мен и ще се увериш, че казвам истината. — Гласът му бе наситен с нежна настойчивост. — Обичаш ли ме, Али?

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Усещаше, че той наистина е готов да започне отново пълноценен живот, и то свой собствен, избран от самия него, а не от баща му. Разбираше също, че е избрал нея да играе важна роля в този живот. Тя плахо се усмихна, обви раменете му с ръце и прошепна:

— Обичам те, Рурк... Отдавна...

— Нищо повече не исках да чуя — целуна я той.

— Аз съм щастлив човек.

— Но, Рурк — прекъсна го тя разтревожена, — може би ще се наложи да отсъствам често. Аз харесвам работата си.

— Двамата с Джена ще идваме с теб.

— И няма да имаш нищо против?

Той целуна връхчето на носа ѝ.

— Щом ти нямаш нищо против да ходя без чорапи, защо аз да не идвам с теб за разпродажбите?

— А работата ти?

— Само от осем до пет.

Тя се сгуши в ръцете му, наслаждавайки се на мига, и все още невярваща, че всичко това се случва с нея, прошепна:

— Не бих искала заради мен да пренебрегваш работата си. Всеки нов бизнес изисква време и внимание.

— Предупредих младшите си съдружници, че ако се наложи да се остава след работно време, то това ще бъдат те. Но не се разбрахме за чорапите.

— И този въпрос оставям сам да решиш.

— Нашият брак има сериозни изгледи да оцелее — целуна я той още по-силно.

Али потръпна. Чудесно бе, че той има несъвършенства, които тя бе готова да приеме. Дори се радваше, че е така. И в същия миг си даде сметка, че сега много по-лесно възприема и собствените си недостатъци. Може би наистина понякога прекаляваше с изискванията към себе си и околните. С времето щеше да се пребори с това, струваше си усилието.

— Това обяснение се проточи твърде дълго! — извика Мърл някъде зад тях.

Али подскочи и видя, че възрастната жена е грабнала микрофона от ръцете на Рурк. В следващия миг я чу да крещи:

— Ей, вие вътре, чувате ли ме? Ако не успея да ги разделя тия двамата, разпродажбата ще продължи едва след сватбата. Ще се опитам все пак, защото мога да си представя колко сте нетърпеливи да узнаете кой ще получи последния ни експонат!

Али и Рурк смутено се спогледаха. Очевидно по-голяма част от разговора им бе чут в залата.

— Няма как, трябва да вървя — прошепна тя само с устни. — Подигравките ще бъдат безмилостни!

— Дай ми знак и идвам!

Тя поклати глава и се усмихна.

— Не, благодаря. Но се радвам да го чуя.

— Винаги когато имаш нужда от мен, ще бъда на разположение — намигна той, а сърцето ѝ ликуваше, съзряло любовта в очите му.

Късно същата вечер, когато всички се бяха разотишли, а леля Мърл, Мод и Джена вече отдавна спяха, Али излезе на верандата, за да се наслади на тишината в парка. Рурк бе отскочил до Уичита, за да се срещне със съдружниците си, с които трябваше да уточни някои подробности около новата фирма. Тя не знаеше кога ще се прибере, но бе решила да го чака.

Вратата в дъното на коридора хлопна. Без да се обръща, Али бе сигурна, че е той.

— Тук съм, скъпи — повика го тя.

— Здравей, Али! Как мина денят?

— Спечелихме още няколко милиона.

— Браво! Има ли нещо за вечеря?

Държаха се като съпрузи и Али усещаше отдавна мечтаното чувство за спокойствие.

— Не готвя много добре — предупреди го тя и вдигна лице за целувка.

— Не съм съгласен. Опитвал съм някои доста вкусни неща.

Али се засмя.

— Можем да вечеряме малко по-късно, а сега искам да ти покажа една моя колекция. Предполагам, ще проявиш интерес.

— Така ли?

— О, сигурна съм.

Сега вече у нея не бе останало и капка съмнение, че Рурк не е слабоволев човек; той просто твърде късно бе открил себе си. С бавни движения тя започна да разкопчава блузата си.

— Седни ето тук, на пейката — посочи тя. Нали искаш да ти покажа колекцията си.

Той се подчини и скръсти мълчаливо ръце, омаян от обещанието в очите ѝ.

— Любопитен ли си да видиш и останалите експонати? — закачливо попита тя, когато блузата политна към земята.

Очите му излъчваха радостна възхита, тръпнещо очакване. Той прекрасно знаеше колко възбуждаща е нежната кожа, прикрита сега от прозрачната черна дантела.

— Господи, Али, нима искаш да прибавиш към колекцията си влюбен мъж, докосен от безумното желание да те притежава?

Тя пристъпи напред, тялото ѝ се отпусна в прегръдката му; в следващия миг силните му ръце я понесоха към блаженството на екстаза...

Издание:

Рене Рошел. Съдбовен залог

Американска. Първо издание

ИК „Арлекин-България“, София, 1993

Редактор: Ирина Димитрова

ISBN: 954-11-0124-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.